Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Nyblom, Helene.; Omslaget tegnet af Gerhard Heilmann.
Titel | Title:	En Eventyrkrans
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Nordisk - Ernst Bojesen, 1903
Fysiske størrelse | Physical extent:	160 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

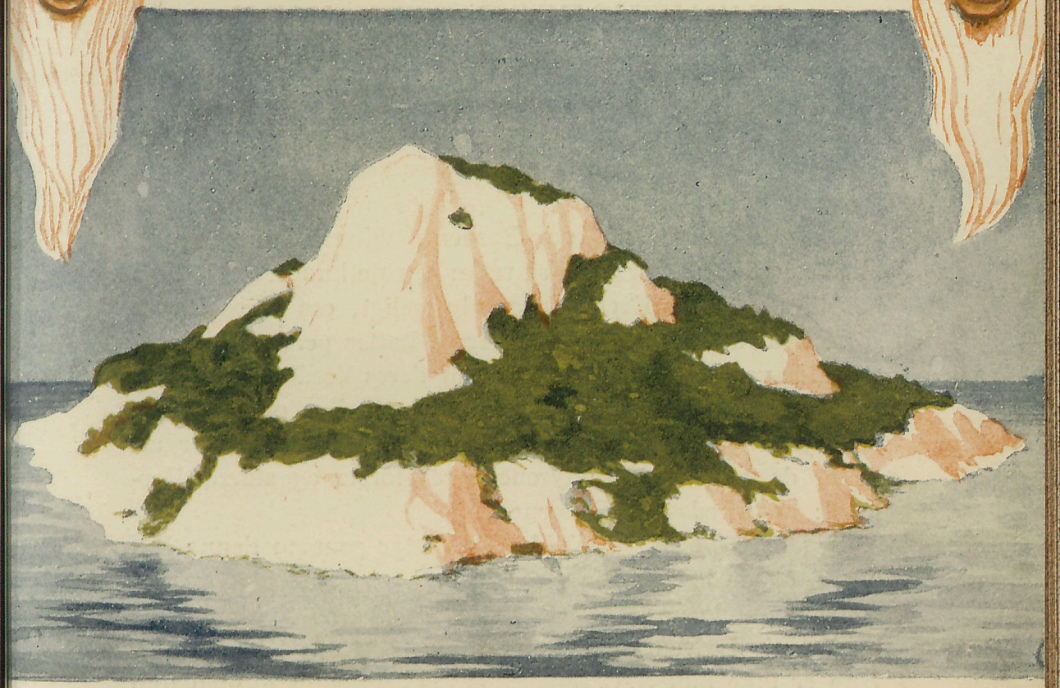
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 231.

Det Kgl. Bibliotek
130024717497

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HELENE NYBLOM

EN EVENTYRKRANS

DET NORDISKE FORLAG

OM HELENE NYBLOM

—SOM—

EVENTYRFORFATTERINDE

skriver ELLEN KEY i »Ord och Bild«:

»Man kan ikke udtale sig om en Samling Eventyr, før man har prøvet dem, hvilket kun kan ske ved at læse dem for nogle sjælfulde Børn.

Læg da Mærke til, om Børnenes Øjne bliver store og blanke, deres Kinder hede og røde; om de knuger sig tættere ind til dig, hvor Eventyret er uhyggeligt, om deres Læber sitre, hvor det er rørende; om deres Latter perler frem som en Kilde ved de lystige Indfald; om deres Vrede bruser som en Fos, naar Uretfærdigheden synes at sejre, om de hilse den lykkelige Udgang med et Lettelsens Suk . . .! Sker alt dette, da opfylder Eventyrene deres første og største Formaal: at tilfredsstille Børnene.

Jeg har ført *Helene Nybloms* Eventyr gennem denne Ildprøve, og de bestod den straalende.

Man kunde paa Forhaand ane, at Helene Nyblom vilde bevæge sig i Eventyrlandet med Hjemfølelsens Fortrolighed. Hun er ikke blot H. C. Andersens Landsmandinde, men hun har som Barn redet paa denne »Farbroder«s Knæ, og hun er delvis opdraget i Italien. Men foruden disse Fortrin ejer hun endnu et: *hun er Fantasiens Gudbarn,* og kun den, som er dette, burde nogensinde give sig af med at fortælle Eventyr det være sig for smaa eller store.

Helene Nyblom kan fortælle baade »smukke« og »lystige« Eventyr; hun beretter »sorte og flammende Historier ved Arnen« eller »blege og underlige Maaneskinseventyr« eller Eventyr, som slaa Kolbøtter af Livsglæde ude i Sommersolen!

Fortsættes paa Omslagets 3 Side.

EN
EVENTYRKRANS

904. h. 1173.

EN EVENTYRKRANS

AF

HELENE NYBLOM

KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
ERNST BOJESEN
1903

TRYKT † 2000 EKSEMPLARER
OMSLAGET TEGNET AF
GERHARD HEILMANN
H. H. THIELES
BOGTRYKKERI

FIRE BRØDRE

Der var engang en Skovrider, som havde en Hund, der hed Diana. Det var saadan en dejlig Hund. Hun var ikke videre stor, men hendes Krop var saa fin og velskabt, hendes Haar saa glinsende sort, og hendes Hoved saa smukt formet. Ørene hang saa bløde og lokkede som Forhaaret paa en fin Dame, og saa havde hun de allerklogeste, rareste Øjne, der saa paa En, som om de vilde udgrunde Ens inderste Tanker, og over hvert Øje havde hun en brun Plet, som gav hendes Blik et særegent tankefuldt og vemodigt Udtryk. Men Diana var ikke alene en smuk Hund, hun var ogsaa den allerklogeste Hund og et rent Geni af en Hønsehund. Ingen Hund i hele Kongeriget var saa sikker som hun, naar det gjaldt Fuglejagten. Aldrig lod hun sig narre af et urigtigt Spor. Som en Pil fløj hun gennem Krat og Buske, naar hun sporede Vildtet, og naar hun havde naaet det Sted, hvor Fuglene var slaaet ned, stod hun stille og ubevægelig som en Statue og halsede, indtil Jægeren kom til. Man havde aldrig hørt tale om, at Diana havde bidt en Fugl. Hun kendte sin Plads og gjorde blot Tjeneste som Sporhund. Al Jagtens Ære og Held overlod hun kjærlighedsfuldt til sin Herre. Hvis blot han var tilfreds, saa dansede Diana en Glædesdans om Benene paa ham og saa med Henrykkelse op i hans Ansigt.

Diana fik hvert Aar mange Hvalpe, og hendes Hvalpe

var meget efterspurgte. »Naar Moderen er saa smuk og begavet«, tænkte Folk, »saa er hendes Hvalpe det vel ogsaa.« — Men det er nu ikke altid saa sikkert.

Skovrideren baade solgte Dianas Hvalpe og forærede dem bort til højre og venstre, og hendes Efterkommere var allerede spredte over hele Provinsen. Men saa hændte det et Efteraar, at Diana igen fik fire Hvalpe, og denne Gang vidste Skovrideren ikke, hvad han skulde gøre med dem.

Han stod med Piben i Munden og saa paa de fire smaa Hundehvalpe, som kravlede omkring deres Moder paa Kludetæppet foran Kakkelovnen.

»Nu kan jeg ikke hitte paa noget andet,« sagde han til sin Kone, »end at putte de fire smaa Fyre i en Sæk og drukne dem, saa er man af med dem.«

Men det var, som om Diana havde forstaaet hans Ord. Hun peb sagte og slog med Halen imod Gulvet, medens hun saa paa sin Herre med sine melankolske Øjne, som om hun vilde sige: »Vilde du maaske have syntes om det, hvis man havde puttet dine Unger i en Sæk og druknet dem?«

Men Skovrideren vedblev at patte paa sin Pibe og at mumle: »Hvad i al Verden skal man gøre med dem? Man kan dog ikke fylde hele Huset med Dianas Hvalpe.«

Men saa hændte det om Eftermiddagen, at en Bonde kom kørende. Han boede oppe mellem Bjergene, og hans Vej faldt forbi Skovriderhuset. Da han gjorde Holdt paa Forbifarten og kom ind i Stuen, fik han Øje paa Hvalpene, som væltede sig op og ned ad Diana. »Ved du hvad,« sagde Bonden til Skovrideren, »du kan gerne lade mig faa en af dem. Min gamle Lænkehund Karo er død i Gaar, og nu kunde jeg opdrage en af disse Smaafolk til at blive Lænkehund.« »Ja, for mig gerne,« svarede Skovrideren. »Af to gale Ting er det vel bedre at staa i Lænke end at blive druknet, og jeg havde ellers tænkt at hive dem i Søen. — Naa, hvilken af dem vil du have?«

Bonden saa nøje paa Hvalpene, og saa løftede han en af

dem op ved Nakkeskindet. Den hang der med alle fire Poter fremstrakte og Øjnene stirrende til modsatte Sider, men den gav ikke en Lyd fra sig og lod sig behandle, ganske som Bonden vilde.

»Denne her ser mig ud til at være en lille, sikker og taalmodig Fyr,« sagde Bonden. »Den skal blive Lænkehund paa Yttermyra.« Og saa stoppede Bonden Hvalpen i Lommen paa sin store Overfrakke og kørte sin Vej.

Senere hen paa Eftermiddagen kom to unge Studenter forbi. De var i Besøg i Præstegaarden og kom netop fra Jagten med Bøsserne over Skuldrene.

De havde ikke faaet noget; det fik de aldrig.

Nu var de saa varme og trætte af at have rendt frem og tilbage gennem Skovene hele Dagen og kom ind for at bede om at faa lidt at drikke. De var Brødre, og den ældste hed Vilhelm, men den yngste hed Baltimor. Medens de sad ved et Glas Øl, fik de Øje paa Hvalpene.

»Tænk, om vi købte os hver sin Hund!« sagde den ældste til den yngste. »Hvis de overhovedet er til Salg?« spurgte han, idet han vendte sig om til Skovrideren.

»I skal saamænd faa dem for ingenting og ha'e Tak oven i Købet,« svarede Skovrideren. »Man har snart ikke Plads til sin egen Familie for Dianas Hvalpe.«

Og saa lagde de to unge Studenter sig paa Knæ for at tage Hvalpene rigtigt i Øjesyn.

Diana lagde Hovedet mellem Forpoterne og knurrede stille og hengiven i sin Skæbne; hun forstod nok, at hun som sædvanligt ikke fik Lov til at have sine Børn i Ro.

»Jeg ta'er denne her,« sagde Vilhelm og løftede en af Hvalpene op. »Den ligner Moderen mest og bliver nok lige saa udmærket en Hønsehund, som hun har Rygte for at være. — Den skal hedde Hector og med Tiden blive min egen Jagthund.«

»Saa ta'er jeg den anden der,« sagde Baltimor, »den lille

med de gode Øjne. Det lader just ikke til, at jeg bliver nogen berømt Jæger, jeg kan jo aldrig træffe; men det kan blive rart at ha'e en Kammerat til at trøste sig med, naar Studierne bliver alt for tunge.« — »Kom, min lille Ven!« sagde han saa og tog den tredje Hvalp op paa Skødet. »Du skal blive min Ven og Studenterkammerat, og du skal hedde Trofast.«

Og saa gik de unge Studenter og tog Hvalpene med sig.

Nu var kun den mindste af Hvalpene tilbage, og Diana slikkede og glattede den, som om hun vilde sige: »Denne her kan I vel i det mindste unde mig. Se, hvor sød han er! Han er jo en sand Pryd for Familien.«

Men inden Solen gik ned, kom en gammel Frøken ned fra Herregaarden. Hun var i Besøg fra Hovedstaden, og hun plejede af og til at komme og se til Skovriderens.

»Nej, vil man se!« sagde hun. »Alle Dianas Hvalpe har som sædvanligt faaet deres Liebhabere.«

»Aah, endnu er der een tilbage,« sagde Skovrideren, og Diana svarede pibende: »Ja, der er kun een tilbage.«

»Hvad, om jeg tog den!« sagde den gamle Frøken og kastede sine Hattebaand bestemt bag ad Ryggen. »Hvad, om jeg tog den! Den kunde blive et ganske morsomt Selskab for mig og Polly.« — »Polly er min store Papegøje, som jeg har arvet efter min salig Morbror,« forklarede hun.

»Ja, Hvalpen er saamænd sød nok,« sagde Skovrideren, »og den mindste af dem alle sammen.«

Den gamle Frøken fik Hvalpen op paa Bordet for at kunne undersøge den nærmere.

»Den er rigtig net,« sagde hun og løftede paa dens Øren. »Jeg tager den med til Hovedstaden. Den skal komme til at bo i Kabinettet under Pollys Bur, og den skal hedde Joli.«

Og saa tog hun Hvalpen og stoppede den i sin Sypose. Posen havde Trækkebaand igennem sig, og det trak hun sammen om Hvalpens Hals, saa det saa ud, som om den

havde Halsstrimmel af sort Atlask, og saa rejste hun sig og gik nok saa tilfreds.

Diana løftede Hovedet og opløftede et Fortvivlelsens Hyl, da hendes sidste lille blev taget fra hende; men der var ingen, som brød sig om det.

Men, hvordan det gik Dianas Hvalpe, skal jeg nu fortælle.

Lille Karo laa og kravlede i den dybe Lomme i Bondens Frakke, til han følte en stor Haand gribe om sig og saa sig løftet op paa et Bord, som stod midt i Stuen paa Yttermyra.

»Se her!« sagde Bonden til sin Kone. »Her har du en ny Karo, som vi skal opdrage til at blive Lænkehund; men indtil videre kan han faa Lov til at kile frit omkring.«

Karo saa sig om med forundrede Øjne, peb og klynkede sagte. Han saa hverken sin Moder eller sine Brødre. Uden for Vinduerne stod ikke den tætte, susende Granskov, som omkring Skovriderhuset. Her bredte sig en stor, blank Sø, fuld af smaa Øer, og Enge og Marker skraanede ned imod Vandet.

Karo slikkede sig om Munden. Han var tørstig efter den lange Rejse i Frakkelommen. Bondekonen satte en Skaal med Mælk frem til ham; men Karo forstod sig ikke paa den Anretning; han var vant til at krybe ind til sin Moders varme Bryst. Men saa tog Bonden ham i Nakkeskindet og stak hans Snude ned i Mælken. Han snuste og prustede og spadserede saa med alle sine fire store Poter midt op i Mælken og saa sig ulykkelig om; han følte sig som den mest forladte, lille Hundehvalp, der nogen Sinde var kommet bort fra Forældrehjemmet.

Men det varede ikke mange Dage, førend han følte sig hjemme paa den store Bondegaard, drak rask af Mælkeskaalen og hoppede omkring paa Gulvet og gøede ad Fluerne. Og efter et Par Maaneders Forløb var han blevet en rigtig kæk og frimodig Hvalp, som traskede i Hælene paa Bonden,

hvor han gik og stod. Og det var næsten, som om Karo havde en lumsk Anelse om, at han var bestemt til at være Gaardhund, for han udmærkede sig ved at gø ad alt og alle. Han gøede ad Ænderne, som fløj op af Sivene ved Strandkanten, og ad Kalve og Køer, der græssede paa Engen. Han gøede højt ad hver eneste Vogn, som kørte forbi Gaarden, og kom der en og anden Gang en Vandringsmand forbi med daarlige Klæder, ja, da var der ingen Ende paa Karos Bjæffen. »Sikken en! Sikken en!« bjæffede dens lille Hvalpestemme. »Hvor tør man komme til vores Gaard med saadanne lerede Bukser og en saadan gammel, skiden Hat! Væk med dig, dit Svin! Vov! Vov!« Og Karo for i vildt Oprør frem og tilbage foran Benene paa den mistænkte Gæst.

Et Aar fik Karo Lov til at vokse op og leve i Frihed. Han gjorde allerede længere Udflugter for at se sig omkring og gøre Bekendtskab med de andre Hvalpe i Nabogaardene ved Søen. Men en skøn Sommerdag, da han laa og gassede sig i Solen ved Indkørselen til Gaarden, siger Bonden til sin Kone: »Ja, nu maa det være forbi med Karos Svireliv. Han gaar allerede saa langt fra Gaarden, at han nok en skønne Dag bliver borte med det samme, hvis man ikke nu sætter stop derfor.«

Og saa lokkede Bonden Karo til sig og listede sagte et Halsbaand om hans Hals. Det forekom Karo lidt tungt; men han tænkte, at det vel blot var en Stads, som han skulde have paa den Dag. I Halsbaandet var der en Jernring, og nu stoppede Bonden en lang Jernkæde i Ringen.

»Hvad mon der nu er paa Færde?« tænkte Karo, da Bonden trak ham hen til det tomme Hundehus og bandt ham fast. Karo havde flere Gange før staaet og set paa det tomme Hundehus, hvor der blot laa lidt Halm, og grundet paa, hvad det egentlig var for noget. »Enten maa det være et Dueslag eller en Faarestald,« havde han tænkt. »Men hvorfor staar den tom?« — Nu blev han bundet fast ved Hundehuset, og Bonden gik sin Vej.

Han forsøgte straks at slide sig løs; men da det ikke gik, slog han sig til Ro og tænkte: »Det er naturligvis bare Løjer; men det er i alt Fald meget flove Løjer.«

Han gav sig til at glo efter Husbonden, som han hvert Øjeblik ventede, skulde komme tilbage; men Dagen gik, Solen gik ned, og Bonden kom ikke.

Henimod Aften kom en af Pigerne med en Skaal med Mælk og Brød, som hun satte ved Siden af Hundehuset, og Karo begyndte at danse en Krigsdans omkring hende og raabe og skrige, at hun skulde løse ham. Men hun lod, som hun slet ikke kunde høre, og gik ganske roligt sin Vej, og saa kom Natten.

Da Karo mærkede, at man virkeligt havde i Sinde at lade ham staa alene herude, forladt og bundet med Lænke, begyndte han at tude og hyle saa højt, at det hørtes helt op til Maanen. Den kom frem over Ladegaardstaget, gul og rund, for at se, hvad det var for et Spektakel.

Men inde i det kvalme Sovekammer laa Bonden og lo, og saa sagde han til sin Kone: »Han bli'er god, han, Karo! Saadan et Jammerhyl vil nok holde alle Landstrygere fra Gaarden.«

Ja, nu var Karo Lænkehund, og det var saamænd en daarlig Fornøjelse. I mange Dage gøede og tudede han fra Morgen til Aften og fra Aften til Morgen, og hver Gang nogen kom forbi, krøb han paa Maven lige hen foran dem, logrede med Halen og bad og bønfaldt dem om at blive sluppet løs; men lidt efter lidt mærkede han nok, at han ikke havde noget at vente af Mennesker. Han blev tavs og indesluttet, krøb ind i sin Køje og laa der med halvlukkede Øjne og sørgede over Livets Elendighed.

Men ogsaa denne Sorgens Tid havde en Ende, og Karo begyndte at hade Menneskene. Han vilde helst have bidt dem alle sammen; men da hans Lænke var for kort til, at han kunde naa dem, maatte han nøjes med at vise Tænder og knurre, og gø kunde han som ingen anden. Han gøede

ad gammel og ung, ad kørende og gaaende, han gøede ad Regnen og Stormen, og han gøede ad Maanen, saa han rystede over hele Kroppen.

Engang kom Skovrideren paa Besøg til Bondegaarden og havde Diana med. Diana havde haft saa mange Børn, at hun ikke rigtig kunde finde Rede i dem, men hvis hun kom nær til et af dem, var der dog altid noget ved Familielugten, som fik hende til at kende det. Nu kom hun snusende og logrende hen imod sin Søn Karo og saa paa ham med glade Øjne; men Karo viste blot Tænder og knurrede.

»Kender du mig ikke?« spurgte Diana. »Jeg er jo din Moder.«

»Det kan gerne være,« svarede Karo, »men det er nu saa længe siden. Nu er jeg Lænkehund, og jeg bider, saa du gør bedst i at skrubbe af!«

Og saa maatte Diana meget flov trække sig baglæns tilbage.

En og anden Gang ved en højtidelig Lejlighed kunde det falde Bonden ind at løse Karo og lade ham løbe omkring paa Gaarden; men han blev da grebet af en saa vanvittig Glæde og, naar han igen blev bundet, af en lige saa vanvittig Sorg, at man snart opgav det og lod ham blive i Lænken.

Aarene gik, og Karo var nu en gammel, træt Lænkehund, som ingen brød sig videre om. Da hændte det en Foraarsnat, da han laa og halvsov i Hundehuset, at han saa noget underligt lyst noget stikke op over Taget paa den ene Længe. Først troede han, at det var Maanen, og han havde for længe siden opgivet at gø ad Maanen; den var jo ikke til at komme nær og lod sig aldrig skræmme. Men nu saa han, hvordan det lyse voksede og voksede og blev mere og mere rødt, og derpaa slog høje Flammer op af Taget. Og saa gav Karo sig til at gø som han aldrig havde gøet før.

Det varede længe, inden nogen brød sig derom; men han holdt et saa frygteligt Spektakel, at Folkene til sidst

kom ud i Gaarden. Der var Ild i en af Længerne, og snart var alle Mand paa Benene for at hente Vand fra Søen og faa Ilden slukket. Nabofolkene fra de andre Gaarde kom til Hjælp, og da Morgenen kom, havde man faaet Bugt med Ilden.

»Ja, saadan er det at ha'e en god Lænkehund!« sagde Bonden, da han endelig fik Tid til at puste lidt. »I Dag skal Karo ha'e dobbelt Frokostportion.«

Men Karo behøvede ikke mere nogen Frokost. Gnisterne var fløjet ned og havde tændt Ild paa Hundehuset, og der laa Karo død i sin Lænke.

»Saa skal han da i det mindste ha'e en hæderlig Begravelse,« sagde Bonden.

Og saa blev Karo begravet uden for Indkørselen, og fik en Stensætning paa Graven, og paa den største Sten blev der indristet:

»Her hviler Lænkehunden Karo, som med sin Gøen reddede Yttermyra ved Branden den 6te April 1860.

Taknemmelige Venner satte Mindestenen.«

Som om det kunde være en Trøst! —

Ja, det var Karos Historie.

Den af de to unge Studenter, som hed Vilhelm, havde valgt Hvalpen Hector, som han havde i Sinde at opdrage til Hønsehund.

Vilhelm selv forlod den lærde Bane for at blive Skovrider og fik sit Hjem mellem Skove og Bjerge. »Naar man kan vælge mellem Bøgerne og Guds frie Natur, hvem vilde da betænke sig?« sagde Vilhelm, og han var lykkelig i sit Skovriderhjem. Han elskede Jagten, og Hector var ikke ret gammel, førend han viste sig at være sin Moders værdige Søn. Naar Efteraaret kom med klart Vejr og kølige Morgener, saa følte Hector allerede i Søvne, at det vilde blive en god Jagtdag. Hans Herre havde næppe faaet det ene Ben ud

af Sengen, førend Hunden var vaagen, løftede Hovedet og utaalmodigt fulgte alle hans Bevægelser. Bøssen kom ned fra Væggen, og medens Vilhelm gjorde Krudtet og Jagttasken i Stand, kunde Hector næppe holde sig stille. Han rendte omkring paa Gulvet og smaagøede, til hans Herre endelig aabnede Døren, og da for han, let som en Bold, med et vældigt Spring ud i Solskinnet. Og saa begyndte Strejferiet gennem Skove og Lunde, over Bjerge og Heder.

Solen var knap kommet op over Horisonten, Himlen var hvidblaa og skinnende klar, og en let Rimfrost laa paa den haarde Jord. Men endnu havde alle Løvtræer deres Blade, Birkenes Grene hang som Guldregn, Esp og Røn brændte skarlagenrøde. Det høje Blaabærris glinsede i blaat og violet med store blanke Dugdraaber, Tyttebærriset lyste blodrødt, og Lyngen rejste sig tæt og høj med sine Millioner rosenrøde Blomsterklokker.

Fra alle Sider susede Vandstrømmene. De smaa Bække kilede om Kap, medens Vandfaldet brusede vildt, og Elven gnistrede i Solen som et bredt, hvidt Baand imod de sorte Fyrreskove og de fjerne, blaa Bjerge. Luften var saa let og ren, saa man syntes, man kunde flyve. Det duftede fra Granskoven og fra det visnede Løv. Man kunde blive ren gal af Glæde.

Vilhelm og Hector tumlede ogsaa af Sted, som om de havde væddet om, hvem der kunde komme først. Hector havde arvet sin Moders lette Løb og fine Sporeevne, men han havde ikke Moderens Selvbeherskelse og Dømmekraft. Hvis han kom ind paa et dobbelt Spor, blev han forvirret og vilde til begge Sider, og naar han stod foran et Fuglekuld, kunde han ikke give sig Tid til at vente paa Jægerens Ankomst. Hvis Fuglene blot bevægede Vingerne ganske sagte, gav han sig til at ryste af Raseri. »Vil I ligge stille, I Uslinger!« bjæffede han, og hvis Vilhelm ikke skyndte sig alt, hvad han kunde, saa bed Hector fra sig. Mere end een Gang skete det, at han kom løbende triumferende med en

itubidt Fugl mellem Tænderne. Han fik baade Skænd og Prygl, men han vilde ikke forbedre sig. Det var, som om han havde en Følelse af, at det var hans Pligt at bide alt, som kunde flyve. Og ikke nok med, at han bed Agerhøns og Urfugle; han begyndte ogsaa at bide Høns og Ænder. Synet af et Fjerkræ, hvad Navn det saa havde, vakte straks hans Krigslyst. Han ansaa det for sin Mission at udrydde alt, som havde Vinger, og lidt efter lidt blev Hector en Skræk for alle Bøndergaardene i Egnen. Hanerne galede Brandsignal, og alle Høns og Ænder styrtede af Sted i vild Skræk, saa snart Hectors smidige Skikkelse viste sig paa Landevejen.

Vilhelm sparede hverken paa Skænd eller Smæld. Han holdt lange Taler for sin Yndlingshund og forsøgte med Fornuftgrunde at overbevise ham om, at det virkeligt slet ikke kunde gaa an saadan at bide om sig til alle Sider, og Hector laa sønderknust ved hans Fødder, peb og logrede og lovede Bod og Bedring. Men ved første Møde med en Høne var alle hans gode Forsætter glemte. Hans Øjne glødede, hans Tunge hang blodtørstig ud af Gabet, og i et Nu havde han Hønen mellem Tænderne. Naar saa Vilhelm kom med Ridepisken, krøb han ulykkelig hen ad Gulvet. »Ja, pisk mig! pisk mig!« peb han. Men jeg kan ikke modstaa det.«

Det blev jo længere jo værre, for nu begyndte Hector ogsaa at bide Faar. Han kunde ikke fordrage dem; de hoppede og for saa meningsløst omkring og brægede saa irriterende, og saa var det saa uimodstaaeligt morsomt at se deres fjollede Angest, naar han styrtede ind mellem dem og raabte: »Varsko, I Faarekyllinger! Eller jeg skal knække Nakkebenene paa jer.«

Vilhelm formelig græd over Hector; men Bønderne skændte og bandede og fordrede, at saadan en Hønserøver og Faaremorder skulde lide sin velfortjente Straf, hvis der fandtes nogen Retfærdighed paa Jorden. Hvis hans Herre ikke vilde skaffe ham af Vejen, saa skulde det nok blive besørget alligevel.

Ja, saa blev Vilhelm jo nødt til at tage en Beslutning, og med tungt Hjerte bestemte han sig til, at Hector skulde skydes. Han skød ham selv, for saa vidste han, at det blev gjort godt; men fra den Dag af havde han ikke samme Glæde af Jagten som før. Hector havde dog været hans egen højt elskede Hund, og man kan dog ikke saadan lige straks gaa hen og give sit Hjerte bort til en anden. Og hvis der var nogen, som roste en eller anden Jagthund meget, saa sukkede Vilhelm og sagde: »Ja, jeg holdt i hvert Fald mest af Hector.«

Hvalpen Trofast var imidlertid fulgt med Baltimor til Universitetet for at studere, og de trivedes udmærket sammen.

Hvis Baltimor sad og hang altfor længe med Næsen over Bogen, saa kom Trofast og trak ham i Buksekanterne, som om han vilde sige: »Lad det nu være nok! Nu kan vi gerne snakke lidt sammen.« — Naar Baltimor var ude i Kammeratselskab eller i Drikkelag, saa fulgte altid Trofast med; men hvis der blev røget meget Tobak, saa gik han og lagde sig uden for Døren, for han kunde ikke udstaa Tobak. Og gik det saa altfor langt ud paa Natten, saa kradsede han sagte paa Døren, og hvis Baltimor ikke brød sig derom, saa begyndte Trofast at knurre og blev ved med det saa længe, til Baltimor rejste sig og sagde: »Nej, nu maa jeg vist gaa hjem; Trofast vil ikke vente længere.« — Hvis Baltimor en og anden Gang rejste bort et Par Dage, saa behøvede han ingen andre end Trofast til at passe paa sine Værelser. Han forstod saa godt sit Ansvar, og ingen uvedkommende skulde have vovet sig over Tærskelen, før Husets Herre kom tilbage.

Det var, som om Trofast lidt efter lidt lærte at forstaa alle sin Herres Tanker og Følelser. Hvis Baltimor var i daarligt Humør eller bedrøvet over noget, saa kom Trofast og lagde sit Hoved i hans Skød og saa paa ham med sine

gode Øjne, som om han vilde sige: »Du skal ikke være bedrøvet! Det bliver nok snart godt. Og saa har vi to jo hinanden!« — Hvis Baltimor derimod var i rigtig godt Humør, saa viste Trofast sin store Tilfredshed ved at rende frem og tilbage og logre, og saa kom han hen og lagde sine Forpoter i Baltimors Skød og peb sagte, som om han vilde sige: »Ja, nu er det rart, rigtig rart! — Jeg véd ikke, hvad det er; men det glæder mig umaadeligt.«

Men naar Baltimor somme Tider tog Trofast ud med paa en Spadseretur, ja, da var der ingen Ende paa Hundens Henrykkelse. Han rendte frem og tilbage i eet væk, ligesom smaa Børn gør, snusede til alting, gøede og hoppede. »Har vi det ikke mageløst?« udbrød han. »Har vi det ikke mageløst? Kan der findes noget morsommere end, naar to Studenter — eller to Hunde — eller hvad jeg nu skal kalde det, — er ude at spadsere sammen?«

Trofast lærte ogsaa at hente Avisen til sin Herre og at bære Kurven, naar de gik paa Torvet sammen, og saa havde Trofast en ganske forunderlig Evne til at kunne spore, hvem der var hans Herres sande Venner. Det hændte mere end een Gang, at en Person, som Trofast ikke vilde sige Goddag til, men knurrede uvenligt ad, viste sig at være en mindre paalidelig Ven, hvorimod han kunde vise sig saa forekommende og elskværdig mod andre Kammerater, som Baltimor senere mærkede, var af den ægte Slags.

Men hvor venlig end Trofast kunde være mod Baltimors Venner, saa var det dog altid med et vist Forbehold. Det var, som om han vilde sige: »Ja, I er meget gode, og jeg har ikke noget imod jer; men I maa virkelig ikke indbilde jer, at I i fjerneste Maade kan sammenlignes med min Herre; der findes kun een Baltimor i Verden.«

Engang blev Baltimor meget syg, og da lagde Trofast sig under hans Seng og blev liggende der uden at røre sig og sørgede. Han smagte hverken vaadt eller tørt og fulgte med ængstelige Blikke alt, hvad Doktoren foretog sig. Naar

den gamle Madam, som passede den syge, puslede ved hans Seng, saa slikkede Trofast hende paa Haanden, som om han vilde sige: »Du er rar, og du er lykkelig, som kan hjælpe ham; jeg kan kun ligge under Sengen og sørge.«

Men saa hændte det en Dag, at Baltimor tog alle sine Bøger ned, gav sig til at pakke sine Kufferter og gjorde sig i Stand til at rejse. Trofast iagttog med Forundring, hvor uroligt det blev i den lille Stue. Han gik hen og lagde sit Hoved i sin Herres Skød og spurgte ham med Øjnene: »Rejser du? Hvor rejser du hen? Du tager vel mig med?«

Baltimor klappede ham paa Hovedet med Haanden, saa ham ind i hans gode Øjne og sagde: »Min stakkels Trofast! Det kan jeg ikke; jeg skal ud og slaas. Jeg skal ned til Danmark og hjælpe dem med at forsvare deres Land. Men jeg kommer nok igen, og kommer jeg ikke, saa maa du ikke glemme mig, Trofast!« — Og saa kyssede han ham paa Snuden. Det havde han aldrig før gjort, og det var saa højtideligt, at Trofast gav sig til at tude højt.

Og saa rejste Baltimor.

Trofast kom i Huset hos en af hans Venner, men han var og forblev en fremmed der.

Ude i Entréen hang Baltimors Hat paa en Knage, og under den lagde han sig og gik blot derfra for at spise lidt. Hver Gang det ringede paa Entréklokken, løftede Hunden paa Hovedet, som om han tænkte: »Nu kommer han!« Men naar han saa, at det var en Fejltagelse, lagde han sit Hoved bedrøvet ned paa Forpoterne igen og ventede paa ny. Uger og Maaneder gik; men Trofast ventede forgæves.

Endelig kom dog hans Herre, men han kom ikke levende. Han var faldet som en Helt i Krigen, og nu kom han i sin Kiste for at blive begravet i sit Fædrelands Jord. Den Dag, han sænkedes ned i Graven, stod hans Venner og Kammerater og sang for ham til Afsked. Midt iblandt dem stod Trofast. Han kunde jo ikke synge, men han hylede heller ikke. Han stod ganske stille og alvorlig, og da alle andre

gik derfra, lagde han sig stille ned paa sin Herres Grav. De raabte og kaldte paa ham, men han gav ikke en Lyd fra sig. Hans Øjne sagde blot: »I kan vel forstaa, at her er min Plads.«

Bladene faldt af Træerne, og Sneen kom; men Trofast rørte sig ikke. Saa kom Graveren en Dag og vilde jage ham bort, men da saa Manden, at han var død. Han havde lagt sit trætte Hoved til Hvile paa Baltimors Grav.

Den fjerde Hvalp var fulgt med den gamle Frøken von Hødt til Stockholm. Frøkenen var en velhavende, gammel Dame, som boede i en lille, herskabelig Bolig i »Regeringsgatan«. Hun havde arvet saa meget efter sin Familie, at alle hendes Værelser var propfulde af Sager og Ting. Der var saa mange Møbler, at man havde rigtig svært ved at krydse sig frem, og paa alle Kommoder og Skabe var der en hel Udstilling af Vaser, Kopper, Armstager og Ure af alle mulige Faconer og Farver. Man turde næppe røre sig af Angest for at komme til at støde til en af de smaa Figurer af sachsisk Porcelæn eller en af de kinesiske Kopper, de kostbare Krystalskaale eller nogle af alle de andre Snurrepiberier, hvoraf Stuerne var fulde.

Den gamle Frøkens Tid var optaget af at sætte alle disse Ting i Orden og støve dem af. Hun turde ikke engang betro sin gamle Husjomfru en saa vigtig Sag. Om Morgenen vaagnede Frøken von Hødt med et Suk: »Saa, nu skal man igen op og slide i det!« Og saa begyndte hun at tørre af, og det varede mange Timer. Foruden den gamle Frøken og hendes Husjomfru, Mamsel Lone, boede der ingen andre i Lejligheden end en stor Papegøje, som havde sit forgyldte Bur i Kabinettet ved Siden af Dagligstuen. Ogsaa denne Papegøje var en Familiearv, og man sagde, at den nok kunde være sine hundrede Aar gammel. Dens Fjer spillede i en bedaarende Glans mellem emailleblaat og græsgrønt. Om-

kring Øjnene havde den en hvid Cirkel, som endnu mere fremhævede de runde, sorte Øjne, der saa ud som to sorte Glasperler. Paa Hovedet havde den en Kam, som løftede og sænkede sig og viste dens vekslende Sjælsbevægelser lige saa nøje som det nøjagtigste Termometer. Polly, saadan hed Papegøjen, sad for det meste og skrævede i den store, forgyldte Ring i Buret og rokkede frem og tilbage, medens den fulgte Tidens Gang og Menneskehedens Fremskridt med sine ubevægelige, sorte Øjne. I Munden havde den en tyk, sort Tunge, der saa ud som en stor Katrineblomme, som den aldrig kunde synke, og somme Tider aabnede Polly sit vældige, krogede Næb, bevægede sin sorte Tunge og sagde: »Pardon!« »Madame!« eller »Very well!« Ved enkelte højtidelige Lejligheder kunde den ogsaa pludseligt skrige: »Generaler! Generaler!« med Tordenstemme. Det var de eneste Ord, den havde lært at sige i de hundrede Aar, den havde levet.

Under Papegøjens Bur lod nu Frøkenen anbringe en Kurv med en Pude i, og her fik lille Joli sin Plads for at begynde paa at tilegne sig den højere Dannelse, som Hovedstadslivet kunde byde.

De første Dage tillod Joli sig at bjæffe sagte af Polly. Hønsehundeinstinktet, som den var født med, vaagnede straks ved Synet af saadan en underlig Fugl; men Polly knuste øjeblikkeligt lille Jolis Forsøg paa at ytre sig.

»Jeg har da aldrig hørt Mage!« mumlede Papegøjen paa sit eget Papegøjesprog. »Den uforskammede, lille ynkelige Hvalp vover at gø, gø ad mig, som ikke engang den gamle Frøken vover at mukke imod. — Hold Kæft, du lille Hvalpekryb! Eller jeg skal hakke dig til Plukfisk!« skreg den saa og rullede med sine sorte Øjne og vrælede: »Madame!« »Madame!« »Very well!«, saa det genlød i hele Huset, og lille Joli krøb ned under Tæppet i sin Kurv og vovede næppe at aande.

Imidlertid varede det ikke længe, førend Joli med Ungdommens Lethed til at opfatte satte sig ind i alle Husets

Vaner og lærte sig, hvad han maatte gøre og ikke maatte gøre, især det sidste. Han maatte aldrig nærme sig Hylden, hvor det sachsiske Porcelæn stod opstillet, og han maatte ikke saa meget som skele til Kommoden, hvor de fine Krystalskaale stod. Med megen Forsigtighed havde han Lov til at slingre sig frem mellem Lænestole og Smaaborde, og naar den gamle Dame sad og hæklede, fik han Lov til at ligge paa en Skammel ved hendes Fødder, ubevægelig og underdanig, og halvsove.

I Spisestuen var det derimod tilladt at galopere omkring det runde Bord paa det bonede Gulv, og hvis det skulde falde ham ind at give sig til at gø sig hæs ad den store kinesiske Porcelænsafgud, som stod i en Niche under Sølvskabet, saa sagde hverken Kineseren eller nogen anden noget dertil. I Kabinettet, hvor Jolis Kurv stod under Papegøjeburet, havde han Lov til at hoppe op i Vinduet og sidde der i Vindueskarmen og se ned paa Regeringsgatan, og en og anden lille Spadseretur fik han ogsaa Lov til at gøre med den gamle Husjomfru. Han fulgte hende til Bageren for at købe Kaffebrød, ja, han fulgte endogsaa somme Tider med selve Frøkenen, naar hun skulde gøre Visit.

Med Aarene lærte Joli sig ganske godt at gøre Forskel paa Folk. Hvis Frøken von Hødts mere beskedne Venner kom i Besøg, rørte Joli sig ikke af Stedet, men blinkede kun en lille Smule med det ene Øje for at undersøge dem nøjere. Hvis en Baronesse gjorde Visit, saa logrede Joli elskværdigt med Halen, ja, kunde endogsaa gaa hende et Par Skridt i Møde. Men naar den gamle Enkegrevinde kom kørende og kom ind i Fløjelskaabe og med »Esprit« i Hatten, ja, da var der ingen Ende paa Jolis Artigheder. Han gjorde sig saa blød og lækker, og lagde sin Snude saa indsmigrende i hendes Naades Skød, saa den gamle Dame blev rigtig rørt og sagde: »Denne lille Joli er da virkelig en charmant Hund!« I Løbet af de lange Vinterdage talte Joli og Polly meget sammen paa deres eget Sprog, som Men-

neskene for det meste ikke forstaar, og Joli udtalte sin Tilfredshed over at være kommet ind i et saa aristokratisk og anseligt Hjem.

»Tja! Tja!« svarede saa Polly og smækkede med sin sorte Tunge. »Alting er relativt, bedste Joli; det hele er dog kun en Skygge af den Tid, som har været. De maa tænke Dem, at jeg har boet hos Rigsmarskallen, den gamle Frøkens Onkel. Jeg var der i over halvtredsindstyve Aar, og de fleste af Europas Notabiliteter har passeret forbi mit Bur. De skulde have set, hvilke Skønheder, der dansede hos os!« Og Papegøjen rullede med sine sorte Øjne. — »Og hvilke fremragende Herrer! Generaler! Generaler!« vrælede den saa højt, at Rullegardinet faldt ned af Forskrækkelse. — »Hører De, hvad jeg siger?« hvæsede den saa til Joli. »Hører De, hvad jeg siger?«

»Ja vist hører jeg!« svarede Joli, som formelig rystede af Beundring.

»Selve Hans Majestæt Kongen besøgte os næsten een Gang hver Vinter,« fortsatte den. »Og Hans kongelige Højhed Kronprinsen, som var en lille, charmant Aabenbarelse, kunde staa timevis — jeg sagde: timevis, — foran mit Bur for at lytte til mine franske Replikker. Og en Dag, da det faldt mig ind at sige »Very well, very well«, — jeg faar saadan mine Ideer! — saa vendte Hans kongelige Højhed sig om til Selskabet og sagde: »Hun tror vist ogsaa, at hun kan tale Engelsk!« — Tro mig, saadanne Ord af en Kronprins, henvendte direkte til en selv, det er et Minde for hele Livet! Very well, very well! Et Minde for Livet!« Og Polly lukkede Øjnene og gyngede eftertænksomt frem og tilbage i sin Ring.

»Ja, De er en mærkelig Fugl!« sagde Joli. »Man mærker nok paa Dem, at De kommer fra større Forhold, og lykkeligere Lande. Hvor skriver egentlig Deres Familie sig fra?«

»Ja, det kan ikke nytte noget, at jeg forklarer mig,« sagde Polly. »De kan dog ikke følge med. Mine Aner gaar helt

op til Skabelseshistorien, og det er en meget gammel Historie. For Resten har vor Familie levet mest paa Sydhavsøerne, — Palmeskove — Kaktusblomster — Ildfluer — og alt saadan noget. Ja, De kan nu i alle Fald ikke følge med.«

Saa vilde Papegøjen jo ogsaa vide noget om Jolis Familieforhold, og Joli følte sig pludselig rigtig generet over kun at have saa faa og saa ubetydelige Ting at tale om. Han var jo saa lille, da han kom hjemmefra, og kunde blot omtale, at han var født hos en Skovrider, og at hans Moder var en Hønsehund, som hed Diana. »For Resten en meget berømt Hund,« tilføjede Joli.

»Jeg har ikke haft den Ære at have hørt hendes Navn,« mumlede Papegøjen. »I den finere Verden hører man det ikke. — Født hos en Skovrider? — var det ikke saadan? Hvad er en Skovrider for en Person? Er det Adel?«

Ja, det kunde Joli ikke give nogen Oplysning om.

»Naa, skidt med det!« svarede Papegøjen og endte Samtalen med en lang Fløjten.

Aarene gik, det ene som det andet, og Joli begyndte at blive fed. Doktoren, det vil sige Dyrlægen, fandt at han havde for lidt Motion, og ordinerede længere Spadsereture med Husjomfruen. Men det var lidt for sent, man var kommet til at tænke derpaa, og Joli havde faaet alle en Stuehunds dovne Vaner. Den gamle Frøken var kommet til at holde mere og mere af ham, og jo kærere hun fik ham, desto mere forkælede hun ham. Først fik han Hvedebrød og Mælk, saa blev det Hvedebrød med Smør paa, og saa Kalvekoteletter og Peberkager. Og var der ikke tyk Fløde paa Mælken, saa fandt den ikke Naade hos Joli.

En mørk Vinterdag laa Joli under Papegøjeburet og tænkte.

»De ser saa nedslaaet ud?« sagde Polly, »er der noget paa Færde?«

»Aah, det er det hele!« sagde Joli og gabede. »Jeg gi'er saamænd ikke et afgnavet Hønseben for hele Tilværelsen.«

»Er det noget, som er hændt Dem personligt?« spurgte Polly og begyndte at trippe nysgerrigt i sin Ring.

»Aah, ja, paa en Maade!« svarede Joli. »Det er ikke morsomt at maatte skamme sig over sin Familie.«

»Ja saa, er det Familien!« gentog Polly. »Lad mig høre! Lad mig høre! Det er saa daarligt med Skandalehistorier nu for Tiden. Siden Frøkenen ligger til Sengs i Influenzen, har man ikke mindste Smule Sladder at opfriske sig med.«

»Men forleden tog dog Frøkenen imod Besøg,« sagde Joli. »Det var just Skovrideren fra min Hjemstavn.«

»Rigtigt! Den simple Person, som beholdt Overfrakken paa,« skreg Polly. »Og han havde Underretning om Familien. »Naa, hvordan er det gaaet Brødrene?«

»Aah, saa usselt som muligt!« svarede Joli og hang med Hovedet. »Min ældste Bro'er har været Lænkehund, — det elendigste en Hund kan blive. Og han omkom ynkeligt ved en Brand paa Gaarden.«

»Ja, fi donc!« udstødte Papegøjen. »Det var virkelig plumpt!«

»Min anden Bro'er blev Jagthund, og det er jo al Ære værd,« vedblev Joli. »Men han bed Høns, den stakkels Usling, og med Sorg og Skam at tale om, saa blev man nødt til at skyde ham.«

»Ja, det er jo, saa at Haarene kan rejse sig paa ens Hoved af Forfærdelse!« sagde Polly og løftede Kammen. »Det maa virkelig være penibelt at have en Forbryder i sin Familie.«

»Min tredie Bro'er var jo et skikkeligt Skind,« sagde Joli. »Han fulgte sin Herre for at studere ved Universitetet. Men da den unge Mand faldt i Krigen, saa lægger Karo sig til at dø paa hans Grav. Det er dog virkelig noget sentimentalt Pjank! Man maa dog holde lidt paa sin Værdighed.«

»Naturligvis, naturligvis!« skreg Papegøjen. »Ja, jeg beklager Dem, fordi De har haft saa mislykkede Brødre. Men jeg lover ved alle mine Aner ikke at røbe Deres Familiehemme-

ligheder for uvedkommende.« Og saa lukkede den Næbbet med et Smæld.

»Naa,« sagde Joli og hostede, »det er jo, naar alt kommer til alt, ikke ens egen Fortjeneste, at man har haft det Held at komme til fine Folk og har faaet en højere Dannelse; men det er en Lykke, man ikke kan sætte nok Pris paa.«

»Very well! Very vell!« svarede Papegøjen og rullede eftertænksomt med Øjnene.

I det samme kom Husjomfruen med Jolis Frokost. Det var Flødemælk, smaa Koteletter og Peberkager. Joli snusede paa Koteletterne, slikkede Fløden af Mælken, men løftede saa Hovedet og saa paa Husjomfruen med et dybt bebrejdende Blik.

»Hvor ofte skal jeg gentage det?« knurrede den. »Hvor ofte skal jeg gentage, at jeg ikke spiser Peberkager, hvis der ikke er tykt Smør paa?«

DEN BJERGTAGNE

Langt inde mellem Sverrigs Skove laa der engang en lille By, som havde samlet sig under Bjerget. Den bestod kun af et Par større Gaarde og nogle mindre Bønderhuse, som laa spredte omkring med Enge og Marker imellem sig. Men lidt længere borte, nærmere ved Skoven laa et lille Hus for sig selv. Det saa ud, som om det var kommet bagefter, da alle de andre Gaarde og Huse var løbet sammen under Bjerget.

I dette Hus boede en gammel Kvinde. Hun saa saa underlig ud, var stor og svær som en Karl, med sort krøllet Haar og sorte Øjne. De kaldte hende for Taterlise. Hun havde hverken haft Mand eller Børn, men hun havde dog en lille Pige hos sig, der var som hendes egen.

Ingen vidste, hvor hun havde faaet den lille fra. Hun var der pludseligt en Dag, og var dengang tre Aar. Men Taterlise vidste godt selv, hvorfra hun havde faaet Pigen. Hun havde en Dag fundet hende i Skoven ved Landevejen, hvor hun sad og græd paa Grøftekanten.

Den lille kunde hverken sige, hvordan hun var kommet der, eller hvorfra hun kom. Hun vidste ikke engang, hvad hun selv hed.

»Saa kan du hedde Karen, det er et godt Navn,« sagde Taterlise, og saa tog hun den lille Pige hjem med sig.

I Taterlises lille Hus var der just ikke meget at faa.

Grovt Brød, Kartofler og en Mælketaar var alt, hvad der dækkedes op med, og havde Taterlise en og anden Gang et Stykke Sild, ja saa var det en rigtig Svir. Men trods den fattige Kost, frivedes lille Karen paa det bedste, og voksede op til det aller dejligste Barn. Ingen Prinsesse, som levede af Mandelbrød og Sødmælksost kunde have en friskere Hud eller en stateligere Holdning. Hendes Øjne var saa straalende og klare som om hun var vokset op i idel Glæde og Lykke, og hendes lange gulbrune Haar hang helt ned til hendes Bælte. Ingen tænkte paa, at hun var klædt i en grov Særk og et pjaltet Skørt og altid gik barfodet i Landevejsstøvet med sine smaa, fine Fødder. Alle, som saa hende, sagde bare: »Jeg har da aldrig i mit Liv set en saa dejlig Unge!«

Taterlise, som næsten altid stod og vadskede noget Tøj, som aldrig blev færdigt, kiggede efter Folk, som gik forbi. Hun ventede altid paa at de skulde sige noget om Pigebarnet, og det hændte næsten heller aldrig, at nogen saa hende uden at blive staaende og udtale sig om, hvor dejlig hun var.

Taterlise selv var hverken ond eller god imod hende. Hun talte sjældent til hende, — Taterlise talte i det hele næsten aldrig. Hun satte Maden til den lille Pige, som hun vilde have sat den til en Hund eller en Kat, som hørte til Huset, og gjorde en Soveplads til hende i et Hjørne af Kammeret. Det var det hele.

For hvert Aar blev Karen smukkere, og de unge Piger og Knøse paa hendes Alder begyndte at lægge Mærke til hende og vilde have hende med i deres Lege. Men hun vilde kun sjældent være sammen med andre Børn. Nogle sagde, at hun var undseelig, andre sagde, at hun var stolt. Hun syntes mere om at staa paa Afstand og se, hvordan de andre legede.

Da hun blev større, begyndte hun at vogte Faar for Bønderne. Faarene gik og græssede højt oppe paa Bjerg-

aasen, og Karen drev dem derop tidligt om Morgenen og hjem igen om Aftenen.

Oppe paa Bjergaasen voksede kort, tæt Græs, indvævet med gule Vikkeblomster, duftende Timian og smaa røde Nelliker. Luften deroppe var saa ren og sval, og naar Karen lagde sig paa Ryggen i Græsset, havde hun hele Himlen over sig, med den store, lysende Sommersol lige over sit Hoved. Lidt Brød og Kartofler havde hun med sig, og Vand kunde hun drikke ved Kilden under Granerne i Skovkanten.

Den ene Sommer efter den anden vogtede Karen Faarene heroppe, og drev alene om i de lange, lyse Sommerdage.

Der voksede saa mange dejlige Blomster oppe paa Aasen. Vikkeblomster saa gule som Guld, med blodrøde Knopper, gule Iris ved Kilden, og Brombærranker over Gærdet ved Skoven. Ved Bækken stod høje Stængler med store Blaaklokker under Elmetræerne, og om Efteraaret var Grøftekanterne ved Granskoven rød af Tyttebær. Karen bandt Kranse hver eneste Dag, store tunge Kranse af gule Vikker og Brombærranker med sorte Bær, eller af Iris med lange svajende Blade. Og naar hun havde en Krans færdig, saa satte hun den paa Haaret og krøb hen og spejlede sig i den lille Kilde, som laa saa stille som et Øje i Græsset.

»Nej, hvor jeg er smuk!« tænkte Karen, naar hun saa sit eget Billede i Vandet. »Hvor det er morsomt at se noget saa smukt som jeg!« Og saa blev hun saa glad, at hun sprang op og gav sig til at danse. Naar hun drev Faarene ned igennem Byen om Aftenen, gik hun saa stolt som en Dronning, paa sine bare Ben, med sin pjaltede Kjole og Kransen om sit lokkede Haar. Og hvor hun skred frem, saa hvert eneste Menneske efter hende, ja endogsaa Køerne vendte Hovedet og sagde »Buh«.

Nu var Karen blevet seksten Aar. Hun var næsten et Hoved højere end hendes jævnaldrende, slank som en Vidjekvist, smal om Livet og bred over Skuldrene, og Haaret

bølgende om sig som en Kaabe. De unge Knøse vovede næppe at tale til hende, naar hun en og anden Gang var med i deres Lege, saa fornem saa hun ud, og selve Herremandens Søn standsede sin Hest ved Ledet, da hun aabnede det for ham og sagde: »Det passer sig ikke for en saa smuk Pige som du at aabne Ledet for Folk.«

Men oppe paa Bjergaasen laa Karen alene og tænkte. Hun laa paa Ryggen i Græsset med Armene under Hovedet. Oven over hende lyste Sommerhimlen blaa, og Lærkerne sang usynlige oppe i Lyset. Naar hun drejede Hovedet lidt, kunde hun se ud over Dalen under Bjerget. Hun kunde se Landsbyen med alle dens spredte Gaarde og Huse, og den fine blaa Røg, som steg op af Skorstenene over Trætoppene.

»Hvordan mon det skal gaa med mig?« tænkte Karen. »Hvordan mon det skal gaa med mig?« Og hun saa vidt ud over Landet. »Se, der staar Røgen op af Grethes Hus! Jeg husker nok da Grethe stod Brud, hvor fin og smuk hun var. Røde Silkebaand helt ned til Livet og Guldkrone paa Hovedet. Violinerne spillede, og Skud paa Skud lød uden for Kirken! — Og nu gaar Grethe med Mad til Svinene og væver Vadmel til sin tykke Mand. Stakkels Grethe!«

Karen vendte Hovedet og saa til en anden Side. »Der koger de Middagsmad i den smukke Møller-Annas Hjem. Ja, hun var smuk! — Men nu! En stateligere Brud har man vel næppe set. Hendes Haar var lige saa gult som Kirkekronen hun bar, og hvor lykkelig hun saa ud, da hun gik Haand i Haand med sin Jakob over Kirkegaarden. Og nu har hun Huset fuldt af Unger og ser selv ud som en gammel, bleg og forslidt Kælling. Hun trækker altid Hovedtørklædet langt ud over Panden for at man ikke skal se, hvor tyndt Haaret er blevet over Issen. — Stakkels Anna! — Og der! langt ude paa Sletten ser jeg Røgen fra Lille-Stines Skorsten. — Tænk, hvor hun var køn, den søde Pige! — altid fuld af Optøjer og Kommers! og hvor hun dansede ved sit Bryllup. Hun kunde ikke faa danset nok!

Og nu sidder hun der i Fattigdom og venter paa, at Manden skal komme fuld hjem fra Byen og slaa hende! Uh ha! saadan en Jammer og Elendighed!« Og Karen tog en lille Sten og slyngede den højt op i Luften. — »Nej jeg!« tænkte Karen og saa med sine straalende Øjne op i Luften. »Jeg skal ha' det anderledes, kan I tro. Fra mit Hoved skal de aldrig løfte Brudekronen, og mine Bryllupsmusikanter skal spille lige til min Død. — Men hvordan skal det gaa til? Ja, det ved jeg ikke! men skal der være Bryllup, saa skal der være Bryllup, bare Herlighed og Glæde, og Musikken maa aldrig høre op, og ingen Grise og Unger og fulde Mænd, som plager mig, saa mit dejlige Haar falder af og jeg kommer til at se ud som en gammel Kælling!« — Og Karen snoede sit Haar fast om sin ene Haand, som om hun var bange for, at nogen straks skulde tage det.

Naar Klokkerne ringede i Kirkerne langt borte, tænkte Karen paa, hvordan de skulde kime til hendes Bryllup, og saa tænkte hun paa, hvordan hun skulde være klædt med Kirkekrone med røde og blaa Silkebaand ned ad Ryggen og Haaret udslaaet helt ned til Knæene, og hvordan alle skulde flokke sig for at se hende skride frem, Haand i Haand med sin Brudgom. Men hvem skulde han være? Ja, det kunde hun slet ikke se, hvor meget hun end anstrengte sig for at stirre ind i Fremtiden. For endnu havde hun da aldrig set nogen, som var god nok til hende. Og hvem af alle de stakkels Bønderknøse skulde vel have Raad til at lade hende beholde Brudekronen paa altid, og lade Musikken spille for hende hele Livet?

Fra Aasen gik der to Veje ned til Byen. Den ene gik ned ad den stejle Skrænt og var den nærmeste. Den anden gjorde et Sving om Skoven og gik lige under det høje Bjerg. Midt paa denne Vej drog Bjerget sig ligesom lidt tilbage og dannede en Kløft, og i denne Kløft rislede et Vandfald ned. Det var ikke stort og brusende; det var kun en bred, hvid Straale, som opløste sig i Skum, inden den havde naaet

Dybet. Men under Vandfaldet var Jorden vaad og gyngende. Der var som en lille Mose, hvor ingen kunde gaa. Saa hændte det en Aften, at Karen var blevet længere end sædvanligt oppe paa Aasen. Dagen havde været saa hed, og hun længtes slet ikke efter at gaa hjem til Taterlises lille Stue, hvor der var saa kvalmt og indelukket og lugtede saa ækelt. Skønt det var sent, gav hun sig til at gaa den længste Vej forbi Vandfaldet. Solen var gaaet ned, og en lille spæd, hvid Nymaane stod, næppe synlig, paa den blege Aftenhimmel. Fuglene tav, og Duggen begyndte allerede at falde i tunge Draaber. Karen havde bundet en Krans af vilde Roser til sit Haar. Den var saa tung, at den bøjede hendes Hoved. I Haanden havde hun en lang Gren, hvormed hun drev Faarene af Sted; men hun gik i al Ro, med langsomme, gyngende Skridt.

Ved Kløften blev hun staaende og saa ind imod Vandfaldet. Det var blevet tyndere i den regnløse Tid og faldt blot som en lang, smal Straale over Klippen. Naar det dansede ned over Klipperne, lød det, som naar man sætter en Streng i Svingning.

Karen blev staaende og lyttede.

Himlen var blevet lidt mørkere, Nymaanen var klarere, Duggen faldt som klingende Taarer imod Jorden. Da saa Karen, hvordan Bjerget bag Vandfaldet aabnede sig, og Vandstraalen delte sig som i mange, lange Harpestrenge og spændte sig over Dybet bag dem, og nu begyndte det at klinge i Strengene. Det lød, som om en øvet Haand sagte for hen over dem. Snart lød det smeltende mildt, og saa susede og brusede det igen som fra vældige Orgelpiber.

Faarene blev bange og satte af Sted med lange Spring ned imod Dalen, men Karen blev staaende og lyttede. Aldrig havde hun hørt noget saa vidunderlig skønt. Hendes Øjne fyldtes med varme Taarer, og hun følte en saadan Lykke fylde sit Hjerte, at hun syntes, hun gerne kunde blive staaende der hele sit Liv for at lytte.

Somme Tider syntes hun, at hun saa noget røre sig inde bag ved Strengene, — men det var vel blot noget, hun indbildte sig. Den store Sølvharpe susede og tonede af sig selv. Saa lød den sagtere og sagtere. De sidste Toner svævede bort, Bjerget lukkede sig, og Vandfaldet faldt med sin plaskende Straale ned over Stenene.

»Ja, just saadan skal min Bryllupsmusik lyde!« sagde Karen højt. »Men den maa aldrig holde op.«

Hun blev staaende længe og ventede paa, at Bjerget igen skulde aabne sig, men det var og forblev lukket. Da gik Karen langsomt ned imod Dalen. Men hele Natten og hele den næste Dag susede den forunderlige Musik for hendes Øren.

Hun hverken spiste eller drak, og hun gik som i Drømme uden at se eller høre. Hun sad blot hele Dagen oppe paa Aasen og længtes efter, at Solen skulde gaa ned. Hvem kunde vide det? maaske vilde Bjergets Harpe igen spille for hende, naar Natten kom.

Hun brød sig ikke engang om at flette en Krans til sit Haar. Hendes Hænder var saa trætte af Længsel. Hun blev længe oppe paa Højderne, længere end Dagen forud, for hun troede, at jo længere hun ventede, desto mere vis kunde hun være paa at faa sin Bryllupsharpe at høre. Hendes Hjerte slog saa højt, at hun troede, at nogen gik bag efter hende, da hun efter Solnedgangen drev Faarene frem paa Vejen, som snoede sig forbi Bjergkløften. Dagen havde ikke været saa klar som den foregaaende, og det var mørkere over Vandfaldet.

Det lod til at Faarene huskede, at de netop var bleven skræmte her Dagen forud, for de tog til Bens og tumlede ned ad Vejen mod Dalen. Karen blev staaende ubevægelig og stirrede ind imod Vandfaldet. Og se! Bjergvæggen aabnede sig fra øverst til nederst, og Vandfaldet delte sig og spændte sig i syv Sølvstrenge over Dybet. Men denne Aften var det endnu dejligere end den foregaaende. Tonerne

strømmede som fra et bundløst Væld og slyngede sig sammen i de sælsomste Toner. De jublede og lyste og flagrede om Karen, som om de vilde fange hende. Og se! hvad var det? Det var, som om noget skilte sig fra Harpen og svævede opad i Luften. Hvad var det, som hang der højt oppe og glimrede? Ja, nu saa Karen det tydeligt. Det var en Brudekrone, men meget, meget smukkere end den, som fandtes i Kirken. Den lyste som Maaneskin, og med sine mange blinkende Diamanter dirrede den som Vanddraaber.

»Min Krone! min Brudekrone!« raabte Karen ganske højt og strakte Armene op efter den, men da drejede den rundt som naar Vandfaldet gør en Hvirvel, fløj højt op i Luften og forsvandt i Maaneskinnet. Musikken døde hen og Bjerget lukkede sig. »Nu ved jeg, hvor min Bryllupsmusik og min Brudekrone er,« tænkte Karen. »Men Brudgommen? Hvordan mon vel min Brudgom ser ud?« — Og den Nat kunde hun slet ikke sove. Hun sad og saa ud over Dalen fra Vinduet i Taterlises lille Kammer og længtes blot efter, at den første Morgenrøde skulde vise sig paa Himlen.

Aldrig havde en Dag været saa lang som den, der nu kom. Karen laa udstrakt paa Græsset, saa ubevægelig, som om hun var død. Hendes Sjæl og Legeme var som lamslaaede af Længsel. Først da Solen var gaaet ned, rejste hun sig op igen, badede sit Ansigt i Kilden og kaldte paa Faarene.

Ligesom den første Aften satte de af Sted, saa snart de nærmede sig til Vandfaldet, og Karen stod alene. Maanen var blevet større, og i den dæmrende Sommernat kastede den et svagt Skin paa de høje Hængebirke ved Vandfaldet. Det glimrede af Vandstænk og Maanestraaler, og fra Mosen under Vandfaldet steg lette Taager op, som lyste hvide og gennemsigtige. Sagte, sagte aabnede Bjerget sig, og de syv lange Harpestrenge spændte sig over Klippeaabningen, og medens Musikken tonede skønnere end nogen Sinde inde

fra Dybet, saa Karen, hvordan Brudekronen svævede i Maaneskinnet, gnistrede af hvide og grønne Diamanter.

»Her findes al Jordens Lykke!« sagde hun og bredte Armene ud. »Her mangler blot een Ting. — Hvor er min Brudgom?« — I det samme saa hun, hvordan de syv Strenge paa Harpen forsvandt, og i Klippeaabningen stod Bjergkongen selv. Han var dejlig som Sommernatten, og hans Stemme var blød og bedaarende som Harpetonerne, der døde bort. Og han strakte Armene ud imod Karen og hviskede: »Kom!«

Et Øjeblik stod hun tvivlraadig. Hun var bange for Mosen under Bjerget, og hun saa næsten med Bæven, hvor skøn han var. Hans Krone skinnede som Stjerner i Maaneskinnet, hans Kaabe lyste som Maanestraaler, og rundt omkring ham var der en Glans, saa det svimlede for Karens Øjne. »Hvorfor kommer du ikke, lille Karen?« sagde han sagte. »Jeg har ventet dig saa længe.« — Hans Stemme lød saa mild, at Karen ikke kunde modstaa længere.

»Jo, jeg kommer!« raabte hun og løb ind over Mosen. Hun følte, hvor den gyngede under hende, og hun troede ved hvert Skridt, at hun skulde synke; men hun løb videre paa sine bare Fødder, lige ind i Favnen paa Bjergkongen. Han slog sin Kaabe om hende, og Bjergvæggen lukkede sig efter dem.

Da Karen ikke kom hjem til Natten, undrede Taterlise sig over, hvor hun var blevet af. »Hun kommer vel i Morgen tidlig!« tænkte hun. Men Karen kom ikke. Og da der gik tre Dage uden at hun hørte noget til Karen, saa gik Taterlise til Bonden, for hvem hun havde vogtet Faar, og alle Folk i Byen begav sig ud for at lede efter hende.

Man ledte paa Bjerget og i Skoven, ja endogsaa langt ud ad Landevejene, men man fandt ikke Spor af hende. »Det, som er borte, er borte,« sagde Taterlise og tørrede sig med Bagsiden af Haanden om Næsen, og saa gav hun sig igen til at plaske i Baljen med sin Vadsk, som aldrig blev

færdig. Men man talte meget i Egnen om, hvor den smukke Karen kunde være blevet af. Nogle troede, at hun havde haft det saa ondt hos Taterlise, at hun var rendt sin Vej. Andre troede, at hun maaske var gaaet vild i Skoven og var kommet saa langt bort, at Klapjagten ikke havde kunnet fange hende, og at hun nu laa død i Skoven. Men der var ogsaa dem, som just ikke sagde noget, men nikkede hemmelighedsfuldt med Hovedet. Man havde set Spor af vaade Fødder i den vaade Jord under Vandfaldet, og alle og enhver vidste jo, hvad det var for et sælsomt Vandfald. Mere end een Gang var det hændt — skønt det jo nu var længe siden, — at en Pige var forsvundet i Bjerget, og Gud hjælpe den, som blev bjergtagen!, for sjældent eller aldrig fandt hun Vejen tilbage til Menneskene.

Der var gaaet mange Aar. Taterlise var død for længe siden, og de Børn, som var ganske smaa da Karen forsvandt, var nu voksede op til unge Knøse og Piger. Saa hændte den en Midsommeraften, at nogle af de unge, som boede omkring Bjerget, blev enige om at holde sig vaagne i Midsommernatten.

Om Aftenen gik en Flok unge Knøse og Piger op igennem Skovene til Bjergtoppen. Deroppe var en stor aaben Plads, hvor man slog sig ned og tændte et Baal. Flammerne slog højt op imod den lyse Sommerhimmel, hvorfra Solen nylig var forsvundet bag Horisonten. De unge morede sig med at danse om Baalet og bestandigt kaste nye Grene derpaa. Men da Flammerne blev mindre, lejrede man sig om Ilden og tog Madkurvene frem. Man dækkede op med Brød og Ost og hjemmebrygget Øl, og lod sig alle disse gode Sager smage godt.

Men da alle havde spist, og Flammerne næsten var slukkede, laa de unge stille i en Kreds om de glødende Brande,

hvorfra nu og da endnu en skjult Ild gnistrede ud. Samtalen blev mere og mere hviskende, for den sidste Aftenrøde var slukket, og den højtidelige, tavse Nat drog frem paa Himlen.

Granskoven stod ubevægelig, som skaaret ud i Metal, mod den blege Luft. Over Græsset i Skovkanten steg fine Taager og snoede sig hen over Bjerget. Ikke Lyden af den mindste Fugl var at høre, og det eneste, som rørte sig, var de hvide Natsommerfugle, der steg og sank over Græsset, saa hurtig og let, som om en usynlig Haand spillede Bold med de hvide Dunblomster. Men paa een Gang glødede det som af et nytændt Baal over Granskoven, og sagte og majestætisk løftede Fuldmaanen sig over Bjerget, saa rød og straalende, at den trak en guldfarvet Vej efter sig i Luften.

»Hvor stor synes du, at Maanen er?« spurgte en af Pigerne en anden.

»Saa stor som min knyttede Næve,« svarede hun.

»Pyt! saa stor som din Haand! — Nej, den er saa stor som en dygtig Pandekage; — og jeg har da aldrig spist nogen, der var saa stor.«

»Nej, det tror jeg nok,« sagde en af de unge Knøse, som laa paa Ryggen og stirrede op i Himlen, »for ingen Pandekage er saa stor som Bullerbjerget, og Maanen er lige saa stor som Bjerget med jer allesammen.«

»Og jeg synes, at den ikke er større end et lille bitte Æble,« sagde den yngste af Drengene, som var med. »Jeg kunde godt sluge den i en eneste Mundfuld.«

»Tag dig i Agt!« sagde en af Pigerne. »Det kunde let gaa dig som det gik den Dreng, der spiste Elverdronningens Æble. Det maatte han bøde for, kan du tro.«

»Aah, de fandt ham stendød ved Bækken, Morgenen efter. Der laa han, stiv og kold som et Stenbillede, med Æblet i Halsen.«

»Naa, saa du tror paa Elverpiger,« sagde en Pige, som

hed Stine og som havde tjent i Købstaden. »Men jeg skal sige jer, at alt saadant noget er bare Sludder. Det har de hittet paa for at skræmme Børn med, men der findes ikke flere Elverpiger og Huldrer og Nøkker end som saa!« — Og hun strøg den ene flade Haand over den anden.

»Ja saa!« sagde en af Knøsene, som havde ligget og set paa Maanen. Han hed Niels, og havde et Par store, forundrede Øjne. »Du tror maaske heller ikke paa Bjergkongen? Du tror maaske heller ikke, at han bor her i Bjerget bag Vandfaldet i Skoven?«

»Har du set ham?« spurgte Stine.

»Aah nej, det har jeg jo ikke,« svarede Niels. »Men jeg kender nogen, som har kendt nogen, der har set ham.«

»Og jeg ved, at Moder har kendt en, som han har taget,« sagde en af Pigerne hviskende. Det var en lille, bleg, lyshaaret Pige, som hed Grethe.

»Gud bevare os!« sagde Stine ganske forskrækket. »Er det virkeligt sandt?«

De var alle krøbet nærmere sammen. De sad og laa omkring det udbrændte Baal og hviskede til hverandre.

»Saa sandt, som jeg ligger her,« hviskede Grethe. »Hun var med til at danse ved min Moders Bryllup. Det var den smukke Karen. Ja, alle I andre har jo hørt det mange Gange. — Hun var saa fattig, at hun næppe havde Klæderne paa Kroppen, men saa skinnende dejlig, sagde Mor, at naar hun kom ind til et Dansegilde, saa var der ingen, der havde Øje for andre end hende.«

»Og saa tog —?« spurgte Stine. Hun turde ikke sige det helt ud.

»Saa tog Bjergkongen hende,« hviskede Grethe og nikkede. »Hun vogtede Faar her oppe paa Højderne, men i Stedet for at gaa den lige Vej hjem, gik hun Omvejen forbi Vandfaldet, — det ved de saa vidst, saa vidst, for der var Spor af Faarene omkring Mosen, og saa, ja saa forsvandt hun en

Aften, og det nyttede intet, at man ledte efter hende. Alle og enhver vidste nok, hvor hun sad skjult.«

»Hun var maaske gaaet ind til Byen for at tage Tjeneste,« sagde Stine sagte, men hendes Stemme lød saa underlig klangløs og usikker.

»Til Byen!« gentog Niels.

»Tror du ikke, at man snart vilde have hørt Tale om, hvor en saa smuk Pige var. Hun vilde lige saa lidt ha'e kunnet gemme sig som den deroppe.« — Og han pegede paa Maanen, som nu hang blank og straalende paa den violetblaa Himmel.

Ingen svarede og alle laa tavse om den udbrændte Ild. Stilheden tiltog mere og mere. Det var den mørkeste Stund af den korte Sommernat. Endnu havde det ikke lysnet paa Himlen i Øst.

Da lagde Grethe pludseligt sin Haand paa Stines Arm. »Se!« hviskede hun.

»Hvad er det?« spurgte Stine. Hun blev kold over hele Kroppen.

»Se! se! — Nej, der henne ad Skoven til.«

Alle Ansigter vendte sig imod Granskoven lige overfor.

»Ser I!« hviskede Grethe paa ny. »Hun rører sig!«

Ingen vovede at aande. De laa alle som sammenkrøbne Skygger dybt ned imod Græsset og stirrede i kold Skræk mod Skoven. Der stod nogen. — En Kvinde! Hun var høj og slank og havde noget lysende paa Hovedet.

»Rør jer ikke!« hviskede Grethe. »Hun kommer herhen.«

Og Skikkelsen skred virkeligt med tunge, slæbende Skridt over det duggede Græs. Midt paa den aabne Plads blev hun staaende. Hun vred sine Hænder sagte som i Smerte og vendte Ansigtet op imod Fuldmaanen. Nu kunde de alle tydeligt se hende.

Hun var bleg som en død med et skønt Ansigt, men udtæret og bleg som en, der længe har sultet. Øjnene var saa store og saa bedrøvede, og der var mørke Skygger

under dem, saa det var svært at se paa. Hendes lange Kjole slæbte efter hende, og paa Fløjlskaaben, der hang over hendes Skuldre, gnistrede det af Diamanter som Dugperler i Maaneskinnet. Ned over hendes Hals og Ryg flød hendes store Haar som en Flod, og paa Hovedet bar hun en lille Krone, hvori det lyste som om smaa tindrende Stjerner var blevet fæstede i den. Hun blev staaende og saa op til Maanen, og saa sukkede hun saa dybt, at det skar i En at høre det.

»Nu — nu kommer hun!« hviskede Grethe igen.

De laa alle dødstille. Hunden, de havde med, havde spidset Ørene og rejst sig. Den gik eet, to Skridt fremad paa Græsset, men vendte saa hurtigt om og krøb, med Halen mellem Benene, bag Pigernes Kjoler.

Langsomt, som en, der slæber paa en tung Byrde, skred den underlige Skikkelse nærmere. Nu var hun ganske nær ved Baalet, hvor de laa. Paa een Gang bøjede hun sig ned og rørte med sin hvide Haand ved et Stykke Brød, som var blevet liggende i Græsset.

»Maa jeg — maa jeg tage det?« sagde hun. Hendes Stemme lød saa svag og jamrende, som en, der er nær ved at dø af Sult. Ingen kunde faa et Ord frem. Angsten trak Struberne sammen paa dem.

»Aah! — maa jeg tage det?« sagde hun endnu en Gang og vendte sit hvide Ansigt med de mørke, bedrøvede Øjne fra den ene til den anden, saa det skar i Hjertet paa dem.

Niels tog Mod til sig og nikkede.

Det var uhyggeligt at se, hvordan hun i samme Nu rev Brødet til sig og slugte det saa gluskt som en sulten Hund. Saa rakte hun Haanden ud efter mere. Denne Gang rakte Niels hende selv et Brød, og han følte, hvordan en lille benhaard og iskold Haand snappede det fra ham, og saa slugte hun det i et Par Mundfulde.

»Uh! jeg fryser! jeg fryser!« jamrede hun og strøg med

Hænderne over sin ædelstenssmykkede Kaabe. »Maa jeg varme mig ved Ilden? — faar jeg en lille Plads?«

Hun lagde sig paa Knæ foran Baalet og strakte Armene ud over det. Alle Knøse og Piger krøb sammen paa den modsatte Side.

»Jeg fryser ihjel!« jamrede hun og rystede over hele Kroppen. »Der er saa koldt der inde i Bjerget! Ingen véd, hvor koldt der er. Aldrig noget at spise! Aldrig en lille Ild at varme sig ved! bare Is og Sten, og Sten og Is!«

Hun strakte hele Tiden Armene ud over den udbrændte Ild og saa sig om med saa fortvivlede Øjne, at Grethe syntes det var endnu sværere at se, end det havde været, da hun saa sin Moder dø.

Niels greb et Par Grene, som var faldet ned ved Siden af Baalet og kastede dem paa den glødende Aske.

Den underlige Kvinde bøjede sig fremad og begyndte at blæse paa Gløderne. Hun blæste saa stærkt, at Øjnene stod ud af Hovedet paa hende af Anstrengelse. Kinder og Kæber arbejdede.

»Jeg er saa svag!« klynkede hun. »Han tog alle mine Kræfter! al min dejlige Ungdomskraft! Jeg kan ikke faa Ild paa Gløderne, jeg Stakkel!«

Da forbarmede en af Knøsene sig over hende. Han strakte sig frem og blæste af alle Kræfter i Asken, og pludseligt fløj Flammen op med et Suk. Nu saa de alle først rigtig, hvor smuk hun var — eller havde været. De store Øjne lyste i det hvide, magre Ansigt, og den trætte Mund med Furerne i Mundvigerne smilede og viste de hvide Tænder.

»Hvor vi har det godt!« sagde hun med sin tonløse Stemme. »Mad og Varme! aah ja!« — Og saa sukkede hun igen, som om Sjælen skulde skilles fra Legemet.

Hun satte sig saa nær ved Ilden som hun kunde komme, og holdt de hvide, magre Hænder, som var tunge af Diamantringe, ud over Flammerne. Og saa saa' hun langsomt fra

den ene til den anden, som om hun vilde prøve, om hun kunde kende dem, men hendes Ansigt faldt mere og mere sammen.

»Nej!« sagde hun bedrøvet og rystede sagte paa Hovedet. »Jeg kender jer ikke! I er alle fremmede. — Alle!«

Men saa vendte hun igen Øjnene imod Grethe og saa længe paa hende. »Hvad hedder du?« spurgte hun. »Dig synes jeg, at jeg har set før, men det var for længe, længe siden.«

»Jeg hedder Grethe,« svarede Grethe og flyttede sig lidt nærmere. Hun begyndte at faa saa forskrækkeligt ondt af den fremmede.

»Grethe!« gentog den underlige Kvinde og strøg sig med Haanden over Panden. »Du er ikke den Grethe, jeg kendte! nej — nej! Det var en anden Grethe.« — Og hun saa forvirret paa hende.

»Min Mor hed Stine. De kaldte hende Lille Stine,« sagde Grethe. »Maaske kendte du hende?«

»Lille Stine,« gentog den fremmede og saa paa hende. — Hvor kan hun være, din Mor? Hun er jo endnu saa ung; kun tyve Aar.«

»Hun er død for længe siden,« sagde Grethe bedrøvet.

»Aah, Lille Stine! er hun død, den rare Pige?« sagde den fremmede og rokkede frem og tilbage. »Hun var saa god imod mig. Hun gav mig saa tidt Mad og sagde altid saa venligt Goddag til mig. Og ved sit Bryllup kyssede hun mig. — Vil du ogsaa kysse mig?«

Det gøs i Grethe. Hun havde helst rejst sig og var løbet sin Vej. At kysse en bjergtagen! Hvor skulde hun kunne vove det? Men der var en saadan Fortvivlelse i det blege Ansigt, der saa paa hende, at Grethe hviskede for sig selv: »Saa i Guds Navn!« Og saa kyssede hun hende.

Men idet hun slog Armene om Halsen paa hende for at kysse hende, faldt den tindrende Krone af Hovedet paa hende og lige ind i Ilden, hvor den glødede og smeltede.

I det samme sprang en af Pigerne op med et Raab: »Solen! se Solen!«

De første Straaler af Midsommersolen skød op over Horisonten, og straks efter hævede den sig i al sin Magt og Herlighed.

»Midsommersolen! Midsommersolen!« raabte de alle i Munden paa hverandre. Men den bjergtagne udstødte et Skrig, der lød som et Nødraab: »Han dræber mig! Han dræber mig, hvis jeg ikke er inde i Bjerget før Solen kommer!« Og saa faldt hun baglæns om paa Jorden som en død.

Alle de unge flygtede i vild Angest, thi nu ventede de, at Bjergkongen naar som helst kunde komme og hente Karen.

Først langt op ad Dagen vovede nogle af de kækkeste Knøse sig op paa Højden for at se til Pladsen, hvor St. Hansbaalet havde brændt.

Der laa noget ved de forkullede Brande. Var det et Faar, som havde slaaet sig ned i Græsset? Nej, det var Karen, som laa og sov. Hun var klædt i et kort, pjaltet Skørt og havde bare Fødder. Om hendes Skuldre hang et stort, uredt, graasprængt Haar.

Da de begyndte at tale ved Siden af hende, aabnede hun Øjnene og saa paa dem med saadanne Øjne, som de døvstumme har. Hun svarede ikke et Ord til alt, hvad de spurgte hende om, men fulgte dem villigt ned til Dalen.

Saa tog Karen igen Tjeneste hos en Bonde og vogtede Faar for ham. De græssede ogsaa oppe paa Højderne, men Karen gik altid den lige Vej frem og tilbage, saa hun snart var nær ved Menneskeboliger. Hun talte næsten aldrig, men hun hilste venligt paa alle, som mødte hende. Næsten hele Dagen laa hun hos sine Faar oppe paa Skrænten i det korte Græs, hvor den vilde Timian dufter, og saa op i den lyse Sommerhimmel. Hun følte sig saa lykkelig som ingen af de andre nede i Dalen. Og naar hun saa Røgen stige op af Skorstenene paa de spredte Gaarde og Huse,

saa tænkte hun: »De har det nok godt! De har Mand og Børn og alt, hvad deres Hjerte kan ønske. Men ingen af dem ved, hvad det vil sige at have været bjergtagen og at være blevet frelst af Midsommersolen!«

Og saa tog hun sit grove Brød op af sin Madpose og kyssede det.

PRINSESSEN, SOM GEMTE SINE SKO

Der var engang en Konge, som blot havde en eneste Søn. Han skulde jo engang arve Riget efter sin Fader og selv være Konge, men han brød sig hverken om Rigets Anliggender eller om Hoffets Pragt. Det eneste, han brød sig om, var at spille paa Lut.

Han havde den allerdejligste Lut, indlagt med Sølv og Perlemor, med højt hvælved Runding og lang Svanehals, og paa denne Lut spillede Prinsen fra Morgen til Aften. Hvis man forstyrrede ham i hans Kammer, saa gik han ud i Abildgaarden. Ledte man efter ham der, saa skyndte han sig op i Taarnet, raabte man efter ham i Taarnet, saa flygtede han ud i Skoven. Han vilde være alene med sig selv og med sin Lut.

Han fandt selv paa alle Melodierne, og I kan tro, at de var yndige! Nogle lød sørgelige med store Greb i de dybe Strenge, ligesom naar Bølgerne slaar mod Klippestranden. Dem spillede Prinsen, naar han blev rent fortvivlet over, at han aldrig fik Lov til at være i Ro. Men saa var der ogsaa andre Melodier, glade og klingende, der hoppede som Solstraaler over de smalle Sølvstrenge med de lyse Toner. Dem spillede Prinsen, naar han løb ind i Skoven og vidste, at ingen vilde kunne faa fat i ham.

Ja, spille kunde Prinsen, bedre end alle andre, men han kunde slet ikke synge. Han havde ikke saa meget som én

Tone i Brystet. Ofte sukkede han for sig selv og tænkte: »Det er da ogsaa ærgerligt, at jeg, som kan spille saa dejligt, slet ikke kan synge.« Men saa trøstede han sig med at fløjte. Det gik ganske godt, i det mindste til de glade Viser; til de sørgelige Viser med de store Akkorder passede hans Fløjten ikke rigtigt. Naar Prinsen spillede dem, saa han sig om med sine sorte Øjne og tænkte: »Var der blot nogen, som kunde synge dertil.«

Da nu Prinsen var bleven voksen, tænkte Kongen, at det snart kunde være paa Tide at gifte ham bort, og saa blev han enig med Nabokongen, som kun havde en eneste Datter, at de skulde gifte deres Børn med hinanden. Det vilde passe saa godt. Rigerne grænsede lige til hinanden, Kongerne var begge to lige rige og mægtige og havde i deres unge Dage været Krigs- og Drikkebrødre. Prinsen og Prinsessen havde aldrig set hinanden, men det kunde jo være det samme. Naar de først blev gifte; saa kunde de jo sidde og glo paa hinanden hele Livet, og det kunde maaske blive mer end nok.

Saa gik Kongen en Morgen ind til sin Søn. Han sad som sædvanligt og spillede paa sin Lut og fløjtede dertil. Han havde netop hittet paa en ny Melodi, som han kaldte »Den bagvendte Vise«, for alt, som forekom i den Melodi, var bestandig det modsatte af, hvad man havde ventet.

»Sid ned, Kongefar!« sagde Prinsen og blev ved med at spille.

»Kunde du ikke holde op med din Klimpren et lille Moment?« sagde Kongen og strøg sig over Skægget. »Jeg har alvorlige Ting at tale med dig om.«

Prinsen lagde Luten paa Skødet og saa paa sin Fader. »Jaa saa! hvad er der nu paa Færde?« sagde han. Han saa meget ulykkelig ud.

»Ja, der er intet mere eller mindre paa Færde, end at jeg har i Sinde at gifte dig bort, min Dreng,« svarede Kongen. »Jeg har udvalgt Nabokongens Datter til dig. Hun er ung

og yndig og er os i et og alt tilpas. Du maa gøre dig rede til i Morgen at ride af Sted og bejle til hende, — og dermed Punktum!«

Men Prinsen sukkede dybt. »Man kan da heller aldrig faa Lov til at være i Fred! skal jeg nu ogsaa til at gifte mig!« — Han trak alle fem Fingre gennem sit tykke Haar og saa rent ulykkelig ud.

»Gør nu ingen Vrøvl!« sagde Kongen og rejste sig. »Du skulde takke mig oven i Købet, fordi jeg skaffer dig en saa ung og sød Hustru!«

»Jeg ved jo ikke engang, hvordan hun ser ud,« sagde Prinsen. Han var atter i Færd med at finde Tonerne til »Den bagvendte Vise«.

»Det faar du at vide i Morgen, naar du træffer hende!« sagde Kongen. »For Resten har hun sorte Øjne og rødt Haar.« —

»Sorte Øjne har jeg selv,« sagde Prinsen, »saa det har jeg nok af, og rødt Haar er det værste, jeg ved! Saa ligner hun jo akkurat en lille Ræveunge.«

»Du taler, som du har Forstand til,« sagde Kongen. »Men for Resten behøver vi ikke at tale mere om den Ting, for Sagen er afgjort. I Morgen, inden Solen kommer for højt op paa Himlen, saa begiver du dig af Sted for at fri til Prinsessen. Jeg skal sørge for, at du kommer med et anseeligt Følge, — og nu gaar jeg!«

Prinsen aabnede Døren for sin Fader og bukkede dybt, men saa snart han havde lukket Døren efter Kongen, tænkte han: »Nej, du kan tro nej, gamle Kongefar. Det skal der ikke blive noget af!« — Og tidligt den næste Morgen, førend endnu nogen paa Slottet havde faaet Øjnene op, klædte Prinsen sig paa, — han var saa stille som en lille Mus, saa han ikke engang vækkede Fluerne, som sov paa Vinduet. Han fyldte sin Silkepung med Dukater, hængte sin elskede Lut over Skulderen og hoppede saa gennem Vinduet ud

paa Terrassen, klavrede over Havemuren og var saa ude i det fri.

Saa tidligt havde Prinsen aldrig nogen Sinde været oppe i hele sit Liv, og det forundrede ham, at Jorden kunde være saa skøn, medens alle laa og sov og ingen saa derpaa.

Den store, blanke Sø laa og skinnede som et Hav, Himlen havde ikke en Plet og Duggen glimrede i alle Farver paa Urter og Græs. Prinsen følte sig saa frisk og glad til Mode, at han maatte klimpre ganske sagte paa sin Lut. Han turde ikke spille altfor højt, for saa kunde nogen vaagne paa Slottet.

Først da han kom ind i Skoven, hvor Bøgene sænkede deres lange Grene ned over ham, og hvor den duftende Granskov stod som en Mur mellem ham og det aabne Land, først da vovede han at gribe rigtig stærkt i Strengene. Himlen var saa skinnende blaa, og han var saa skinnende glad, saa han rigtigt maatte lade Luten bruse.

Hvorhen han vilde gaa, havde han egentlig ikke tænkt paa. Han vidste blot, at han vilde langt, langt bort fra Hoffet og Bryllupsfester og alle Kedsommeligheder og have Lov til at være i Fred med sin Lut.

Solen steg højere og højere paa Himlen, og han begyndte at blive baade sulten og tørstig. Han havde jo rigtignok sin Pengepung fuld af Dukater, men her i Vildskoven fandtes ikke det allermindste, han kunde faa at købe for dem. Han traf paa en Kilde, som rislede frem af en Klippe; ved den slukkede han sin Tørst og lagde sig saa en Stund for at hvile. Derefter vandrede han langsomt videre i Middagsheden.

Nu begyndte Skoven at blive tyndere, og Vejen førte forbi en Eng med spredte Trægrupper; men ved Vejkanten stod en lang Række blomstrende vilde Rosenbuske, for nu var det Midsommer. De fine, røde Roser smilede saa venligt til Prinsen, at han bøjede sig for at plukke en Blomst til sin Hat. Men da han trak Kvistene til Side for ikke at

stikke sig paa Tornene, fik han noget at se, som gnistrede dybt inde i Busken.

Hvad mon det vel kunde være? Han stak Haanden dybt ned mellem Grenene, og hvad tror I, at han fik fat paa? — jo, den sødeste lille Sko af grønt Fløjl, broderet med Guld og ægte Perler.

»En Sko!« sagde Prinsen og lo. »En Sko! Er der een Sko er der vel ogsaa to!« Og saa stak han igen Haanden langt ind i Busken. — Ganske rigtigt! der kom endnu en lille Sko til Syne, akkurat Mage til den første. De var saa smaa og saa smalle som et Par Børnesko, men saa kostbare og kunstfærdige, som om de tilhørte en Prinsesse.

»Men hvordan er dog Skoene kommet i Busken?« tænkte Prinsen og saa sig om, men der var ikke Spor af noget levende Væsen at se. Men da syntes han, at noget af det lange Græs, som voksede paa Engen, havde lagt sig ned, saa det dannede en smal Sti, der førte ind mellem Hasselbuskene.

»Haa, haa!« tænkte han. »Der er nogen, som har listet sig ned i Engen!« Og saa gik han sagte fremad gennem Græsset paa den nedtraadte Sti.

Den var saa smal, at han somme Tider næppe kunde se den, men da tænkte han: »Her har der nok været et lille Dyr! en lille Ræveunge har hoppet omkring i Engen!«

Men medens han gik fremad maatte han standse den ene Gang efter den anden, for han havde aldrig set Mage til Eng. Den bugtede sig op og ned i smaa Høje og bløde Dale, og overalt stod Græsset alenhøjt, fuldt af tusinde Blomster. De store Præstekraver lyste som hvide Stjerner, og Kærulden svajede sagte med sine Silkeduske. Der voksede smaa tætte Graner, der havde lysegrønne Skud paa alle Kviste, ligesom Julelys, og smaa Grankogler, røde som Jordbær, i Toppen, og over deres Grene hængte de violette Vikkeranker deres luftige Næt. Hasselbuskene stod runde og struttende med brede Blade og store Knipper af umodne Nødder, og

Birkene løftede deres hvide Stammer og indhyllede dem i deres lange Svæveslør.

Hist og her knejsede en og anden gammel Eg, og om dens Knæ havde en hel Flok unge Træer og Buske samlet sig for at lytte til, hvad den havde at fortælle. Granerne krøb ind under Armene paa den, Poplerne hældede sig til dens Skuldre, og de vilde Roser kravlede med deres længste Grene op i Nakken paa den, og derfra kiggede alle de røde Blomster frem som smaa Børneansigter.

Fra Bjerget flød en lille Bæk ned gennem Engen, men den kunde man ikke se, bare høre, for da Ellene havde hørt den suse, saa var de rendt ned og havde stillet sig i en tæt Række for at kigge ned i Bækken, saa ingen anden kunde faa Plads. Men først og fremmest var her Roser. Roserne klatrede op i Træerne og spændte Guirlander over Buskene. De løftede Hatten af Prinsen med deres lange, takkede Grene, og spændte Ben for ham i Græsset. Hvor han end vendte og drejede sig, saa var der fuldt af Roser.

»Det var dog en forskrækkelig Mængde Roser!« tænkte Prinsen og standsede.

Et eller andet Sted i en Busk sad en Drossel skjult og fløjtede. Han kunde ikke se den, bare høre den, og han blev staaende for at lytte til alle de morsomme Melodier, den hittede paa. Den talte bestemt med nogen, for somme Tider tav den, som om den ventede paa Svar. Og nu hørte Prinsen tydeligt, at der virkeligt var nogen, som svarede langt borte. Var det en Fugl? nej, det var ikke en Fugl, — det var bestemt en Menneskestemme — en Pigestemme.

»Hun fløjter godt!« tænkte Prinsen. »Næsten lige saa godt som jeg selv,« og saa sneg han sig sagte frem mellem Buskene.

Paa een Gang saa han, at den nedtraadte Sti hørte op, og Græsset stod stolt og strunkt og viftede med de høje Blaaklokkestængler.

Der stod en gammel Lind med lange, nedhængende Grene, og foran den voksede en Hasselbusk paa den ene Side og en Rosenbusk paa den anden; men Rosenbusken havde spændt en Bue med blomstrende Roser over til Hasselbusken. Der indenfor var der det alleryndigste Lysthus, hvor Solstraalerne dansede som Guldpletter gennem Løvet. Men under alt dette grønne laa der en mosbevokset Sten, og der var bestemt nogen, som sad paa Stenen; han saa, at det rørte sig derinde.

Sagte, sagte bøjede han Grenene til Side og kiggende ind. Og hvad fik han at se?

Jo, der sad den allersødeste lille Prinsesse med udslaget Haar og en lille, bitte Krone paa Hovedet. Hun sad med nedslaaede Øjne og trak Jordbær paa et Straa og fløjtede dertil.

Saa begyndte Prinsen ogsaa at fløjte mellem Tænderne. Men da hun derinde hørte Prinsens Fløjten, løftede hun Øjnene og gav saadant et Skrig fra sig, at Ekkoet, som sov i Middagsheden oppe paa Bjerget vaagnede og for op og raabte vildt til Bjergene paa den anden Side af Søen. Og alle Bjergene svarede i Munden paa hverandre:

»Hvad har du set?
Hvad er der sket?
Hvad har du set?
Hvad er der sket?

»Hvorfor skriger du saa forskrækkeligt?« sagde Prinsen. »Jeg er slet ikke farlig!« — Og saa gav han sig til at se rigtigt paa Prinsessen.

Hun havde sorte Øjne og rødt Haar, der skinnede og blinkede i Solen, og de hvideste Hænder, han nogen Sinde havde set. Hendes Kjole havde samme Farve som Sommerhimlen og var indvævet med Blomster og Snirkler som de lilla Vikkeblomster og det lysegrønne Græs. Om Halsen havde hun en Perlesnor af mange Rader smaa bitte hvide Perler, og paa Hovedet bar hun en lille Krone med grønne

og blaa Ædelstene. Paa Benene havde hun ildrøde Silkestrømper, men ingen Sko. Det saa Prinsen straks, skønt hun skyndte sig at trække Fødderne til sig.

»Hvad faar jeg i Findeløn?« spurgte Prinsen. Han holdt de smaa Sko, han havde fundet, paa Ryggen.

»Er det mine Sko?« spurgte Prinsessen og strakte Haanden frem. »Aa, søde, rare! giv mig mine Sko?«

»Ja, hvad faar jeg i Findeløn?« spurgte Prinsen paa ny.

»Ja, du skal faa mit Straa med Jordbær!« sagde Prinsessen og løftede det mellem to af sine smalle Fingre. »Jeg har plukket dem selv og hver evige et er saa modent og sødt!«

»Naa, lad gaa!« sagde Prinsen, og saa satte han de smaa Sko foran Prinsessen, og saa fik han Jordbærstraaet.

»Du kan vel give mig Lov til at sidde ved Siden af dig og spise dem,« sagde han.

»Ja, hvorfor ikke?« svarede den lille Prinsesse, og saa gjorde hun Plads for ham ved Siden af sig paa Stenen.

»Jeg kan i alt Fald ikke nænne at tage alle dine Bær fra dig,« sagde Prinsen. »Du kan faa hverandet og hverandet kan du give mig.« — Og derved blev det.

Først trak Prinsen eet Jordbær af Straaet og stak det i Munden paa Prinsessen, og saa trak hun eet af og stak det i Munden paa ham, og de var saa modne og søde, at de rigtigt smeltede i Munden.

Da de havde spist dem alle sammen, tørrede Prinsen sig om Fingrene og saa paa Prinsessen.

»Hvorfor havde du puttet dine Sko i Busken, du lille Tosse?« spurgte han. »Ved du ikke, at det er farligt at gaa i højt Græs paa Strømpesokkerne. Der kunde være Hugorme, som bed dig i Fødderne.«

»Jeg er slet ikke bange for Hugorme,« sagde Prinsessen. »Jeg er kun bange for Mennesker, og jo længere jeg rendte des flere Spor af mig var der paa Landevejen. Saa tog jeg Skoene af og gemte dem i Busken.«

»Du lille Stakkel!« sagde Prinsen. »Hvad ondt skulde vel Mennesker gøre saadan en lille sød Prinsesse som dig?«

Ak jo!« sagde Prinsessen og sukkede. »De vil jo gifte mig med en Prins, som jeg aldrig har set, og som jeg ikke vilde ha'e, om de saa kastede ham efter mig!«

»Det er jo præcist, som jeg har det,« svarede Prinsen. »Min Fader vil ogsaa gifte mig med en Prinsesse, som jeg aldrig har set, og som jeg haaber, at jeg heller aldrig skal faa at se. Og for at blive fri for hele Klatten, saa rendte jeg min Vej.«

»Hvordan ser vel din Prinsesse ud?« spurgte Prinsessen og skottede til Prinsen.

»Hun skulde have sorte Øjne og rødt Haar og se ud akkurat som en lille ækel Ræveunge,« sagde Prinsen.

»Nej uh! saa væmmeligt!« sagde Prinsessen. Hun sad og viftede Fluerne væk med en Kvist.

»Men saa kan du da være vis paa, at det ikke er mig. Se paa mit Haar! Er det rødt?« Og hun lod sit lange Haar glide over sin smalle Haand og holdt det lige op under Prinsens Næse. »Jordbær er røde, men mit Haar er brunt og sort og gult efter som Solen skinner paa det. Ser du, hvor det flammer?«

»Og se paa mine Øjne!« Hun trak det nederste Øjelaag helt ned paa Kinden og satte Øjet lige ind til Prinsens Øje. »Jeg skulde tro, at mine Øjne er blaa? — Det er kun, naar Skyggen falder paa dem, at de bliver sorte.«

»Du har det dejligste Haar og de dejligste Øjne, jeg nogen Sinde har set, saa meget ved jeg,« sagde Prinsen. »Men fortæl mig nu ogsaa, hvordan den Prins skulde være, som du rendte bort fra paa Strømpesokkerne, for at slippe for ham.«

»Ja, hvordan han ser ud, ved jeg virkelig ikke, for jeg har, Gud ske Lov, aldrig set ham,« sagde Prinsessen. »Men han skal være rent tosset! Han skal hverken bryde sig om at arbejde eller at more sig, men blot om at spille. De siger,

at han spiller Nat og Dag, som om han var gal. Om det er Tærningspil eller hvad det nu er for et Spil, har man ikke sagt mig, og det kan jo ogsaa være det samme, for lige med eet kunde han jo gaa hen og spille alting bort, hvad vi havde, og saa sad vi der med tomme Hænder og kunde ikke faa saa meget som et Glas Cypervin. Nej, hvordan end den Mand skal være, som jeg engang skal gifte mig med, gal skal han i det mindste ikke være, om han saa var aldrig saa meget Prins!«

»Naa, alt hvad du der har sagt, passer lykkeligvis slet ikke paa mig,« sagde Prinsen. »For jeg er slet ikke gal, jeg har tværtimod et udmærket godt Hoved, og det eneste, jeg kan spille, er at spille paa min Lut, og den er det bedste, som jeg har i denne Verden.«

»Er det den, som du har der over Skulderen?« spurgte Prinsessen. »Aaa, spil lidt for mig!«

Saa løftede Prinsen Luten af sin Skulder og lagde den over sit Knæ.

»Aa, hvor den er smuk! — og underlig!« sagde Prinsessen. »Saadan en har jeg aldrig før set!«

»Aldrig hørt før, skal du sige,« sagde Prinsen. »Men nu skal du faa at høre!«

Og saa begyndte han at spille. Først klimprede han sagte, som naar Vinden vifter over Græsset. Saa lod han de glade Springetoner danse som Solstraaler over Strengene og saa greb han de lange, svævende Akkorder, der lød som Havbølger ved Klippestranden. Jo længere han spillede, des flere Melodier steg der op af Luten og des underbarere slyngede Tonerne sig sammen.

Prinsessen sad foroverbøjet, saa hendes Haar faldt ned om hendes Kinder og stirrede ind i Luten, hvorfra alle disse skønne Toner strømmede frem. Da den sidste Klang tonede bort og forsvandt i Skyggen, sukkede hun og sagde: »Aah, hvor det var dejligt! Men hvorfor synger du ikke dertil?«

»Jeg kan jo ikke synge,« sagde Prinsen. »Det er jo det, som er saa skrækkelig sørgeligt!«

»Kan du ikke synge?« spurgte Prinsessen forundret. »Det var da underligt!«

»Kan du maaske?« spurgte Prinsen.

»Om jeg kan!« svarede Prinsessen. »Begynd bare at spille, saa skal du faa at høre!«

»Men du kender jo ikke mine Viser,« sagde Prinsen. »For jeg har selv fundet paa dem alle sammen.«

»Det gør ingenting, sagde Prinsessen. »Spil du bare væk!«

Og saa begyndte Prinsen igen at spille, og Prinsessen gav sig til at synge dertil.

Hun havde den allersødeste Stemme, klar og varm som Solskin, høj og ren som Sommerluft. Og hvordan end Prinsen spillede, fra den ene Toneart til den anden, fra det glade til det sørgelige og ind i det glade igen, saa fulgte hun bestandig med. Hendes Stemme gled som en Baad over Bølgerne. Hun sad og saa ind i Luten og fangede Melodierne, inden de var fløjet ud.

»Men hvordan i al Verden kan du synge mine Viser, som du aldrig har hørt?« spurgte Prinsen.

»Jeg gætter dem!« sagde Prinsessen og lo. »Jeg hører paa Tonerne, hvilken Vej de vil flyve.«

»Ja, saa skal jeg spille en Vise for dig, som du i alt Fald ikke kan gætte,« sagde Prinsen.

Han tænkte paa sin sidste Melodi »Den bagvendte Vise«, som bestandigt kom med de modsatte Toner af dem, man havde ventet. Men Prinsessen lod sig ikke forvirre. Hendes store Øjne blev kulsorte af at stirre ind i Luten. Hendes Haar skinnede som purpurrøde Flammer, og medens Prinsen vendte og vred paa Tonerne, saa var hendes Stemme altid med og hoppede frem og tilbage som en lille Fugl, der har et Baand om Benet.

Da vovede Prinsen sig ind paa de underligste og besynderligste Toner, som han aldrig før havde forsøgt, men hun fulgte

ham med Stemmen, saa sikkert og klart, som om hun havde hørt Visen mange Gange før.

»Nej, du er dog rent mærkværdigt,« sagde Prinsen og lagde Luten paa Skødet. »Det mangler blot, at du ogsaa paa staaende Fod skulde kunne lave Ord til Visen.«

»Det skulde jeg vel nok kunne,« sagde Prinsessen; hun var blevet ganske rød i Kinderne. »Men saa bliver Ordene lige saa gale og bagvendte som Melodien.«

»Men den hedder jo ogsaa »Den bagvendte Vise«!« udbrød Prinsen forundret.

Saa begyndte han at spille igen, og Prinsessen sang dertil:

»Fri vil jeg være, alene og fri,
Men Kærligheden løb mig forbi.
Naar jeg staar, stille hun staar,
Naar jeg gaar, raskt hun gaar.
Var det rødt? var det sort? var det Rævehaar?
Var det dig eller mig, som Luten slaar?
Hvad aldrig jeg vilde, helst jeg vil,
Kærligheden slaar Triller dertil.
Græder du? — nej, jeg tror, at du lo.
Hvem har taget mit Hjerte og min Tro?
Hvem har fundet mine Sko, mine Sko,
Mine perlebroderede Sko?«

»Ha, ha!« lo Prinsen. »Det var mig en lystig Vise! Hvordan fandt du den?«

»Hvordan fandt du mine Sko i Busken?« spurgte Prinsessen.

»Det kan jeg saamænd ikke sige,« sagde Prinsen. »Saa meget ved jeg, at jeg ikke ledte efter dem. — Men nu er det nok bedst, at du tager Skoene paa, saa vi kan komme af Sted. Skyggerne begynder at blive lange, og naar Duggen falder, bliver her vaadt i Engen.«

Og saa lagde han sig paa Knæ foran Prinsessen, satte Skoene paa de smaa bitte Fødder og lukkede de gyldne Skospænder over de røde Silkestrømper.

»Saa,« sagde han. »Nu er de paa.«

»Og hvor skal vi nu gaa hen?« spurgte Prinsessen.

»Ja, det ved jeg virkeligt ikke!« sagde Prinsen. »Hvor havde du tænkt at gaa hen?«

»Jeg har egentlig slet ikke tænkt derpaa,« svarede Prinsessen og hængte med Hovedet. »Jeg tænkte blot paa at løbe min Vej. Men Penge har jeg taget med! se bare! Hele min Pengepung er fuld af Dukater.«

»Det er min ogsaa,« sagde Prinsen og trak sin Guldbørs frem. »Men hvad kan vi faa for vore Guldpenge her ude i Vildmarken? Ikke saa meget som et Stykke tørt Brød!«

»Nej, ikke saa meget som et Stykke tørt Brød!« sagde Prinsessen og sukkede.

»Hør, ved du hvad,« sagde Prinsen, »jeg tror, vi gaar hjem til min Far og siger til ham, at vi vil gifte os.«

»Er du vis paa, at jeg vil?« spurgte Prinsessen og skottede til ham.

»Vis paa det tør jeg vel ikke sige, at jeg er,« sagde Prinsen og slog Øjnene ned. »Men jeg gætter det.«

»Saa gætter du ganske rigtigt,« sagde Prinsessen, og saa kyssede de hinanden.

Hjemme paa Slottet sad den gamle Kongefar og bandede sin Søn, som var rendt bort og ikke var til at finde. Om Morgenen var alle hans Riddere mødt til Hest for at følge ham paa hans Frierfærd, og alle Mand havde maattet sadle af igen. Kongen var i et saa frygtelig daarligt Humør, at hele Hoffet gik paa Taa i Slotsgangene, som om der var Begravelse. Nu sad Kongen i Vinduet og saa ud over Landet, og hvad faar han at se? — I Solnedgangens Skin kommer der et Par gaaende Haand i Haand op ad Gangen gennem Abildgaarden. Var det ikke hans vanartede Søn? Han gik jo rent ud sagt og klimprede paa sin Lut, som han aldrig kunde skilles fra. Men hvem kunde Pigebarnet være, som han havde faaet med sig? — Havde hun ikke Krone paa Hovedet, som lyste i Aftensolen? — Hvem i al Verden kunde det være?

Et Øjeblik efter gaar Døren op til Kongens Gemakker, og der staar Prinsen og Prinsessen Haand i Haand.

»Kongefar,« siger Prinsen. »Her ser du den Brud, jeg har kaaret mig. Hende vil jeg ha' og ingen anden paa hele Jorden.«

»Hvor fik du fat i hende?« siger Kongen og tager sig om Skægget.

»Først fandt jeg hendes Sko og saa vandt jeg hendes Tro,« svarede Prinsen. »Hun kan synge alle mine Viser, skønt hun aldrig har hørt dem før, og vi har i Sinde at spille og synge sammen, saa længe vi lever!«

»Ja, saa er vi aldeles enige,« siger Kongen. »For netop hun er Nabokongens Datter, som jeg havde valgt til din Brud.«

»Hun!« siger Prinsen og ser forbavset paa Prinsessen. »Hvor kan det være hende? Hun har jo slet ikke sorte Øjne og ræverødt Haar.«

»Naa, det kan jo være det samme, hvilken Kulør hun har paa Haaret,« siger Kongen. »Naar hun blot er den rette.« —

Og saa fejredes der et dundrende Bryllup. Først kom Kongen, og saa kom Prinsen og Prinsessen. Men Prinsen havde sin Lut gemt under Skarlagenskaaben, for han var bange, at den skulde kunne komme noget til, hvis han lagde den fra sig under Brylluppet. Saa kom en Page, som bar Prinsessens smaa Sko paa en Fløjlspude, og saa kom hele Hoffet med Pauker og Trompeter.

Nu var Prinsen og Prinsessen Mand og Hustru, og et lykkeligere Ægtepar havde man aldrig set, for hvor underlige og bagvendte Melodier han end hittede paa at spille, saa forstod hun altid at synge de yndigste Viser dertil.

DA DAMPSKIBET KOM TIL KLIPPEØEN

Langt ude i Havet ligger der en hvid Klippeø. Som en Svane løfter den sig op af de salte Bølger, og dens Højder er bevoksede med store Skove, hvor Bøgene breder deres vifteformede Grene og Egene knejser over Smaaskoven. Ned over alle Skrænter kryber og kravler det med Ranker og Krat, og inde i Skovdybet, i Læ for Stormen ligger der grønne Enge, som om Sommeren lyser af Blomster.

Klippen er formet af en snehvid Kridtsten, som giver Havet i dens Nærhed en sælsom lysende Farve. Vandet veksler fra det blegeste grønne til det dybeste mørkeblaa. Snart er det mørkt og truende, snart smiler det i gyldent Lys, og naar Vindene rejser sig, ja, da løber Bølgerne Storm imod Klippeøen og sprøjter højt op, som de vilde springe i Land, men de kastes tilbage og opløser sig i en Draaberegn.

I mange Hundrede Aar havde denne Klippeø ligget og svømmet paa Havet uden at være blevet besøgt af Mennesker. Kun en og anden Fisker, som var ude paa Fangst, kunde somme Tider lægge til Land i en af Bugterne under Skoven. Hvis Dagen var hed, da var der svalt og godt under de lange Bøgegrene, og blæste det op til Uvejr, saa laa Baaden sikkert i Læ under Skoven. Ellers var Øen endnu aldrig betraadt af en menneskelig Fod, og derfor levede ogsaa Naturens Børn der i største Ro og Glæde.

Havfolket havde utallige Boliger i de mange Grotter og

Kløfter ved Klippestranden. De smaa, nyfødte Havunger laa paa Maven paa de flade Stene ved Sandkanten og slikkede Søskum, medens Bølgerne skyllede over dem. De gamle Havmænd, som ikke kunde taale Sommersolens hele Kraft, krøb ind i Grotterne og sad der saa køligt og godt og tyggede Tang eller tog sig en Lur.

Men ude i Bølgeskvulpet dansede de unge Havfruer hele Dagen, ja, langt ind i de lyse Sommernætter, og fandt paa alle mulige Slags Lege og Løjer. Somme Tider svømmede de i Flok og lo og sang, saa det hørtes langt ud over Havet. Somme Tider flød de to og to, Haand i Haand, og en af de modigste kunde endogsaa vove sig alene ud i det vrede Hav og ligge og gynge i Stormen. »Det er en Sælhund!« sagde Skipperne, som fløj forbi i deres Skuder.

Men oppe i Skovene paa Klippeøen boede der andre Væsener. I Krattet mellem Kløfterne sprang de muntre Fauner med Bukkeben og smaa korte Horn i Panden. De kunde klatre bedre end nogen Stenged, og de gjorde Fløjter af Kildernes Rør, hvorpaa de spillede de underligste Melodier. Nymferne inde paa Engen ophørte at samle Blomster, naar Faunerne spillede, og naar Skyggerne begyndte at blive lange, saa dansede Fauner og Nymfer med hverandre paa Engene.

Nymferne kunde neje og svaje som Sivene ved Bækken. De kunde sværve som Sommerskyerne og indhylle sig i deres Slør, som om det var Taager. Men Faunerne kunde hoppe som Gedebukke og klatre som Egern.

Naar den ældste af Faunerne tog sin store Fløjte frem med de mange blanke Rør og trak sine tykke Øjenbryn i Vejret, saa det ud, som om hans spidse Øren blev endnu spidsere. Og saa satte han sin tykke Underlæbe med Bukkeskægget til Rørenes Aabninger og lod den glide over dem alle. Hvor det klang! Bogfinkerne og Droslerne fløj nærmere og satte sig i Hasselbuskene for at lytte. Nymferne løftede sig paa Taaspidserne, og Faunerne hoppede højt af

Glæde. Og saa begyndte Dansen. Den snoede sig over Engene, frem og tilbage mellem de vilde Rosenbuske, ud og ind gennem Skoven. De tankefulde Dryader kiggede frem mellem Bøgeløvet og smilede. Hvert eneste Træ i Skoven havde sin egen Dryade, som levede og døde med sit elskede Træ. Naar Solen brændte hedt over Øen, gled Dryaderne ud paa Træernes yderste Grene og strakte Halsene ud imod Havet for at indaande de salte Briser; men rystede Stormene Skoven, da gemte Dryaderne sig i de tætte Løvkroner, der svøbte sig om dem som en Kaabe. Somme Tider kunde vel ogsaa en Dryade vandre alene om i Sommersolskinnet i det tætteste af Skoven, men de vovede sig aldrig ud paa Engen. De kunde blot aande og leve i Skoven.

I mange Hundrede Aar havde alle disse Væsener levet et lykkeligt og uforstyrret Liv paa denne hvide Klippeø, og nu var det igen Sommer. Det var paa selve Midsommerdagen for nogle Aar siden.

Himlen havde ikke en Sky, Havet ikke en Bølge. Himmel og Hav laa i et eneste pletfrit Blaat, og op af det blaa Hav løftede den hvide Klippeø sig imod den blaa Himmel. Skovens store Løvmasser stod som mejslede op imod Luften, og alle de blomstrende hvide Abildtræer og Tjørnebuske saa ud som hvide Snefald. Paa Engen var Græsset alenhøjt, indvævet med Midsommerens mangefarvede Blomster. Det duftede fra Urter og Græs, og Kilderne susede sagte, som om nogen spillede paa smalle Sølvstrenge.

Men ude paa Engen paa en Tue sad den gamle Faun og blæste paa sin Fløjte. Nymferne havde Kranse paa Hovedet, og Faunerne havde hængt Ranker mellem Hornene. Midsommerdansen var i fuld Gang.

Da de alle sang og lo i Munden paa hverandre, tænkte Fuglene: »Det var da underligt, om vi ikke skulde kunne overdøve dem.« — Og saa gav de sig alle til at synge, enhver med sit Næb, Bogfinker, Irisker, Drosler og Nattergale, og Gøgen raabte kuk-kuk, som om den var rigtig opbragt.

Men midt i al denne glade Støj lød der paa een Gang et gennemtrængende Skrig. Det lød saa vildt og saa skarpt, at Nymferne blegnede og blev hvide som Tjørneblomsterne, og et Par af Faunerne trillede om af Forskrækkelse med Benene i Vejret.

»Stille!« sagde den gamle Faun og lod Fløjten synke. Alle Faunerne spidsede deres spidse Øren, og Nymferne vovede næppe at aande. Da lød Skriget igen, uhyggeligt, stærkt og truende, og i det samme saa de, hvordan en tyk, sortebrun Røg hvirvlede op fra Havet bag ved Skoven. Det lignede intet, de havde set eller hørt for, og grebne af Rædsel begyndte allerede Nymferne at flygte.

»Vent lidt!« raabte den gamle Faun, som befalede dem alle. »Det er maaske bare Havfolket, som vil skræmme os. Ingen ved, hvad Spilopper de kan finde paa.« — »Løb du af Sted!« sagde han til en af de yngste Fauner. »Skynd dig saa let som en Buk over Stok og Sten ned til Havet og se, hvad der er paa Færde, og vær lige hurtigt tilbage igen! Vi skal vel ikke opgive vor Midsommerfest for et Skrig fra Havet.«

Og saa løb Faunen af Sted. Hans laadne Bukkeben fløj over Klipper og Stene og hans lille Hale dirrede af Iver. I et Nu var han forsvundet bag ved Klipperne og alle ventede i Tavshed paa hans Tilbagekomst.

Det varede ikke længe, førend Spidserne af hans smaa korte Horn blev synlige over Skrænten, hvor han kom kravlende op. Han havde faaet dem infiltrede i en Tjørnebusk paa Veien og bar det halve af Busken paa Hovedet. Hans Ansigt og hans Hænder blødte, og hans Øjne stod langt ud af Hovedet af Angest.

»Skynd jer! Skynd jer!« stammede han med sin læspende Stemme. »Lad os redde os, hvis vi kan. Her gælder det Livet!« — Han var nær ved at falde over sine egne Ben, medens han stavrede sig frem, og han kunde kun med Møje faa Vejret.

»Hvad er det?« spurgte den gamle Faun og greb ham i Skægget. »Hvad har vi at frygte, og hvad har du set?«

»Det er en Trold! den forskrækkeligste Trold, som nogen Faun har set!« stammede den unge. »Den ligger her nede i Bølgerne og slaar og sparker med røde Ben. Der er Ild i Maven paa den! Jeg saa det tydeligt, og dens Aande er en stinkende, sort Røg, som naar helt op til Himlen.«

»Trolde, som gaar i Vand, kommer ikke op ad Klipperne,« svarede den gamle og kæmmede roligt sit Skæg med Fingrene. »Jeg tror, vi kan være rolige og fortsætte Dansen.«

»Men,« vedblev den unge, idet han rystede over hele Kroppen, »Trolden er ikke alene. Der kryber en Mængde underlige Væsener omkring paa den. Nogle ser ud som store, brogede Fugle, store som en af os, og andre ser ud som Skovdjævle, sorte og underlige. Og alle bærer de Vaaben, Stave og Spyd og blinkende Skjolde, og saa tuder de i Horn og slaar paa Tromme, saa man kan tabe Halen af Angest.«

»Tror du, at de kommer op imod Højderne?» spurgte den gamle. Han var gaaet nærmere til Klippeskraaningen for at se ned.

»Om jeg tror!« svarede den unge. »De var allerede i fuld Fart med at klatre herop.«

Den gamle bøjede sig forsigtigt ned og krøb nærmere imod Dybet. Men næppe havde han strakt Hovedet frem og tittet ned, førend han hurtigt trak det tilbage og med et eneste Hop var paa Benene. Med en stor Bevægelse vinkede han til alle Fauner og Nymfer.

»Hurtigt! forsvind!« hvæsede han og satte af Sted i lange Spring over Engen, ind i Skoven. Og efter ham for Nymferne og tumlede Faunerne. Et Øjeblik efter var Engen tom, og alle Dryader havde gemt sig i det inderste af Træernes Kroner.

Nede ved Klippeøens Strand var for første Gang et Dampskib landet. Havfolkene var de første, som saa det. De unge Havfruer, som just var ude at boltre sig i det

lysende Hav, standsede for at spejde ud imod en sort Prik med en underlig lang Røg efter sig, som bestandigt kom nærmere.

»Det er en Hvalfisk!« sagde nogle af dem.

»Nej, slet ikke!« sagde de andre. »Hvalfiske sprøjter ikke Røg.«

»Saa er det en Baad,« sagde en anden. »Paa denne Aarstid kommer der ofte Fiskere til Øen.«

»Det der er meget større end en Fiskerbaad!« svarede en anden. »Og hvor det ryger!«

»Aa, det er blot en Sky, en underlig lang Sky,« sagde en tredje.

Men Dampskibet blev bestandigt større, og nu var det klart, at det vendte og styrede lige imod Klippeøen. Endnu en lille Stund laa Havfruerne stille for at spejde efter det, men da Dampskibet peb for første Gang, saa vendte de og styrtede i plaskende Fart ind i Grotterne for at advare de gamle.

Mødrene svømmede hurtigt ud for at opsamle alle de smaa Havunger, som laa og solede sig paa Stenene. De tog dem i Halen og kastede dem som smaa Hvillinger ind i Vandbassinerne i Grotterne. Det gjaldt om at skynde sig, for Dampskibet klaprede nærmere og nærmere og piskede det krystalklare Vand med de store, røde Hjul. Nogle af Havfolkene dukkede ned i Dybet. Andre svømmede ind i Grotterne.

Da Dampskibet lagde til ved Havstranden, laa Havet ganske stille og tavst, og de, som steg i Land, sagde saa højt, at Havfolket godt kunde høre det: »Hvor ensomt og vildt! Ikke et levende Væsen!«

Det var ikke saa let for Dampskibet at lægge til Land, for her var hverken Havn eller Dampskibsbro. Det gik tilbage og saa igen frem, stødte paa Stene og sad fast, men til sidst ophørte de store, røde Hjul at arbejde. Skibet

havde fundet Vand under Kølen og laa stille, og nu sendte det atter en gennemtrængende Piben op imod Luften.

Det var propfuldt af Folk, Herrer og Damer og Børn, og Hunde og et stort Musikkorps med Blæseinstrumenter. Herrerne gik først i Land og prøvede paa at kaste store Stene i Vandet, som Damerne skulde træde paa. Der blev en Skrigen og en Latter, da den ene unge Frøken og tykke Frue efter den anden forsøgte paa at balancere over paa Sandkysten. En og anden gled og faldt med en Fod i Vandet, og saa tog Herrerne de unge Damer paa Armen og bar dem i Land. De smaa Børn skreg af Angest, og Hundene rendte frem og tilbage mellem Benene paa Folk for at forstyrre saa meget som muligt.

Endelig var da alle Passagererne komne i Land med Madkurve og Flaskekurve, med Parasoller og Paraplyer. To unge Herrer havde endogsaa deres Cykler med, som de holdt lige saa fast paa, som om det havde været deres Kærester. De kastede haabløse Blikke op imod de stejle Højder, thi ingen Cykle vilde kunne klavre op af dem. Men langs med Stranden kunde man maaske tage sig en Tur paa det haarde Sand.

Saa stillede alle sig op i en Kreds, og i Midten stod Musikken og istemte Folkesangen. Trompeterne og Hornene skingrede, og ved hver lang Tone udsendte Trommerne en Hvirvel, saa det genlød i Klipperne og langt ud over Havet.

En af Herrerne, som var Anfører for hele Selskabet, traadte frem, tog sin høje, sorte Hat af og raabte: »Leve Kongen og Fædrelandet! De leve!« — Og saa raabte alle fire Gange Hurra med en saadan Kraft, at Havfolket inde i Grotterne krøb sammen af Angest.

Et Par af de unge Herrer blev sendt op ad Bjergstien for at finde en skyggefuld Plads, hvor man kunde slaa sig ned og sætte Maaltidet frem, og de kom snart tilbage med den Besked, at hvis man vilde gøre sig Ulejlighed med at

klatre en ti Minutter, saa var der den allerdejligste grønne Plads deroppe under Bøgene, med Udsigt over Havet.

»Der er ikke nogen Gangsti,« sagde de unge Herrer. »For her har troligvis aldrig været Mennesker før, men Geder har her vist været, for man ser tydelige Bukkespor i den vaade Jord!«

Ja, saa begyndte hele Selskabet at kravle opad, Herrerne i deres mere eller mindre mørke Sommerklæder, — det var dem, Faunen havde kaldt Skovdjævle — og Damerne med deres lyse Kjoler og runde Hatte, der vajede med Blomster, brogede Fjer og Fuglevinger, — det var dem, Faunen havde troet, var Kæmpefugle. De gamle Herrer og Damer stønnede og svedte, og de unge lo og skreg, men til sidst naaede de dog alle op til Engen i Skoven, og alle var enige om, at noget dejligere havde man da aldrig set.

Midt paa Engen lavede Herrerne et Baal for at koge Kaffe og Kartofler, og Damerne spredte en stor Dug ud paa Græsset. Saa aabnedes Madkurvene, og alle mulige Slags Spisevarer toges frem. Der var Skinker og kolde Stege, og store Brød og Kringler, og Æg og Oste og lækre Kager. Men Herrerne, som besørgede Drikkevarerne, opstillede hele Batailloner af Øl- og Vinflasker, af smaa Flasker med Læskedrikke og store Flasker med Champagne. Og da alt var i Orden og Kartoflerne var kogte, saa spillede Musikkorpset igen Folkesangen, og Herren med den sorte Hat traadte frem, klappede i Hænderne og raabte: »Mine Damer! mine Herrer! Der er rettet an.«

Alle slog sig ned i Græsset, og for nogle Øjeblikke fik Maden Mundene til at tie, saa man blot hørte Klirret af Gafler og Knive, Propper, som svuppede op af Flasker, og saa Musikken, som med smaa Ophør gav det ene Nummer efter det andet til Bedste. Men efterhaanden blev man mere og mere højrøstet. Champagnen smældede, Herrerne holdt Taler, og de unge byttede hvert Øjeblik Plads. Saa skiftede man med at spise og danse, med at drikke og lege. De to

unge Herrer med Cyklerne havde paa en ubegribelig Maade faaet dem slæbt med sig herop, og cyklede nu i store Kredse omkring paa Engen.

Musikanterne spillede med større og større Kraft, og en gammel, tyk Herre kom i saa oprømt en Stemning, at han slog Kolbøtter over hele Engen, medens hans sorte Hat rullede efter ham. Det hele var et stort, broget Virvar, og alle sagde, at man sjældent havde været med til en saa vellykket Udflugt.

Men dybt inde under Buskene ved Skovkanten laa den gamle og den unge Faun gemte og saa paa Festen. De var begge saa brune og saa omvundne med grønt, at de ikke var til at skelne fra Jorden, de laa paa. Men alligevel gjorde de sig saa flade, de kunde, og lod Buskenes Grene bedække dem helt, for de var frygteligt bange. Deres Hjerter slog som paa to Raadyr, som har gemt sig for Jægerne, og de hviskede ned i Græsset til hinanden saa sagte, at ikke engang Fuglene kunde høre det.

»Hør hvor de buldrer!« hviskede den gamle, da Trommerne hvirvlede. »De vil vist ofre nogen.«

»Og denne Tuden!« sagde den unge lige saa sagte, da Trompeterne blæste en Fanfare. »Det kryber helt ned i mine Bukkeben.«

»Se, se!« hviskede den gamle. »Nu flyver igen et Par af de store Fugle om paa Engen! De er for Resten ikke saa grimme endda! Den ene har blodrøde Fjer og den anden lyseblaa; — ser du dem? — De kan ogsaa synge! — Hører du, at den ene prøver paa at synge? Og Arme har de, ligesom vore Nymfer.«

»Men uh ha!« hviskede den unge og trak Hovedet endnu mere tilbage i Busken. »Se de to forskrækkelige Edderkoppe, der kommer krybende! Jeg har aldrig seet deres Mage! Og hvor de løber! Bare de ikke kommer hen paa os!« — Og han lagde sig helt ned paa Jorden, medens de to Cyklister susede lige forbi Buskene, hvorunder Faunerne laa skjulte.

»Hvad mon det er, som alle Skovdjævlene drikker?« sagde den gamle, som stirrede paa Herrerne med Champagneflaskerne. »Det flyder over deres Hænder som Havskum. Og saa kaster de Stene op i Luften. Og saa skriger de! Hvad skriger de for? Der er jo ingen, som gør dem noget ondt.«

»Men se!« hviskede nu den unge. »Ser du den sorte der! det er vist et gammelt Marsvin! se, hvor han boltrer sig! Han kommer rullende over Græsset som en Kugle!«

Den gamle Faun strakte Hovedet lidt frem, og i det samme tumlede netop den gamle, tykke Herre med den ene Kolbøtte efter den anden tværs over Engen. Det saa saa komisk ud, at Faunen rent glemte at være forsigtig og brød ud i en høj, skraldende Latter.

Den gamle Herre blev siddende midt paa Engen og saa sig forfærdet om, og Herrerne, som havde Glasset for Munden, satte det ned i en Fart. Der blev paa een Gang dødsstille, og alle Ansigter vendte sig mod den Kant, hvorfra Latteren kom.

»Hvad var det?« spurgte til sidst en bævende Stemme. Der var noget saa underligt og fremmed ved den Lyd, man havde hørt. Den vakte Gysen hos de oprømte Mennesker. Hvad kunde det være?

Men Selskabets Anfører traadte frem med Glasset i Haanden. Hans sorte Hat sad lidt skævt, og han var ikke rigtig sikker paa Stemmen. Maaske kom det af Champagnen, maaske ogsaa lidt af Befippelse. »Vær kun rolige, mine Damer! — mine elskværdige Damer, vilde jeg ha'e sagt. — Hvad vi har hørt, er kun Naturens Gensvar paa Menneskenes Glæde. Jeg udbringer en Skaal for Naturens ubekendte Aander!«

Han satte Glasset for Munden og alle fulgte hans Eksempel. Da lo det igen henne i Buskene, en lang, klukkende Latter, saa det rislede koldt ned ad Ryggen paa Sommergæsterne.

»Det bliver maaske Torden!« sagde en af Damerne og

saa op imod den skyløse Himmel, der hvælvede sig over dem. Hun sukkede. Luften var saa underlig beklemt.

Men den gamle Herres sorte Hat var rullet ganske nær hen til Busken, hvor Faunerne laa skjulte. »Hvad kan det være for en Tingest?« sagde den gamle Faun, og saa strakte han sin magre, brune Arm ud for at tage den. Men da han ikke straks kunde faa fat i den, krøb han lidt længere frem, saa hele hans Hoved med Bukkeskægget, de spidse Øren og de bøjede Vædderhorn blev synligt.

En af Damerne, som stirrede hen imod det Sted, hvorfra Latteren var kommet, udbrød i et højt Skrig. »Djævelen!« raabte hun. »Den onde sidder i Busken!« Hun for op som om hun var blevet stukket af en Hugorm, og alle andre Damer for ogsaa op.

Men da Faunen mærkede, hvor bange man blev for ham, saa rejste han sig op i hele sin Længde, lagde Armene over Kors og lo endnu højere end før. Nu kunde alle tydeligt se ham. Han stod der oprejst med sit hvide Bukkeskæg, sine store spidse Øren og Brombærrankerne mellem Hornene. Og saa løftede han sit ene Bukkeben og begyndte at klatre ud over Buskene.

Men da kan I tro, at der blev en Forskrækkelse! Børnene græd, Hundene tudede, Herrerne befalede, og Damerne vilde til at daane. Alt og alle styrtede i et vildt Tilbagetog ned fra Skovengen. Cykler og Champagneflasker, gamle Fruer og store Trommer rullede mellem hverandre ned fra Højden. Man lod Halvdelen af alt, hvad man havde bragt med, ligge. Nu gjaldt det kun om at komme levende ned til Dampskibet igen.

Men en af Selskabet var gaaet sin egen Vej. Det var en ung Pige, næppe atten Aar. Hun var fulgt med Dampskibet, da hun saa længe havde ønsket at komme over til den hvide Klippeø. Hun havde saa ofte set den som et hvidt Syn over Havet, naar Vejret var klart, og nu havde hun endelig naaet den. Da de andre havde lejret sig paa Engen,

var hun vandret bort, dybere ind i Skoven, længere op imod Højderne. Dagen var saa varm. Hun gik langsomt frem i sin hvide Kjole, med Hatten i Haanden.

Saa begyndte hun at knække unge Bøgekviste af, og bandt en stor Krans og satte den paa Hovedet. Den stod som en Sol om hendes lyse Haar og faldt helt ned over hendes mørke Øjenbryn. Hun gik i sine egne Tanker, bestandigt længere bort fra de andre, og dybere ind i Skovens Tavshed.

Hendes Hjerte var saa fuldt, men hvad hun tænkte paa, vilde hun hverken sige til sin Fader og Moder, nej ikke engang til sin bedste Veninde. Hun vidste næppe selv om hun var meget lykkelig eller meget ulykkelig. Hun syntes blot, at hun næppe havde Plads til alt, hvad der fyldte hendes Bryst med Anelse om noget ubekendt, forunderligt. Hun knugede begge Hænderne mod sit Hjerte og saa ud over Havet. Nu havde hun jo naaet sin drømte Ø, — og alligevel! heller ikke her havde hun jo nogen at tale med om al den Smerte og Lyksalighed, som var nær ved at sprænge hendes Hjerte.

Hun blev staaende ved et ungt, slankt Bøgetræ og saa op i dets Krone. Løvet var saa stort og blødt, Stammen saa hvid og rund. De lange Grene berørte næsten Jorden. Hun strakte Armen op for at brække et Par Kviste af, da hun pludseligt saa, at et ungt Kvindehoved stak frem mellem Løvet.

Det var Træets Dryade. Hun havde ogsaa en Krans af Bøgekviste om sit lyse Haar, og ligesom den unge Pige havde hun sorte Øjenbryn over lyseblaa Øjne. »Er du en af vore?« spurgte Dryaden. Det lød, som naar Skoven suser sagte.

»Er du et Menneske?« spurgte Pigen og saa op i Dryadens Ansigt.

»Hvad er det?« spurgte Dryaden.

»Det er saadan en som jeg,« svarede Pigen smilende. »Og hvem er du?«

»Jeg er Træets Dryade,« svarede Dryaden.

»Og hvad er det?« spurgte Pigen. »Det Navn har jeg aldrig hørt før.«

»Det er saadan en som jeg,« svarede Dryaden. Og hun bøjede sig langt ned, og Pigen strakte sig saa højt hun kunde paa Taaspidserne, og saa slog de Armene om hinandens Hals og saa hinanden ind i Øjnene.

»Maa jeg hviske noget til dig?« spurgte den unge Pige. »Jeg kan ikke bære det alene længer. »Jeg maa sige det til nogen.«

Dryaden bøjede Øret ned, og saa hviskede Pigen til hende. Hun hviskede meget længe og sagte, og rundt om susede Skoven lidt højere end før, for at vise, at den slet ikke havde i Sinde at staa og lytte.

Og af og til nikkede Dryaden, som om hun vilde sige: »Aa ja, jeg forstaar dig saa godt.« — Og da Pigen ophørte at hviske, saa sagde Dryaden: »Nu vil jeg ogsaa hviske min Hemmelighed til dig.«

Og saa hviskede hun ind i Pigens Øre, og Pigen smilede og nikkede som om hun vilde sige: »Ja saa! Du har det akkurat ligesom jeg selv.«

Men da Dryaden ikke havde mere at sige, slog hun Armene om Pigens Hals og saa kyssede de hinanden. Saa talte de ikke mere; de saa blot ind i hinandens Øjne, og begge to havde Taarer i Øjenhaarene. Men Skoven susede højere og højere, som om den vilde sige: »Børn, Børn, altid den gamle Historie om igen!«

Da lød der paa een Gang et skærende Skrig gennem Stilheden. Det var Dampskibet, som gav Signal til, at det vilde forlade Øen.

»De rejser fra mig! jeg maa bort!« raabte den unge Pige forskrækket. Endnu engang trykkede hun sin Kind imod Dryadens Kind, og saa fløj hun af Sted. Hun havde intet at bære og var let som en Vind. I lange Spring kom hun ned over Klipperne og naaede Strandbredden just i det Øjeblik, da Dampskibet skulde lægge ud.

Der var en forskrækkelig Hurlumhej, og da man vel var ude paa Havet, vilde alle Mennesker staa i Agterenden af Skibet for at se op imod den fortryllede Ø.

Deroppe paa Højderne laa den gamle Faun. Han gjorde sig saa bred og stor, at det til sidst forekom alle dem, som stirrede derop, som om hele Klippen var en eneste stor Faun med Vædderhorn og Bukkeben, og saa lo han igen, saa det lød langt ud over Havet.

»Her skal vi nok tage os i Agt for at gaa i Land en anden Gang,« sagde man til hinanden, og saa lod man koge stærk Kaffe for at styrke de oprørte Nerver. Men da Dampskibet forsvandt som en sort Prik ved Horisonten, kom Havfolkene ud af deres Gemmesteder og dansede Sprøjtedansen om Klippeøen, og oppe paa Skovengen dansede Fauner og Nymfer Midsommerdansen, medens Maanen steg op af Havet, og aldrig havde den gamle Fauns Fløjte klinget mere bedaarende.

Men da Natten blev kølig og alle paa Dampskibet var gaaet ned i Kahytterne, sad den unge Pige endnu alene paa Dækket og saa ud over Havet, som endnu lyste efter Solnedgangen. Hun saa hen imod den forsvundne Klippeø, og saa tænkte hun: »Hvor underligt, at det eneste Væsen, som jeg rigtigt kunne tale med, var en Dryade.«

»KAREN, MAREN OG METTE, DE SLOGES OM EN GAMMEL HÆTTE«

Der var engang en Bonde, som var en meget mægtig Mand. Han hed Lars Larsen, men kaldtes sædvanligvis blot Storelars, eller Lars til Holdeby, for Holdeby var hans største Gaard, hvor han boede og regerede. Storelars havde alt, hvad man kunde ønske af denne Verdens Goder, og lidt til.

Han havde Køer paa Græs og Heste paa Stald og hele Hjorder af fede Svin. Hans Skabe bugnede af svært Sølvtøj, hans Senge struttede af Fjerdyner, og ved Ladegaarden stod syv vældige Møddinger, der lyste som Guld og røg som Skorstene.

Jo, han var en Mand, der var Karl for sin Hat. Stor og tyk var han ogsaa selv, blank i Ansigtet og spændt over Maven, og naar han stod og skrævede i Indkørselsporten til Holdeby, klædt i korte Skindbukser og rød Vest med Guldknapper, og røg af sin Merskumspibe med Sølvbeslag, saa bukkede enhver, der gik forbi, dybt for ham og tog Huen ærbødigt af. Men Storelars tog blot til Huen med to af sine tykke Fingre, nikkede naadigt og tog Piben et Øjeblik ud af Munden, medens han spyttede storartet ud ad Landevejen.

Storelars havde engang haft en lille Kone, men hun forsvandt aldeles ved Siden af ham. Der var næsten ingen, som mærkede hende, saa da hun døde, gik det ogsaa temme-

ligt sporløst forbi. Men saa havde Storelars tre Døtre, Karen, Maren og Mette, og de slægtede alle tre paa deres Fader. Længe maatte man lede for at finde saa fede og brede. De var røde og hvide som Jordbær med Fløde, havde Øjne saa sorte som Rosiner og saa mange hvide Tænder i Munden, at der kunde være nok til flere Munde. Og I kan tro, at de kunde le og synge og lade Sludderen gaa, naar de var i godt Humør. Men de havde heller ikke svært for at blive arrige og gale, og da skreg og smeldte de saa det hvinede i Væggene.

Storelars havde altid haft i Sinde at skaffe sine Døtre prægtige Giftermaal, og han vidste jo ogsaa, at vil man have noget fint, saa maa man ogsaa komme med noget fint, og han lagde Daler paa Daler for at købe Jorder og Gaarde til alle sine tre Piger. Først købte han Længegaard til Karen, saa købte han Vængegaard til Maren, og til sidst købte han Hillerup-Højerupmagle til sin yngste Datter Mette. De skulde hver have sin Gaard i Medgift, og naar han selv engang var død, saa skulde Holdeby, med alt hvad der fandtes af Gods og Guld, deles lige mellem dem alle tre.

Ja, naar han engang var død! Men Storelars tænkte slet ikke paa at dø, og der var heller ikke nogen, som saa ham, der tænkte derpaa. Saadan en stor og stærk Karl som han, maatte vel kunne holde mange Herrens Aar. Men hvad sker! pludseligt, pladask, ligger han der! død som en Sild. Der var ikke mindste Liv i ham mere.

Han havde just spist til Middag, en rigtig god Middag, Kraasesuppe og Gaasesteg.

Storelars var nok den første, som har sagt de bekendte Ord: »En Kalkun er en daarlig Fugl. Den er for stor til een og for lille til to. Men en Gaas er saadan en rar Fugl! den er akkurat præcis nok til een.« — Maaske havde den Gaas, som Storelars havde spist den Dag, været usædvanlig stor, for den bekom ham ikke vel. Han døde af den.

Karen, Maren og Mette, som stod i Køkkenet og vadskede op, hørte pludseligt et Bums ude paa Trappen, og da de

rendte ud for at se, hvad det var, saa finder de Storelars liggende paa Ryggen med Benene lige ud og Merskumspiben ved Siden af ham paa Gulvet. Han kunde hverken gø eller gabe. Død var han og død blev han, og saa var der jo ikke andet for end at faa ham begravet.

Men for at en saadan mægtig Mand kunde komme med Hæder i sin Grav, blev der jo et voldsomt Hurlumhej. Der foregik rigtige Blodbad i Svinehuset og i Hønsegaarden. Svinene hvinede, Hønsene kaglede. Der blev bagt til langt ud paa Natten, saa Ilden stod højt op af Skorstenene, og der stegtes og brasedes i Køkkenet, saa der osede Fedtlugt en halv Mil bort.

Karen, Maren og Mette var tre Piger, som kunde arbejde saa det stod efter, naar det gjaldt. Naar de skruppede et Gulv, saa blev det hvidt som Sne. Det Øl de bryggede, var baade sødt og stærkt, og det Brød de bagte, løftede sig som Fjerdyner. De kunde vaage den ene Nat efter den anden uden saa meget som at gabe, og hvor meget de end sled i det, saa de altid lige rødmossede og klarøjede ud.

Nu, da Storelars's Begravelse skulde fejres, viste hans Døtre, hvad de duede til. De sparede hverken Møje eller Besvær for at faa Begravelsesgildet saa prægtigt som muligt, og i Mands Minde havde man heller ikke set noget saa storartet.

Der kom rejsende Gæster langvejs fra. Hele Byen var fuld af Vogne og Heste, der tilhørte Folk, som var indbudne til Begravelsen. Præsten holdt en Tale, der var dobbelt saa lang som dem, han plejede at holde ved saadanne Lejligheder, en Prædiken, som han afdelte i tre lige store Dele og snød sin Næse mellem hver Del. Da Storelars i sine unge Dage havde været Soldat, blev der skudt over Graven, og derpaa begyndte Gildet.

Der var ingen, som gik sulten fra det Gildebord, og mere end een af de rige Bønder, som var med blandt Gæsterne, maatte bæres op i sin Vogn af sin Kusk, saa

grundigt havde de drukket af det stærke Øl. Ja, kort sagt, det hele var kongeligt!

Da alt var overstaaet, skulde Testamentet læses op, og deri tildeltes hver af Døtrene een af Gaardene. Karen fik Længegaard, Maren Vængegaard, og Mette fik Hillerup-Højerupmagle — men Hovedgaarden Holdeby skulde sælges, og alt hvad der fandtes i den skulde deles mellem de tre Søstre.

»Ja, ingen skal have det hele. Vi skal dele, vi skal dele!« raabte Karen. »Ja, ingen faar det hele!« raabte Maren. Nej, dele! dele!« raabte Mette. Og saa begyndte Uddelingen.

Da Storelars havde kendt sine Døtres iltre Sind, havde han nøjagtigt bestemt, hvad enhver af dem skulde have, for at der ikke skulde blive noget Skænderi imellem dem. Fra Hovedpuderne til Brændevinsglassene var alt, hvad der fandtes paa Gaarden, delt i tre saa lige Dele, at den ene ikke fik saa meget som en Fjer mere end den anden.

Alle tre Piger var ogsaa meget tilfredse, og pludrede og lo medens de gik og ordnede deres Sager, som enhver af dem nu skulde føre hjem til sin egen Gaard. De stod just oppe paa Loftet og rodede i Sengklæderne, som de lagde i tre store Bunker midt paa Gulvet. Loftslugerne stod aabne, for det var en hed Sommerdag, og Fjer og Dun fløj om Hovederne paa dem, medens de rystede Dyner og Puder.

Pludselig raaber Karen med sin skingrende Stemme: »Mette! hvad var det, du stoppede til dig?«

»Ingenting!« svarede Mette, som stod med Favnen fuld af en Fjerdyne.

»Stoppede Mette noget til sig?« raabte Maren. »Hvad var det?«

»Det var saa godt som ingenting, har jeg jo sagt,« svarede Mette og dunkede paa sin Dyne.

»Saa godt som ingenting! saa godt som ingenting!« raabte Karen og Maren i Munden paa hinanden. »Herut med det, og det straks!« — Og alle deres tyve Fingre fløj paa een Gang ned i Mettes store Kjolelomme.

»Jeg føler noget!« — raabte Karen. »Jeg ogsaa!« sagde Maren.

»Her! Her!« raabte Karen og trak noget blinkende ud af Mettes Lomme. »Nej, men se, hvad hun vilde stikke til sig!«

Karen holdt sin højre Haand højt i Vejret. Paa den sad en underlig Hætte og lyste. Det havde været deres lille Moders Hue, og den var derfor meget lille. Den var gjort af Pap og skaaret til efter Hovedet, saa den næsten havde samme Form som en Hjerneskal: men den var overtrukket med blommet Silketøj, og i Silketøjet var der broderet med smaa Guldpailletter og Guldtraad, og i Nakken var der en Sløjfe af røde Atlaskes Baand. Den havde ligget længe mellem Støv og gamle Klæder oppe paa Loftet, saa den saa temmelig medtaget ud, og for Resten var den af en Facon, som ingen Bønderpiger mere vilde bære.

»Ja der ser I den!« sagde Mette, der sad midt i Dyngen af Sengklæder og gnistrede med Øjnene. »Sikken en Skat! — I faar ikke fire Skilling for den, om I saa rendte Landet rundt.«

»Der er ikke Tale om Pengene,« sagde Karen i en højtidelig Tone. »Men det har været lille Mors Hætte, og jeg som den ældste er vel den nærmeste til at skulle arve den.«

»Og jeg, som aldrig kan tænke paa lille Mor uden at se hende med denne Hætte,« sagde Maren og snappede efter den. »En saadan Smule Erindring kan I vel unde mig at beholde!« — Og Maren tørrede Øjnene, som om hun havde faaet noget vaadt i dem.

»Hvad det angaar!« raabte Mette, »saa er det mig, som holder mere af lille Mors Hætte end nogen anden i hele Verden! Jeg var den eneste af os alle tre, som kunde passe den, og jeg kan ikke tælle de Gange, lille Mor gav mig den paa og satte mig paa Skødet og sagde: »Nu er Mette lille Mor. Naar jeg engang er død, saa skal Hætten være din.«

»Har du sort paa hvidt for det?« raabte Karen.

»Har du sort paa hvidt for det?« skreg Maren. »Ellers skal Ingen have mere Ret end den anden til lille Mors Hætte!« —

Nu var Sagen den, at saa længe lille Mor levede, havde hendes store Piger ikke brudt sig mere om hende end om en Flue, men pludseligt syntes de alle tre, at af alt, hvad der fandtes paa Holdeby, var der ingenting saa vigtigt og dyrebart at eje som lille Mors gamle falmede Hætte. De raabte alle tre i Munden paa hinanden og kom i det voldsomste Skænderi. Snart fik den ene fat i Hætten og snart den anden. De for omkring paa Loftet, saa det gyngede i Bjælkerne, og undertiden raabte og hvinede de, saa Folk der var ude paa Marken i Arbejde, stod stille og saa op imod Gaarden og kunde ikke begribe, hvad det var for et forskrækkeligt Spektakel.

Til sidst fik Karen fat i Hætten og kastede den i Vejret, saa den blev hængende højt oppe paa en Krog mellem de øverste Loftbjælker.

»Se, der hænger den nu!« raabte hun og slog Hænderne sammen med et Smæld. »Og nu skal vi føre Proces om den. Ret skal være Ret, og ingen af os maa røre ved Hætten, før Dommeren selv sætter den paa Hovedet af den, som den tilhører efter Loven!«

»Ja, det er ret og billigt!« raabte de andre Søstre, og saa kilede de ned ad Trapperne for at begynde Processen.

Samme Dag stod de for Dommeren, som sad og saa paa dem med sine runde Øjne, der havde samme Udseende som Øjnene paa en kogt Torsk. Med disse runde, hvide Øjne læste han i Lovbogen og slog efter hvad der var Ret og hvad der var Uret, og saa dømte han Folket.

Karen, Maren og Mette skulde fremstille Sagen for ham, men de talte alle paa een Gang og raabte saa højt i Munden paa hinanden, at Dommerens Øjne blev større og større og saa til sidst ud, som om de skulde trille ned paa Gulvet. »Maa jeg be' jer om at tale een ad Gangen,« sagde han. »Ellers kan jeg umuligt finde Rede i det.«

Og saa begyndte Karen, medens Maren og Mette stod som Katte paa Lur for at springe frem, saa snart Karen havde sagt sit sidste Ord.

Da de alle tre havde fremført hvad de havde at sige, tog Dommeren sig en Pris og saa sad han længe og stirrede ud i det tomme. Til sidst slog han paa Laaget af sin Tobaksdaase med et Smæld, og saa sagde han: »Dette er et meget svært Tilfælde. Jeg maa ha'e god Tid og slaa op i alle Paragraffer af Lovbogen. Det kan vare længe inden vi finder ud af denne Sag. Her maa tænkes! Men jeg kan tænke!« — Og saa viftede Dommeren med Haanden, hvad der betød, at nu kunde de gerne gaa.

Karen, Maren og Mette flyttede saa hver til sin Gaard, og fuldt op havde de af alt; saa meget havde deres Fader efterladt dem; men de brød sig hverken om Jorden eller Kreaturerne, hverken om Gaardene eller Staldene. Det eneste de tænkte paa, var hvordan det vilde gaa med Rettergangen og hvem af dem, der til sidst vilde faa lille Mors Hætte.

Nu kan man nok begribe, at naar Husmoderen ikke tænker paa Huset, saa gaar det galt, og rent galt gik det for dem alle tre. Karen, Maren og Mette var aldrig hjemme. Enten var de ude i Sognet for at tale ondt om hinanden og beklage sig, eller ogsaa var de oppe ved Domhuset for at kigge ind gennem Vinduerne og se, hvor langt Dommeren var kommet med at studere i Lovbogen.

Naar det stundom hændte, at de mødte hinanden, saa knejsede de alt hvad de kunde, den ene værre end den anden, stak Underlæben ud og trak Øjenbrynene op og saa paa hinanden med den dybeste Foragt, eller ogsaa vendte de Hovedet bort og lod, som om de slet ikke kendte hinanden.

Men paa deres Gaarde levede Folket som de helst vilde. De gik sent i Seng og stod sent op, spiste og drak efter Smag og Behag, men arbejdede saa lidt som muligt. Høet flød bort i Regnen, Sæden raadnede i Aksene. Køerne gik umalkede og Faarene rendte bort. Hestene blev daarligt

røgtede og Længer og Lader forfaldt af Mangel paa Tilsyn. Det gaar altid meget hurtigere at ødelægge end at faa noget i Stand, og det varede ikke mange Aar, før Vængegaard og Længegaard og Højerup-Hillerupmagle, som før havde været Mønstergaarde, gik for Lud og koldt Vand, saa det var rigtigt bedrøveligt at se paa.

Om endda de fattige havde faaet noget af alt det gode, som fordærvedes paa Marker og Enge, men Karen, Maren og Mette, som var bleven Dødsfjender for en gammel Hættes Skyld, de undte naturligvis ikke de fattige en Skorpe tørt Brød. I Frugthaven hang Æble- og Pæretræer fulde af moden Frugt, som ingen tænkte paa at plukke af, og Mette gik frem og tilbage paa Græsgangen, hvor Ukrudtet voksede højt, med Armene over Kors og Huen paa trekvart paa det uredte Haar. Hun havde hverken Øje for Ukrudtet ved hendes Fødder eller de modne Æbler over hendes Hoved. Hun gik blot og tænkte paa, naar den Dag dog engang vilde komme, da Dommen faldt og den gamle Hætte blev hendes.

Uden for Laagen paa Marken stod en fattig lille Dreng. Gennem Tremmerne i Laagen tittede han ind til den dejlige modne Frugt, som hang paa Grenene i Solskinnet. Han stirrede paa den uden at blinke til hans Tænder løb i Vand, og til sidst kunde han ikke holde sig længere. Da Mette kom op ad Gangen hen imod Laagen, bad han: »Aah, giv mig et Æble! — giv mig et Æble!«

Mette løftede Hovedet og saa paa ham med sine hvasse Øjne. »Sagde du, at du vilde ha'e et Æble, du lille Gavtyv! — Ja her skal du faa!« — Og saa bøjede hun sig ned og tog et raaddent Æble op og kylede det lige i Hovedet paa ham. Hvad brød hun sig om, at al den herlige Frugt senere vilde raadne paa Grenene? — Havde hun ikke Lov til at gøre med sit, hvad hun vilde?

Saa gik Aarene. Det er utroligt længe det varer, inden en Dommer kan finde ud af, hvordan Lovbogen skal forklares, og Karen, Maren og Mette begyndte at blive gamle.

De, som kunde have faaet hvilken Mand de vilde have haft, da de endnu sad som Herskerinder paa deres fede Gaarde, de ejede nu ingenting, og ingen brød sig mere om dem. Gaardene var for længe siden solgte. Karen og Maren havde lejet sig ind hver hos sin fattige Bondefamilie, og Maren var kommet paa Fattighuset. Ingen skulde kunne se paa dem, at de engang havde været tre raske og kønne Piger. De havde ærgret sig i altfor mange Aar, og ingenting gør Folk saa grimme som at ærgre sig.

Man kunde se paa deres Øjne, hvor vrede de var, og man kunde se paa deres Munde, at de havde talt altfor mange onde Ord. Naar Folk mødte dem, vidste de ikke, om de skulde le eller græde, men de smaa Børn var bange for dem, og naar de større Børn sloges, saa sagde Forældrene: »Tag jer i Agt! Ellers kommer Karen, Maren og Mette.« Og saa hørte de op at skændes og saa forskrækkede ud gennem Vinduet.

Men saa hænder det en skønne Dag at Dommen falder. Nu havde Dommeren faaet Klarhed i Sagen. Han havde læst og læst i Lovbogen, saa hans Øjne havde været lige ved at falde ud af Hovedet paa ham. Han havde forhørt saa mange Vidner og undersøgt Sagen saa nøje, og nu var han kommet til Klarhed om, at den, som skulde have Hætten, det var Mette.

Saa blev alle tre Søstre kaldt ind for Domstolen, og Dommen blev oplæst for dem. De forstod ikke et Ord deraf, men hvad de alle forstod, det var, at Mette fik Hætten.

Den blev saa trukket frem af sit Skjul, hvor den havde ligget under Laas og Lukke i Domshuset, og den var, ligesom Søstrene, blevet gammel og graa. Der var gaaet Møl i Tøjet, og Guldtraaden og Pailletterne havde mistet al deres Glans. De røde Silkebaand var saa blege og snavsede, at man næppe kunde se, hvad Farve de havde haft, og selve Formen havde faaet saa mange Buler, som om den havde været med i Slagsmaal i alle de Aar, som var gaaet.

Men Mette satte den stolt paa sit Hoved. Den var altfor lille og sad skævt paa hendes tynde, graa Haar; men hun saa sig triumferende om. Da brast Karen og Maren og Dommeren og alle de mange, som var med inde i Domsalen, i Latter. Hun rynkede Øjenbrynene og gik med stolte Skridt ud af Domsalen, og bag efter hende var der en lang Hale af Folk og Børn, som lo og fniste og pegede Fingre ad hende. Men hun lod sig ikke anfægte deraf; nu havde hun faaet sin Vilje, og hele Verden skulde se, at hun havde haft Ret fra først af og at Hætten tilkom hende.

Fra den Dag af viste hun sig aldrig uden med sin gamle Hætte paa Hovedet, og allerhelst gik hun ud, hvor der var mange Folk forsamlede, i Kirken eller paa Marked. Saa strakte hun Hals og saa sig om med en Mine, som om hun bar en kongelig Krone. Børnene, som var med i Kirke, var nær ved at tabe baade Næse og Mund af at sidde og glo paa Mette, og paa Markedet var hun altid forfulgt af muntre Folk, som lo ad hende og gjorde Kommers med hende. Hendes Øjne kunde nok lyne som om hun tænkte: »Gør I Nar af mig eller beundrer I mig?« Men hun bandt blot Hætten haardere fast og vandrede videre.

Men saa hændte det en Foraarsdag, at hun gik hjem fra Markedet ad Landevejen. Hun kom forbi et Par høje Poppeltræer, hvor nogle Skader havde bygget en stor Rede af Kviste, og en af Skaderne kom flyvende over hendes Hoved og kredsede omkring hende. Mette havde løst Hættens Hagebaand op, da hun var varm af den lange Vandring, og i et Øjeblik, da hun mindst tænkte derpaa, — vips! — snappede Skaden Hætten med Næbbet og fløj op til sin Rede i Toppen af Poppeltræet med den.

Mette gav et højt Skrig fra sig og strakte Armene ud efter Skaden, men den havde allerede kastet Hætten ned i Reden og sad nu paa Kanten og skoggerlo. »Mette!« skreg den. »Lille Mette! Nu gør jeg Æg i din Hætte!«

Og Mette hørte tydeligt, hvordan det ene Æg efter det andet kom plumpende ned i Hætten.

Da satte hun sig paa Grøftekanten og græd. »Hu! Hu! Hu! Skulde det blive Enden paa alt, hvad Fader gav os i Vængegaard og Længegaard og Højerup-Hillerupmagle — Hu! Hu! Hu! — Ingenting har jeg at bide, og ingenting at brænde, og nu gør Skaden Æg i min Hætte!«

I det samme var der nogen, der rørte ved Mettes Skulder. Da hun vendte sig om, saa hun, at det var en ung Fyr, som vogtede Gæs paa Engen bag ved Poplerne. Det var den lille Dreng, som for mange Aar siden havde staaet ved hendes Havelaage og bedt hende om et Æble, og som hun havde kastet et raaddent Æble i Hovedet.

»Mette!« sagde han mildt. »Græd ikke, lille Mette! Her skal du faa det halve af min Davre!« — Og saa brækkede han et stort Stykke Rugbrød midt over og gav hende det største Stykke.

Mette havde ikke smagt en Bid hele Dagen, saa hun greb begærligt efter Brødet og gav sig straks til at spise deraf. Men medens hun gumlede derpaa, rokkede hun hele Tiden frem og tilbage og klynkede:

»Jeg arme, stakkels Mette,
Nu har Skaden gjort Æg i min Hætte.«

PIGEN, SOM MØDTE HULDREN

Der var engang en Kulsvier, som boede oppe paa et Bjerg med sin Hustru og sin lille Datter. Huset laa i Udkanten af en stor, vild Skov, og dybt inde i Skoven laa Kulmilen.

Om Sommeren var Kulsvieren næsten altid ved Milen, og hans lille Marie kom en Gang om Dagen med Mad til ham. Men hver Lørdag Aften kom han hjem og var hjemme Søndagen over.

Det var en Lørdag Aften ved Midsommertid og det allerdejligste Vejr, da Kulsvieren sad med sin Hustru paa Bænken foran deres lille Hus og saa ud over det vide Land. De talte ikke sammen, de tav stille og var glade, for Hvilen smagte saa godt efter hele Ugens Arbejde. Lille Marie havde sat sig paa Tærskelen ved Siden af dem. Hun var ogsaa glad over at slippe for at gaa den lange Vej til Milen den Dag. Hun skulde more sig hjemme og lege med Katten.

Men saa siger Moderen: »Lille Marie! I Dag, da Fader er hjemme, behøver du ikke at gaa med Mad til Milen, men nu skal du være en sød Pige og gaa op til gamle Mormor med en Pot nymalket Mælk. Mormor er syg, og hvem ved om hun har en Taar Mælk i Huset. Tag nu Skoene paa og gaa!«

Lille Marie hang med Hovedet og stak Underlæben frem. Hun havde just taget sine Sko af og faaet Katten paa Skø-

det, og nu skulde hun op og rende igen. Men da hun var en lille rar og lydig Pige, saa kastede hun Katten fra sig og bandt Skoene paa Fødderne.

Hendes Moder gav hende en lille Tinspand fuld af sød Mælk og sagde: »Pas godt paa, at Mælken ikke skvulper over. Den er saa sød og god og skal nok smage Mormor godt. Og saa maa du huske, at hvis du møder nogen fremmed paa Vejen, saa skal du hilse pænt, men gaa rask forbi. Du skal bare følge den lige Vej gennem Skoven, og ingen Genveje gaa. Genveje er Omveje, og du kunde fare vild i Skoven. Naar du saa er kommet hen til Mormor, skal du hilse hende saa meget fra os og bede, om du maa blive hos hende Natten over. Glem saa ikke at bede din Aftenbøn — og gaa tidligt af Sted i Morgen, saa du kan være hjemme ved Kirketid.«

Saa nikkede Fader og Moder til deres lille Pige, og hun nikkede til dem igen, og saa kilede hun af Sted med Mælkespanden og var snart forsvunden i Skoven.

Hun kendte godt Vejen til Mormor. Man skulde blot gaa ligefrem til Skoven holdt op, og saa skulde man dreje op imod den højere Del af Bjerget paa en Eng bag en Bjergknold. Der laa Mormors lille Hus mellem Birke- og Rønnetræer.

Det var det allerdejligste Vejr. Klokken var mellem seks og syv, men Solen varmede som om det var Middag. Skoven stod i hele sin Midsommerglans. Løvet paa Birke- og Elletræer var saa fuldt og tæt. Linnéa og Tyttebær blomstrede og Harpiksen paa Fyrrer og Graner skinnede i Solen som vaade Perler og duftede stærkt. Naar man af og til havde et Udkig gennem Skoven over Dalen, saa laa hele Landet i en lyseblaa Varmetaage, hvorigennem blot Elven lyste med Sølvglans, medens den gled fremad.

Marie gik med raske smaa Skridt og holdt Mælkespanden lidt ud fra Livet for at Mælken ikke skulde skvulpe over. Hun mødte ikke en levende Sjæl, for nu, da det var

Lørdagaften, var alt Arbejde i Skoven ophørt, og enhver var gaaet hjem til sit. Og medens hun trippede af Sted paa sine smaa Fødder, nynnede hun paa en Visestump, hun havde lært af sin Fader:

Sid ikke paa Kroen og drik dig fuld.
Sov ikke den lyse Sommer.
Pas paa, at naar Høsten kommer,
Din Lade straaler af Guld.

Men bedst som hun gik og nynnede, saa hun en lang, grøn Skygge, som flyttede sig og krøb frem ved Siden af hende. Det var saadan en ubehagelig Fornemmelse, saa hun gik over paa den anden Side af Vejen. Men straks var ogsaa Skyggen ovre paa den anden Side. Hun skyndte sig raskere af Sted, men Skyggen gik lige saa rask som hun, og nu var den lige ved Siden af hende. Og se! det var ingen Skygge. Det var en høj Kvindeskikkelse, klædt i en lang grøn Kaabe, der sluttede sig tæt til Kroppen, og med en lille grøn Hætte paa Hovedet. Det var Huldren. Men det vidste lille Marie jo ikke.

Hun nikkede til Marie, og Marie nikkede igen, men gik rask forbi. Da hørte hun Huldren le. Det lød, som naar en af de smaa kolde Bjergbække kommer raslende ned over Stenene, og det gøs i lille Marie lige fra Nakken ned til Hælen.

»Ja saa!« sagde Huldren med en smuk, klangfuld Stemme. »Du skulde blot hilse pænt og saa gaa rask forbi!« — Og saa lo hun igen, saa Marie atter følte det som om hun fik en kold Bæk over Rygraden.

»Hvor ved du det?« spurgte Marie og vendte sig rask imod hende.

»Aa, saadan siger jo Mødrene altid,« svarede Huldren og trak sin grønne Kaabe endnu tættere om sig. »Men mig skal du ikke være bange for,« fortsatte hun. »Jeg kender Skoven

paa mine fem Fingre, og vi skal vistnok samme Vej.« — Og saa holdt hun Skridt med lille Marie.

Marie saa i Smug op paa den underlige Kammerat, hun havde faaet, og Huldren vendte Ansigtet lige imod hende og smilede, saa Marie tydeligt kunde se, hvordan hun saa ud. Hun var høj og slank og havde et rundt, snehvidt Ansigt, hvorom der flagrede et krøllet, guldrødt Haar. Øjnene var saa lyse som den allerlyseste Foraarshimmel, og de smalle Pupiller sad lodrette i dem, ligesom i Katteøjne, men Øjenbrynene og Øjenhaarene var sorte. Munden var saa ildrød som de rødeste Tyttebær, og de smaa hvide Tænder var hvasse som Kattetænder.

»Hvad hedder du, min lille Tøs?« spurgte Huldren.

»Jeg hedder Marie,« svarede den lille Pige.

»Det hedder I vist allesammen,« sagde Huldren.

»Det er ogsaa det smukkeste Navn i hele Verden!« svarede Marie.

»Synes du?« sagde Huldren og saa op i Fyrretoppene. »Jeg synes nu du skulde hedde Pyrola.«

»Hvad er det for et Navn?« spurgte Marie.

»Kender du ikke den lille Blomst, som staar dybt inde i Granskoven og bøjer Hovedet og ser saa sød og forlegen ud og lugter som Hvedebrød med Mandler? Du er just saadan en lille sød en, som ser saa betuttet ud og har saadan en fin, frisk Hud. Jeg vil kalde dig Pyrola.«

»Jeg hedder dog i alt Fald Marie,« sagde den lille Pige og traskede videre.

Bedst som de gik, fik de Øje paa to Skader, som sad i en tør Ask og skræppede. Huldren skreg akkurat som de, og begge Skaderne kom flyvende og satte sig paa hendes Skuldre og stak deres sorte Næb ind mod hendes hvide Ansigt.

»Kroax! kroax!« skreg Huldren. Hun spærrede Øjnene op og saa ud som en vild Lokat, og Skaderne styrtede af Sted, grebne af vild Angest.

»Uh, hvor du skræmmede dem!« sagde lille Marie.

»De er saa dumme!« sagde Huldren og slog en Sten efter dem.

Lille Marie følte sig saa underligt ilde til Mode. Hver Gang de kom til en Sidevej, haabede hun, at den grønne Frue skulde dreje af og lade hende fortsætte Vejen alene, men Huldren syntes slet ikke at have i Sinde at gaa fra hende.

Saa kom de forbi en vild Rosenbusk, hvorpaa der sad en stor, grøn Græshoppe. Huldren greb den mellem to af sine hvide Fingre og stoppede den i Munden. Hun tyggede den saa det knasede, og dens Ben og Vinger stak ud af Mundvigerne paa hende.

»Uh ha!« sagde Marie og holdt Haanden for Øjnene.

»Siger du uh ha!« sagde Huldren og lo. »Det er netop saa surt og godt!« — Og saa smækkede hun med sin ildrøde Tunge.

Pludseligt saa Marie, hvordan der stak noget grønt frem under Huldrens lange Kaabe og slæbte paa Jorden. »Hvad er det for noget, som slæber efter dig?« spurgte hun. »Det rasler paa Smaastenene som naar en Hugorm kryber af Sted.«

Men det var Spidsen af Huldrens grønne Hale, som var krøbet frem under Kaaben. Huldren trak hurtigt Halen til sig og lod Kaaben falde længere ned.

»Aa, det er bare mit Skørt, som er gaaet løst!« sagde hun. »Jeg glemte at sy Knappen i i Gaar Aftes.«

Nu var de kommet ind i det allertykkeste af Skoven. Fyrrene stod saa høje og alvorlige og Granernes tunge Grene hang som langt, uredt Haar imellem dem. Smaa Birke og Elletræer kantede Vejen, men inde i Skovdybet lyste Mosset skinnende grønt. Just her drejede en lille Sti til Siden, op imod den højere Del af Bjerget.

»Hvor var det, du skulde hen?« spurgte Huldren og blev staaende.

»Jeg skal op til Mormors Hus ved Klinten,« svarede Marie.

Ja, saa er det allernærmest at dreje af ad denne Sti,« sagde Huldren. »Følg nu bare med mig!« Og dermed gik hun ind paa Skovstien.

»Nej Tak!« sagde lille Marie. »Jeg følger helst den lige Vej; den kender jeg.«

»Ja saa!« sagde Huldren og lo. »Du skal holde dig til den lige Vej. Genveje er Omveje, og du kunde fare vild i Skoven, har vel din Moder sagt?«

»Hvor ved du det?« spurgte lille Marie og blev staaende.

»Aa, saadan siger jo Mødre altid,« svarede Huldren. »Men det sagde din Moder, blot fordi du skulde gaa alene. Du kender jo ikke Skoven, men jeg kender Skoven, og du skal komme meget hurtigere hen til din Mormor, hvis du følger mine Skridt. Og saa kan du tro, at det er ganske anderledes dejligt at gaa ad Skovstien paa Mosset og Græsset end at traske af Sted i Landevejsstøvet. Kom nu bare!«

Marie stod tvivlraadig. Den underlige Frue talte saa bestemt og bydende. Hvorfor skulde hun for Resten have i Sinde at gøre en lille fattig Pige noget ondt? Hun vilde jo kun vise hende den korteste Vej. Men Moder havde jo i alt Fald sagt, at hun skulde gaa ligefrem og ikke dreje af paa Skovstier! — Hun blev staaende og skrabede med Foden i Landevejsstøvet.

»Se saa!« sagde Huldren med bydende Stemme. »Vær nu ikke dum! Du kan ikke faa en bedre Vejviser end jeg!« Og dermed tog hun Marie ved Haanden, og næsten uden at vide det, gik Marie med.

Hvor det var dejligt og let at gaa af Sted paa det bløde Mos! Granerne sænkede sig helt ned over hendes Hoved, og Aftensolen lyste og brændte gennem de mørke Fyrretræer.

Huldren havde sluppet hendes Haand, og de gik een og een paa den smalle Skovsti. Pludselig siger Huldren: »Hvor har du dine Øjne, du lille Pige? Kan du ikke kende Forskel paa grønt og rødt? Ser du, ser du ikke, hvor her vrimler af Jordbær?«

Og just der, hvor Huldren pegede, saa Marie, hvordan de røde Jordbær myldrede frem, det ene efter det andet. Der plejede ellers ikke at vokse Jordbær saa dybt inde i Granskoven. De var at finde i de lyse Birkelunde paa de solede Bakker, og endnu havde lille Marie ikke fundet et eneste modent Bær. Men her voksede de nu saa store og røde, og det var næsten som om de sprang frem, hvor Huldren pegede med sin hvide Finger.

I et Øjeblik havde Marie plukket hele Haanden fuld, men alle de bedste var endnu tilbage. »Bare jeg vidste, hvor jeg skulde lægge dem?« sagde hun og slugte alle de dejlige Bær med Øjnene.

»Du kan jo lægge dem i Tinspanden!« sagde Huldren. »Der er Plads til mange.«

»Men hvor skal jeg saa gøre af Mormors Mælk?« sagde lille Marie.

»Slaa Mælken ud!« sagde Huldren. »Det er jo let gjort.«

»Men saa faar Mormor jo ingen Mælk!« sagde Marie.

»Aa, skidt med en Mælketaar!« sagde Huldren og slog til Spanden. »En Smule Mælk kan man vel altid faa, men du skal lede længe, inden du finder saadanne Jordbær igen. Har du smagt paa dem?«

Huldren tog et af de store, røde Bær mellem to af sine smalle, røde Fingre og stoppede det i Munden paa Marie. Nej, hvor det var sødt og duftende, hun havde aldrig smagt Mage til det.

»Naa, slaa saa Mælken ud!« sagde Huldren, og Marie slog Mælken ud paa det tykke Mos, som opsugede den som en stor, vaad Svamp.

»Nu er der Plads til Bærrene, men skrub dig lidt!« sagde

Huldren, og da Marie havde plukket Spanden topfuld, sagde hun: »Nu er det nok! nu skal vi plukke Liljekonvaller.«

»Liljekonvaller?« sagde Marie. »De er jo for længe siden forbi.«

»Ja vist!« sagde Huldren og lo. »Saa snart Menneskene ikke kan finde noget, saa tror de at det er forbi. Men alting findes for dem, som ved hvor det er. — Kom nu bare med!«

Og Huldren gled som en skælvende grøngylden Skygge mellem Stammerne, til hun blev staaende paa en lille aaben Plads i Skoven. Der voksede højt, silkeblødt Græs, og rundt om Pladsen stod unge Birke og Balsampopler med hvide Stammer.

»Hvad ser du nu?« spurgte Huldren. »Hvad er det du ser, lille Pige?«

Marie slog Hænderne sammen af Forundring. Hele Græsset var fuldt af mange tusinde hvide Liljekonvaller. De duftede og ringede med alle deres hvide Klokker som om der skulde være Bryllup.

Liljekonvaller var det yndigste Marie vidste, og hun styrtede sig ind i Græsset og plukkede hele Favnen fuld. Huldren plukkede ogsaa, meget hurtigere end Marie, og alle de Blomster hun rev af, kastede hun i en stor Bunke midt paa Græsset.

»Nu skal du hvile dig lidt!« sagde Huldren og puffede Marie omkuld paa Blomsterne. Det duftede saa stærkt af alle Liljekonvallerne, saa lille Marie blev ganske ør i Hovedet.

»Jeg har det vist ikke rigtig godt!« sagde hun og prøvede paa at rejse sig op.

»Aa Sludder!« sagde Huldren. »Du er blot bleven lidt søvnig af Solvarmen. Sov nu bare! Jeg skal blive siddende her og passe paa.«

Marie gispede efter Luft. Det var næsten som om hun skulde kvæles. Men et Øjeblik efter sov hun.

Da hun vaagnede, vidste hun ikke, hvor længe hun havde sovet, men hun blev vækket ved at hun sad midt i noget

brændende rødt. Hun troede først at det var Ild, men det var Solnedgangen, som gnistrede mellem Løv og Kviste, og midt i Flammerne sad Huldren og saa paa hende med sine stirrende Katteøjne.

»Staa nu op!« sagde Huldren. »Nu skal vi gaa hjem!«

»Ja vist!« sagde lille Marie og satte sig op i Græsset. »Hjem? hvor er hjem?« tænkte hun for sig selv.

Huldren løftede hende op paa Armen og bar hende ind i Skovdybet, højere og højere op paa Bjerget.

Marie følte sig saa underlig tung i Hovedet og alligevel saa tom paa alle Tanker. Hun støttede sit Hoved imod Huldrens Bryst, og medens de skred fremad i Skoven, sang Huldren sagte for hende. Hendes Stemme var saa underlig, at Marie aldrig havde hørt noget der lignede den. Den lød som naar Bjergbækken risler og Skoven suser. Det var som den hede Duft fra Fyrreskoven, naar Solen brænder paa Grenene, og alligevel saa klart og straalende som naar Maanen skinner paa Sne.

Og Huldren sang:

»Dybt ind i Skovens Dyb skal jeg gemme dig,
Længe, længe, saa alle skal glemme dig.
Trylleurt strør jeg om Skov og Krat.
Grantræer og Spindelvæv reder og kæmmer jeg,
Menneskebørnene jager og skræmmer jeg,
Huldren faar aldrig en Jæger fat.
Jeg svinger og svajer med Svaj og Sving,
Og raaber de »Hej!« svarer Ekko »Hej«,
Men Ekko er ingenting.«

Granerne blev tættere og tættere, og Aftenrøden begyndte at blegne. Just da det sidste røde slukkedes paa Himlen, stod de ved den lodrette, graa Fjeldvæg. Huldren trak en Linie med Fingeren ned over Stenen, og se! da revnede den fra øverst til nederst. Bjerget aabnede sig, og Huldren gik ind med Marie paa Armen.

Saa snart de var komne ind, lukkede Bjerget sig igen, og

i Begyndelsen kunde Marie slet ikke se derinde. Men lidt efter lidt blev det sorte mørkegrønt, og nu saa hun et svagt Lys oplyse Grotten; men hun kunde ikke rigtig forstaa, om det kom fra en usynlig Lampe eller det var Himlens Lys, som skinnede gennem en Revne i Bjerget.

Huldren lagde Marie forsigtigt ned paa en Mosbænk, men selv forsvandt hun i det indre af Grotten.

»Sov nu straks!« raabte hun til Marie. »Vi skal tidligt op i Morgen! Men glem ikke at læse din Aftenbøn!« — Og saa lo hun igen, saa det løb koldt ned over Ryggen paa Marie.

Hun prøvede paa at ligge ganske stille, men hun syntes at alting omkring hende var saa uhyggeligt stille, og pludseligt grebes hun af en forskrækkelig Angest for, at den underlige Kvinde maaske var forsvundet og havde ladet hende blive alene tilbage her inde i Bjergets Dyb. Til sidst kunde hun ikke udholde det længer, men spurgte med en lille bævende Stemme: »Er du endnu herinde? Sover du?«

Men da hørte hun Huldren svare med en arrig Stemme: »Jeg sover ikke endnu, men jeg vil sove, og nu skal du holde Mund, for ellers bider jeg dig i Benene!«

Lille Marie trak forskrækket Benene til sig, saa Skoene faldt af, og saa laa hun ganske stille og prøvede paa at sove. Men hun følte en saa underlig trykkende Angest i Brystet. Hun hørte, hvordan Bjergbækken udenfor rislede og rislede. Det lød næsten som om den græd, og til sidst begyndte lille Marie ogsaa at græde sagte. Hun foldede sine Hænder for at bede sin Aftenbøn, men hun kunde ikke huske et eneste Ord. Det eneste hun kunde huske var de sidste Ord af den Vise, som Huldren havde sunget for hende, og dem hviskede hun sagte: »Jeg svinger og svajer med Svaj og Sving, men Ekko er ingenting«. Men hun hørte nok selv, at der ikke var nogen Mening i hvad hun sagde. Hun syntes, at det var ganske tomt i hendes Hjerte, og saa græd hun saa længe til hun faldt i Søvn.

Hun vaagnede midt i en Drøm. Hun syntes, at hun stod ved Siden af sin Fader uden for deres lille Hus paa Bakken, og han fyrede just sin Bøsse af til Ære for St. Hans. Hun satte sig rask op, — men det var slet ikke noget Bøsseskud, det var Bjerget som revnede, da Huldren rørte ved det, og hun saa lige ud i Skoven. Solen var endnu ikke gaaet op og alting laa i en kold, hvid Morgenglans. Græsset stod tungt af Dug, og Luften slog hende saa sval og styrkende i Møde, fuld af hele Skovens Vellugt.

Saa snart hun var rigtig vaagen, forsvandt Drømmen som en Røg af hendes Erindring, men udenfor stod Huldren og skinnede i Morgenlyset.

»Kom ud, lille Pyre!« raabte hun. »Nu skal du faa Skoven at se!«

»Aa, jeg har da set Skoven mange Gange før!« sagde Marie og løb ud paa bare Fødder. »Jeg har gaaet med Køerne i alle Verdens Hjørner.«

»Og saa har du gaaet og gloet op i Træerne,« sagde Huldren. »Og saa tror du, at du har set Skoven. Men nu skal du sé andre Løjer! Men først skal du bade dig. Det opfrisker saadan til Vandringen, og i Dag bliver Skoven glødende.«

Bjergbækken, som kom skyllende ned fra Højderne, dannede et lille Vandfald og flød siden hvirvlende gennem Engen. Marie maatte tage sine Klæder af og gaa ned i Vandet. Det var saa iskoldt, at det rigtigt bed i Skindet paa hende, saa hun straks vilde op igen; men Huldren tog et fast Greb i Nakken paa hende og dyppede hende dybt ned i Vandet.

Da hun igen kunde løfte Hovedet, saa hun Huldrens Øjne stirre paa sig. »Hvad var det du hed?« spurgte hun. »Hvor kommer du fra og hvor skulde du gaa hen?«

»Jo,« svarede lille Marie og gispede efter Luft. »Jeg hedder Marie, og jeg kom fra Faders og Moders Hus og

skulde op til gamle Mormor ved Udklinten med en Spand Mælk.«

»Du behøver nok en Dukkert til!« sagde Huldren og holdt hende nede i det kolde Bjergvand.

»Hvordan var det nu?« spurgte hun da Marie igen løftede Hovedet. »Hvordan var det du hed og alt det andet?«

»Jo,« svarede Marie, medens hun rystede af Kulde over hele Kroppen, »jeg hedder vist Pyrola — lille Pyre?« — Hun saa med ængstelige Øjne op i Huldrens Ansigt. »Jeg kom fra Mors Hus paa Bakken og skulde gaa — ja, jeg ved ikke rigtigt, hvorhen jeg skulde gaa. Jeg skulde vist gaa hen og besøge dig, tror jeg?«

Da greb Huldren hende om Halsen, som en Kat griber en lille Bogfinke, og kastede hende baglænds i Bækken. Lille Marie troede at hun skulde kvæles, og da Huldrens stærke Haand slap hendes Nakke, for hun saa rask i Vejret, saa Vandet sprøjtede om hende.

»Nu kan du vel rigtigt samle dine Tanker!« sagde Huldren og lo. »Hvem er du? hvor kommer du fra? og hvor skal du hen?«

»Jeg er din lille Pyre!« sagde Marie. »Hos dig har jeg altid været, og hos dig vil jeg altid blive.« — Og saa kastede hun sig i Favnen paa Huldren. Og fra det Øjeblik havde hun glemt alting, baade Far og Mor, ja endogsaa sit eget Navn.

»Nu er du min!« sagde Huldren. »Og nu skal jeg vise dig mit Rige!«

Saa tog hun lille Marie ved Haanden, og saa begyndte de at løbe igennem Skoven. Men det var ikke som naar Menneskene løber. Huldren kunde hoppe lige saa let som en Hare over Stubbe og Stene. Hun kunde svære som en Sommerfugl over Moser og Kær, og kile lige let op ad en Træstamme som et Egern. Og hvis de kom til et uigennemtrængeligt Tjørnekrat, lagde hun sig paa Maven, ganske

fladt paa Jorden og bugtede sig igennem som en Snog, og Marie kunde gøre alt det samme som hun.

Til sidst kom de op paa Fjeldtoppen, hvor den høje, alvorlige Skov vokser. Ved det højeste Fyrretræ standsede Huldren og trak en Gren ned. Hun satte sig paa den og tog Marie paa Skødet, og saa slap hun Grenen. I samme Øjeblik svingede de op i Toppen af Træet. Herfra kunde man se mange, mange Mile bort, over Bjerge og Skove, og hist og her lyste en lille Sø som et klart Øje. Det blæste stærkt og Huldren satte Kronen i Bevægelse saa den svajede langt ud over Dybet under dem. Det gøs i Marie, men Huldren trallede og skreg højt.

»Jeg tror du er bange, du lille elendige Kryb!« sagde hun. »Det er just det bedste man kan tænke sig, at gynge heroppe i Luften som om man fløj. Og alt hvad du her ser er mit Rige saa langt som Skovene blaaner.«

»Men hvad er det for noget, alle de smaa hvide Prikker, som skinner mellem Skovene?« spurgte Marie og kiggede forsigtigt frem under Huldrens Arm.

Det var Kirker og Klostre og Byer og Gaarde, som laa spredte omkring i Landet.

»Aa det er bare noget Legetøjsjuks, som Menneskene morer sig med at sætte op,« sagde Huldren. »Det gaar snart i Stykker.«

»Menneskene?« spurgte Marie og saa forvirret paa Huldren. »Hvad er Menneskene for nogle?«

»Det er det samme som ingenting,« sagde Huldren og kyssede hende.

I det samme var der noget der peb i Træet, hvor de sad.

»Tys!« sagde Huldren »Her er bestemt en Fuglerede,« og saa krøb hun over Grenene saa let som en Væsel og bøjede Kvistene til Side. Ja, det var virkelig en Rede som en Skovdue havde bygget. Ungerne var allerede udklækkede og laa med aabne Munde og ventede paa Mad.

»Uh ha! hvor det er nogle væmmelige, hjælpeløse Kræ!«

sagde Huldren og tog Reden i Haanden. »Jeg kan ikke udstaa hvad der er grimt, væk med det!« Og saa lod hun Reden med Ungerne falde saa haardt ned imod Klippen at det knasede.

Duemoderen kom flyvende og flagrede over deres Hoveder, medens hun jamrede sig over sine døde Unger, og Marie fik saa underligt ondt i Hjertet. »De stakkels smaa Dyr!« sagde hun og sukkede. »Hvorfor skulde du slaa dem ihjel?«

»Det er noget Pjat,« sagde Huldren, »og jeg kan ikke udstaa Pjat. Alting skal jo i alt Fald dø, lidt før eller lidt senere.«

»Skal du ogsaa dø?« spurgte Marie og saa paa Huldren. Hun syntes at hun saa saa ung og levende ud.

»Naa, det har lange Udsigter!« svarede Huldren. »Det bliver ikke førend hele denne grønne Jord forsvinder, og hvem ved naar det sker? Men saa længe jeg lever skal jeg more mig, og ingen i hele Verden kan more sig saa mageløst som jeg!« — Og dermed gled hun ned fra Træet med Marie.

»Jeg kan jo lige saa gerne straks vise dig mit allerbedste!« sagde hun saa. »Kom med, saa skal du faa at se!« Og derpaa drejede hun ind paa en lille Sti, som gik op til andre Dele af Bjerget.

Her voksede blot smaa runde Fyrrebuske og underneden stod Mosset fuldt af gule og røde Blomster. Solen brændte hedt og det duftede berusende stærkt fra Harpiksdraaberne paa Naalebuskene. Med eet stod de ved en lille Sø, som laa og sov i det hvide Middagslys, saa stille og ubevægelig som om den var død. -- Men pludseligt vaagnede den op af sine Drømme med et Skrig, og i vild Angest styrtede dem som et hvidt Vandfald ned imod Dybet.

»Ser du!« sagde Huldren. »Det er min Slædebakke. Og pas nu paa! der kommer mine Slæder!«

I det samme kom en Flok Tømmerstokke glidende over Søen og dansede ned ad Vandfaldet. Det saa ud som om

man havde slaaet en Æske Tændstikker ud, saadan kom Tømmerstokkene hulter til bulter plumpende ned i en anden lille Bjergsø, der laa under Bjerget, dukkede op igen og flød bort med Elven.

Huldren gav et højt Skrig fra sig. Saadan skriger Høgen naar den er paa Jagt oppe mellem Skyerne, — og saa, — med eet! — Marie vidste ikke hvordan det gik til, — saa hun Huldren sidde paa en af Tømmerstokkene ude i det strømmende Vand, og tumle ned over Vandfaldet. Hendes rødgyldne Haar stod som en Flamme efter hende i Solen. Hun svingede med sine hvide Arme og raabte: »Varsko! alle dumme Laks! Her kommer Skovenes Dronning!«

Og Laksene hoppede højt op som Sølvstænk og gjorde Plads for hende, og i et Øjeblik var hun forsvundet i Dybet.

»Hun drukner! hun drukner!« raabte lille Marie og lagde sig over Bjergkanten og kiggede ned. Men da Tømmerstokken havde løftet sig af Dybet, krøb Huldren op paa Stranden, let som en Væsel, og straks efter stod hun igen oppe hos Marie paa Bjerget. Det dryppede med glimrende Vanddraaber fra hendes Haar og hendes grønne Kaabe, som en Regn af grønne Diamanter. Hun rystede sig og lo. »Aa hvor det var dejligt friskt!« sagde hun. »Det er det bedste jeg ved. Nu skal du!«

»Jeg?« sagde lille Marie angest. Hun havde aldrig badet sig, ikke engang i den lille stille Bæk, som løb forbi hendes Forældres Hus. Der havde hun kun gaaet og soppet med bare Ben. Hun saa ned i det brusende, dundrende Vandfald. »Jeg er bange!« sagde hun. »Jeg tør ikke!«

»Det er bare første Gang,« sagde Huldren. »Siden kommer du til at synes at det er det morsomste du har været med til. Jeg skal nok hjælpe dig. Pas paa! nu kommer der en!«

Der dansede en stor Tømmerstok forbi, og lige da den gled forbi dem, skubbede Huldren til lille Marie. Hun vidste ikke hvordan det gik til, men hun sad i det samme

paa Tømmerstokken og tumlede ned ad Vandfaldet. Det var frygteligt! Det piskende Vand rasede omkring hende. Vandfaldet brusede og brølede. Hun vidste næppe om hun var levende eller død, hun følte blot, at hun blev draget ned af noget vildt og forfærdeligt, som havde grebet hende.

Saa sank hun med Stokken ned i Dybet, men da den dukkede op igen, saa hun den grønne Strand lige foran sig, og i det Øjeblik havde hun kun een Følelse: »Jeg vil redde mig!« — Hun strakte Armene ud og fik fat i en Fyrregren, som hang ud over Vandfaldet, og i et Nu var hun oppe paa Stranden. Hun løb op imod Højden alt hvad hun kunde. Hun rystede og græd, og Vandet flød af hende.

Men deroppe stod Huldren og skoggerlo. »Hvor du ser ud!« raabte hun. »Som en lille druknet Hareunge! Jeg tror næsten at du var bange.«

Marie kunde ikke svare. Hun græd bare, for hun syntes at der var hændet hende noget saa grusomt, at det baade var Synd og Skam.

»Hold op med den Flæben!« sagde Huldren. »Jeg har jo sagt dig, at det kun er første Gang det skræmmer dig. Se nu paa mig. Saadan skal du bære dig ad!«

Og i et Nu var hun igen ude paa en af Tømmerstokkene og hvirvlede jublende af Sted. Marie stod og stirrede efter hende. Det saa virkelig vidunderligt ud, naar Huldren kom dansende ned ad de skummende Bølger. »Farligt er det i alt Fald ikke!« tænkte hun. »Det saa jeg jo! Det gjorde mig jo ikke den mindste Fortræd. Bare jeg kunde forsøge det een Gang til.«

Og da Huldren nu kom op imod hende, saa tænkte Marie: »Hun vilde nok synes at det var rask og modigt af mig hvis jeg selv sprang ud!« — Og saa vovede hun Springet, og da hun var huldretagen, saa gik det godt. En anden lille Pige vilde jo straks være druknet. Men Marie fik hurtigt fat i en Tømmerstok, som bar hende ned over Vandfaldet.

Denne Gang var det ikke saa forfærdeligt. Det gøs jo nok

i hende, men det var dog saa forunderligt og spændende, naar de hvide Vande brusede omkring hende og hun tumlede viljeløst ned imod Dybet. Hun var næppe kommet op førend hun sprang ud igen, og nu syntes hun, at hun aldrig havde været med til noget saa herligt. Nu vidste hun jo først hvad det var at leve.

»Ja, sagde jeg dig det ikke?« spurgte Huldren, som sad og redte sit Guldhaar i Solen. »Men nu kan det være nok for i Dag. Nu maa vi gøre lidt Nytte. Nu skal vi hen og skræmme Bønder!«

Saa vandrede de ned ad Bjerget, gennem Skoven, til de kom til en Højde med Elme og Lindetræer. Mellem dem voksede et tæt Krat, hvori Huldren krøb ind med Marie. Dybt under Skrænten laa Landevejen, som førte gennem Skoven ind til Byen.

Det var allerede henimod Aften, og snart vilde Bønderne, som havde været paa Marked, køre hjem ad denne Vej. De hørte allerede Rummelen af en Vogn, og straks efter kom en Bondevogn kørende forbi dernede. De sorte Heste rendte alt hvad de kunde, og Bonden, som nok havde faaet lidt for meget i Hovedet, sad og dinglede paa Kuskesædet og slog dem med Pisken.

Huldren satte begge Hænder for Munden som et Horn og raabte: »O! ho! — hal—loj!« Det rungede gennem Skoven og Hestene gjorde et Ryk, saa Bonden var lige ved at vælte ned af Vognen.

Straks efter kom en anden Vogn. Paa den sad Bonden og sov, og Hestene gik i al Mag, halvsovende gennem Skoven. — »Ser du ham!« sagde Huldren. »Han skal faa!« Og saa gav hun saadant et Hyl fra sig, at det skar gennem Luften. Det lød som om alle vilde Dyr i Skoven havde givet sig til at tude paa een Gang. Hestene stod et Øjeblik og spidsede Øren, men saa satte de af Sted i den vildeste Fart. Tømmerne var faldne ud af den sovende Kusks Haand, og de styrtede som vanvittige ind mellem Stammerne.

Marie hørte, hvordan Vognen knustes og hvordan en Stemme raabte højt om Hjælp. »Bare han ikke har ikke slaaet sig ihjel!« sagde hun og saa paa Huldren. De skærende Angestraab lød saa uhyggeligt.

»Skidt med det!« sagde Huldren og rejste sig. »Jeg vil være fri for at se det Bonderak i mine Skove. De kan køre udenfor!«

Marie turde ikke svare, men hun følte en underlig Rædsel for Huldren, og hun kunde dog alligevel ikke lade være at se paa hende med Beundring. Hun var saa høj og slank som hun skred frem i Skoven, og bar sin grønne Kaabe som den stolteste Dronning. Hendes Gang var saa let som en Hinds og hendes Haar skinnede om Kap med Aftensolen.

»Nu gaar vi hjem!« sagde Huldren. »Vi maa være inde i Bjerget inden den sidste Solstraale slukkes.«

»Hvorfor det?« spurgte Marie. »Sommernætterne er jo saa dejlige.«

»Fordi naar Solen er gaaet ned kan man ikke komme ind gennem min Dør,« sagde Huldren. »Og jeg vil aldrig være ude om Natten.«

»Er der noget, som du er bange for?« spurgte Marie.

Huldren saa paa hende med sine lysende Øjne. »Det kommer ikke dig ved,« sagde hun. »Hold din Mund og følg efter mig.«

Og saa gik Huldren fremad med lette Skridt. Hun fulgte aldrig Stien. Hun kunde finde Vej mellem alle Træer og Buske, hvor tætte og hvor vildt de end voksede. Marie listede efter hende uden at tale. Da de kom til Bjergvæggen trak Huldren Fingeren ned over Stenene, og da aabnede Bjerget sig straks og de gik ind.

Den Aften var Marie træt. Hun havde næppe lagt sig til Hvile paa Mosbænken, førend hun faldt i Søvn og sov uden at drømme til den tidlige Morgen.

Hvor underligt hurtigt gik ikke Sommeren! Lille Marie talte ikke Dagene; hun havde desuden glemt hvad de hed; hun vidste blot, at det somme Tider var Morgen og somme Tider var Aften, og at alle Dage var lige lykkelige. Det var ikke blot i Solskin at Skoven var dejlig. Ogsaa i Regnvejr var der forunderligt at være, naar kun Huldren var med. Hun kendte de allerskjulteste Dybder, hvor man kunde sidde i Læ inde under de vilde Rosenbuske og høre Regnen suse udenfor, som en stærk Musik.

De vilde Roser hang i tusindvis inde i disse uigennemtrængelige Kratskove, og de hvide Konvolvolus slyngede sig imellem dem. Der var en hel Verden af Blomster og Bær, af Insekter og Fugle som Menneskene aldrig faar fat i, og her legede Huldren og Marie sammen i de lange, hede Sommerdage.

Hvis det stormede, saa tog Huldren Marie med sig til Gyngen oppe paa Højderne, og nu var hun slet ikke mere bange. Jo vildere Fyrrekronen svajede, des dejligere syntes hun det var, og der sad de saa trygge og saa ud over alle Skove, som vred og vendte sig for Stormen. »Jeg synes bedst om mit grønne Hav, naar det gynger!« sagde Huldren. »Naar det er stille altfor længe, bliver det saa ensformigt.«

Men paa alle brændende Solskinsdage var de oppe ved Vandfaldet og sejlede ned med Bjælkerne over de skummende Vande, og det var dog det bedste af det hele.

Marie saa nok hvor det morede Huldren at gøre Skade. Hun vilde gerne dræbe Fugle og smaa Dyr og skade Kreaturerne som gik og græssede i Skoven, og hun var aldrig saa glad som naar hun kunde gøre Menneskene noget ondt. I Begyndelsen kunde Marie ikke lide det. Hun fik saa underligt ondt i Brystet naar hun saa det. Men lidt efter lidt vænnede hun sig dertil. Huldren var i alt Fald saa bedaarende dejlig. Hun fulgte hende overalt som en Skygge, og hvis Huldren syntes at det bare var Løjer at gøre Køer syge, at skræmme Bønder eller dræbe Fugle, saa behøvede vel ikke en saadan

lille ubetydelig Pige som hun at tage sig det nær. Det var nok blot noget »Skaberi«, som Huldren sagde, og Marie vænnede sig lidt efter lidt af med at tænke derpaa.

Og saa kunde Huldren synge som ingen anden i Verden. Det var som om hendes Sang havde noget af Skovenes hemmelighedsfulde Trylleri og af Vandfaldets brusende Vildhed. Den kunde lyde saa stærk og truende saa Grantoppene svajede og Skyerne flygtede af Angest, og den kunde tone saa mild og lokkende, saa sælsomt blid og rørende saa Fuglene ikke vovede at røre en Vinge, og de smaa Fiske stod stille i Bækken for at lytte. Naar Huldren sad paa en Tue og sang, med sit hvide Ansigt vendt imod Himlen og Armene omkring sine Knæ, da var hun saa dejlig, at lille Marie sad med aaben Mund og gloede paa hende. Hendes Øjne, som ellers kunde se saa vilde og truende ud, blev da paa een Gang saa underligt bedrøvede, og hele hendes Ansigt udtrykte saa megen Smerte, at lille Marie fik Taarer i Øjnene, og hun syntes at hun elskede hende saa grænseløst, at hun hellere vilde dø, end nogen Sinde forlade hende.

Kunde det være muligt at Efteraaret allerede var kommet? — Nøddebuskene paa Engene inde under Bjerget var fulde af modne Nødder, og der krøb Huldren op og satte sig i det inderste af en af de store Hasselbuske. Hun knækkede Nødderne med sine spidse, hvide Tænder og gav Marie hele Haandfulde af de modne Kærner at spise. Egerne stak deres smaa brune Ansigter frem og kiggede paa dem med store forundrede Øjne, men naar de saa, at det var selve Huldren som sad der, saa flygtede de af Sted over Stok og Sten med Halen i Vejret. Ude paa Markerne var Sæden allerede moden, og fra Højderne kunde de se, at der var mange Mennesker ude at høste.

Saa sagde Huldren en Dag til Marie: »I Dag skal de slaa

Rug oppe paa Marken ved Skovkanten. Kom, saa skal vi gaa op og gøre Kommers med dem!«

Paa Bjerget uden for Skoven var en aaben Plads, og da der var Mangel paa Sædejord heroppe, havde Bonden, som boede et Stykke derfra, ryddet Sten og saaet Rug paa dette Sted. I Aar var det blevet en ganske god Høst. Aksene stod saa høje, fulde af tunge Kærner.

Den halve Mark var næsten mejet da de kom. Mændene slog Sæden og Kvinderne gik bagefter og bandt den sammen i Neg. Da det var varmt havde Mændene kastet Trøjerne af og gik i Skjorteærmer. I et Hjørne mellem Stubbene af den afmejede Mark laa Klæderne i en Bunke.

»Men ser du!« hviskede Huldren til Marie medens de laa sammenkrøbne under nogle Buske i Skovkanten. »Ser du, at der er noget som rører sig mellem Klæderne derhenne? Jeg tror virkeligt, at det er en Unge de har kastet ned der!«

Og saadan var det ogsaa. En af Bønderkvinderne, som var med i Arbejdet, havde taget sit spæde Barn med, da hun ikke kunde lade det ligge alene hjemme. Det var en lille bitte en, næppe en Maaned gammel. Han laa paa Ryggen paa Stubmarken, indsvøbt i sin Faders Trøje. Han havde stoppet sin ene lille Tommelfinger langt ind i Munden og sugede paa den af alle Kræfter, medens han saa op i den blaa Himmel med opspærrede Øjne, som om han laa og tænkte over Tilværelsens Gaade.

»Uh fy, saadan et lille Dyr!« sagde Huldren. »Kryb hen og tag ham, Marie, saa skal vi gemme ham for Moderen!«

»Nej!« sagde Marie bestemt. »Det gør jeg ikke!«

»Du skal ikke være bange for, at de skal se dig!« sagde Huldren. »Jeg skal jodle saa de alle sammen vender Hovedet den anden Vej. Men skynd dig nu bare.«

»Jeg gør det ikke!« sagde Marie. »Jeg tager ikke den lille Stakkel fra hans Moder.«

»Ja, jeg skal gi'e dig »Stakkel«!« sagde Huldren. Hendes

Øjne lynede og hun slog Marie saa haardt med sin Hale over Armen, at den blev mørkerød.

»Du onde!« raabte Marie. »Men du kan slaa mig saa meget du vil, jeg gør det ikke endda.«

»Ja saa maa jeg vel gøre det selv,« sagde Huldren, idet hun bugtede sig som en Snog gennem Græsset. I et Øjeblik havde hun fat i det lille Barn og rendte ind med det i Dybet af Skoven.

Marie rendte efter hende, men hun kunde ikke naa hende. Først langt ud paa Aftenen mødte hun hende. Huldren gik alene, rank og stolt, fast indhyllet i sin grønne Kaabe og med Halen klaprende efter sig paa Stenene.

»Hvor har du gjort af det lille Barn?« spurgte Marie.

»Det rager dig ikke,« svarede Huldren. Hendes Stemme var saa hvæsende kold. »Men skynd dig nu og gaa med mig hjem, ellers æder jeg dig.« — Og saa blev Marie saa bange, at hun trippede med.

Men den Nat kunde hun slet ikke sove. Hun syntes hele Natten, at hun hørte dem raabe i Skoven, og hun syntes, at hun hørte Moderen græde og jamre sig over sit Barn. —

Da det blev Morgen stod Huldren ved hendes Side og sagde: »Jeg er vred paa dig! Du har været ulydig imod mig. Naar jeg siger, du skal, saa er du saa god at lyde en anden Gang. Men til Straf fordi du har været ulydig, maa du ikke følge med i Skoven i Dag. Du kan blive hjemme og tænke over, hvor uartig du har været.« Og saa gik Huldren, og Bjerget lukkede sig efter hende.

Marie havde aldrig før været alene inde i Bjerget og hun syntes, at hun var som levende begravet. Først ledte og søgte hun overalt, for at se om der dog ikke skulde findes en lille Aabning hun kunde krybe ud igennem, men alle Steder stødte hun kun imod den kolde, ubarmhjertige Klippevæg. Der var saa klamt og saa kulsort derinde, og Marie faldt ned paa Stenen og græd. Hun følte sig saa grænseløst ulykkelig, saa hun vred sine Hænder i Angest.

Hvad var det som var hændt hende? Havde hun mistet noget? Var der gaaet noget i Stykker? Hvad var det som var saa haabløst sørgeligt? — Hun prøvede paa at huske noget, som kunde glæde hende. Hun tænkte paa Skoven naar Solen skinner paa den store Udsigt fra Bjerget, paa Vandfaldet og de stormende Lege deroppe. Nej! det var alt lige sørgeligt. — Hun tænkte paa Huldrens allerdejligste Sange, men det gjorde kun ondt i Brystet paa hende. — Ja saa kunde hun ikke hitte paa noget andet, for alt andet havde hun glemt, og saa satte hun sig ned og stirrede ind i det store Mørke som omgav hende, uden at tænke paa nogenting.

Om Aftenen kom Huldren. Marie hørte hvordan Klippevæggen revnede.

»God Aften!« sagde Huldren. »Naa, har du moret dig godt i Dag?« Og saa lo hun saa ondskabsfuldt.

»Har du moret dig?« spurgte Marie.

»Nej, jeg har været saa vred, som jeg ikke har været længe,« svarede Huldren. »Kan du tænke dig, de fandt Ungen, skønt jeg havde gemt den mellem de tætteste Graner. Men den skreg, den lille Trold, saa den skreg Moderen til sig, og da jeg kom til Skjulestedet var den borte.«

Marie følte som en Sten falde fra sit Hjerte. Hun fik saadan en Trang til at takke nogen for, at det lille Barn var blevet frelst, men da hun ikke vidste hvem hun skulde takke, saa vendte hun sig til Huldren og sagde: »Aah, Tak skal du have!«

»Takker du mig fordi de stjal Ungen fra mig? er du rent gal!« sagde Huldren. »Men du er vel blevet lidt halvtosset af at sidde saa længe i Mørket. I Morgen skal du faa Lov at gaa ud med mig igen.«

Saa blev det atter Nat, men Marie kunde ikke sove. Hun laa blot og stirrede mod Klippeloftet og grundede over, hvorfor hun var saa ulykkelig. Men se! da fik hun pludseligt Øje paa noget, som lyste gennem en Revne i Klippen. Det

blinkede og blinkede. Hvad kunde det vel være? Aah, det var en lille, bitte Stjerne.

»En Stjerne!« sagde Marie for sig selv og strakte Armene ud. »Jeg har jo rent glemt Stjernerne!« — Og da syntes hun, at Stjernen lo og blinkede til hende.

»Aa, I søde, velsignede Stjerner!« hviskede lille Marie. »Det er nok jer, som Huldren er bange for!«

Først da Solen gik op, trak Stjernen sig tilbage i Himlen, men nu huskede Marie, at der fandtes noget andet end det hun saa hver Dag. Hvor alt det andet var, som hun ikke saa, det vidste hun ikke, men hun vidste ganske bestemt at hun vilde bort herfra, og fra det Øjeblik tænkte hun kun paa, hvordan hun skulde slippe bort. Hun forstod nok, at hvor hun end gemte sig, vilde Huldren finde hende. Hun maatte prøve paa at komme ud i Skoven en Nat, saa Huldren ikke straks kunde sætte efter hende.

»Havde jeg ingenting med mig da jeg kom?« tænkte hun. »Ingenting maa blive tilbage her.« Og saa kom hun til at tænke paa, at hun havde haft et Par gamle Sko paa, som vistnok laa et eller andet Sted i Grotten. Naar hun havde været ude med Huldren, havde hun altid gaaet med bare Fødder. Nu ledte og ledte hun, og da hun havde fundet Skoene vilde hun trække dem paa, men de var jo altfor smaa og trange.

»Naa,« tænkte hun, »det kommer vel af, at mine Fødder er bleven ophovnede af at gaa saa meget omkring,« og saa stoppede hun Skoene i sin Kjolelomme. Og vel var det, for hvis man glemmer den allermindste Ting hos Huldren, saa maa man tilbage og hente den.

Den sidste kolde Del af Høsten var nu begyndt. Vandet var steget i Vandfaldet og i Bækkene. Rønnebærtræerne stod fulde af røde Klaser, og Stormen rev og sled i Trætoppene. Trækfuglene var dragne bort og det visne Løv fløj og dansede i Skoven.

»Dette her forstaar Menneskene sig ikke paa,« sagde

Huldren, »men jeg synes netop at det er friskt og herligt.« Og saa satte hun sig i Bjergbækken og susede af Sted paa dens Vande.

Det blæste op til Storm og om Aftenen var Himlen brændende rød. Marie kunde næppe staa paa Benene, men Huldren gik med faste Skridt gennem det visne Løv, som hvirvlede om hende. Da de kom til Bjergvæggen, var Solen lige ved at gaa ned.

»Vi maa skynde os!« sagde Huldren. »Vi er bleven saa sent ude.«

Men Marie skyndte sig ikke. Hun blev tværtimod staaende et Stykke fra Bjerget og saa ned paa Jorden som om hun søgte efter noget.

»Skynd dig!« raabte Huldren igen. Bjerget havde allerede aabnet sig. »Det er ude med os, hvis vi ikke kommer ind, inden Solen synker.«

Men Marie blev staaende ubevægelig og saa ned paa Jorden. Da udstødte Huldren et forfærdeligt Hyl. Den sidste Solstraale forsvandt paa Himlen. Huldren gik ind i Bjerget, som lukkede sig efter hende med et Skrald.

Næppe havde det lukket sig, førend Marie gav sig til at løbe. Hun løb som det gjaldt hendes Liv. Hun faldt over de visne Grene, som Stormen havde slaaet ned, og hun vadede over Bækkene. Det var iskoldt, og hun frøs saa hun rystede; men hun tænkte ikke derpaa, hun tænkte kun paa at kunne komme ud af Skoven inden Solen stod op.

Stormskyer drev hen over Himlen, men imellem dem kunde hun se Stykker af den mørke Nathimmel, og store, klare Stjerner. »Aah, Stjernerne!« raabte Marie og strakte Armene op imod Himlen. »Mine elskede Stjerner, som jeg har glemt, hjælp mig ud af Skoven!«

Og hun løb og løb. Hun syntes at hun havde løbet mange Mile, men da Morgenrøden stod bleg paa Himlen, var hun ude af Skoven. Hun satte sig ved Grøftekanten og saa ud over det aabne Land. Hun syntes, at hun havde set

det før, for længe, længe siden. Det laa der for hendes Fødder saa vidt og stort med Gaarde og Kirker og Klostre og med den store lyse Sø, der var som et Hav, ude ved Horisonten. Saa kom Solen op og steg højere og højere, og da Marie gik fremad paa Landevejen, saa hun, at hun begyndte at kaste Skygge.

»Men er det virkelig min Skygge?« tænkte hun. »Jeg kan da ikke ha'e saa lang en Skygge. Det er jo et voksent Menneskes Skygge.« Og hun saa sig ængsteligt om for at se, om der var nogen, der gik efter hende paa Vejen, men der var ingen.

Da hun havde gaaet et Stykke, kom der et Par gamle Folk efter hende med en Karre. Manden trak Karren og Konen skød bagpaa. De saa saa gamle og krogryggede ud, og gik kun Fod for Fod henad Landevejen. Saa gik Marie hen til dem og sagde: »Kære! sig mig, er det min Skygge, jeg ser?«

Den gamle Mand satte Karren ned, og den gamle Kone slap den, medens de saa forundrede paa hinanden.

»Hvad mener hun?« spurgte Konen. »Spørger hun, om hendes Skygge er hendes egen? Hvis skulde den ellers være?«

Men den gamle Mand gjorde Tegn til Konen for at udtrykke, at den stakkels Pige nok ikke var rigtig i Hovedet.

»Jo, ser I,« sagde Marie. »Jeg er jo en lille Pige paa otte Aar, men denne Skygge er jo saa stor, som om den tilhørte et voksent Menneske.« — Og hun saa forskrækket paa sin Skygge.

»Er du en lille Pige?« sagde Konen. »Jeg skulde tro, af din Vækst og dit Udseende at dømme, at du kunde være dine atten Aar.«

»Nej, slet ikke!« svarede Marie. »Jeg blev otte Aar Paaske aften, og det var Midsommeraften at jeg gik op til Mormor med Mælken.«

Manden og Konen saa paa hinanden. »Hvad mon du hedder?« spurgte Konen og saa paa Marie.

»Jeg hedder Marie,« svarede hun. »Og det er det smukkeste af alle Navne, sagde Moder altid.«

»Og hvor blev du af, da du gik op til Mormor med Mælken? for til hende kom du aldrig.«

»Nej, jeg ved det nok!« sagde Marie og lod Hovedet hænge. »Jeg ved, at jeg aldrig naaede derop. Jeg var — jeg var —.« Hun saa fuld af Angest paa den gamle Kone. — »Ja, jeg ved ikke, hvor jeg har været.« — Og saa begyndte hun at græde. — »Men se her!« sagde hun og rakte dem sine Sko. »Her er de Sko, jeg havde paa, da jeg gik hjemmefra. Mine Fødder er vist blevet opsvulmede, for Skoene er bleven saa trange, at jeg ikke mere kan faa dem paa.«

Men da den gamle Kone fik de smaa lappede Børnesko at se, begyndte hun at kysse dem og at græde, og saa faldt hun Marie om Halsen.

»Mit stakkels, elskede Barn!« sagde hun og lagde Maries Hoved til sit Bryst. »Det er nu ti Aar siden, at du gik hjemmefra for at bære Mælk til Mormor, og hvor du har været i al denne lange Tid, det forstaar vi nok. Men nu da vi, Gud være lovet, har dig igen, skal vi ikke tale mere derom.«

Den gamle Mand stod ogsaa og græd. »Er det virkelig sandt? er det virkeligt vor egen lille Marie?«

»Ja, lille Far! jeg er Fars egen Pige!« sagde hun og slog Armene om hans Hals.

»Saa husker du vel ogsaa den Vise, jeg lærte dig da du var lille?« spurgte Faderen.

»Ja, det gør jeg rigtignok,« svarede Marie. »Den var saadan:

»Sid ikke paa Kroen og drik dig fuld,
Sov ikke den lyse Sommer.
Pas paa, at naar Høsten kommer,
Din Lade straaler af Guld.«

»Herre Gud!« sagde Faderen og tørrede sin gamle røde Øjne med Bagen af sin Haand. »Vor egen lille Marie, som vi troede død og borte!«

Og nu kendte baade Fader og Moder deres Datter, og de fulgtes alle tre hjem til det lille Hus paa Bjerget. Det saa akkurat ud som den Dag Marie var gaaet bort. Humlerankerne hang blot visne nu og alle Blomsterne i Haven var afblomstrede.

»Men Katten, som jeg holdt saa meget af, var jo sort med en hvid Plet i Panden,« sagde Marie. »Og denne Kat er jo hvid?«

»Den sorte Kat er død for mange Aar siden,« sagde Faderen.

»Og Mormor?« spurgte Marie. »Hvordan har Mormor det?«

Manden og Konen saa paa hinanden. »Mormor er ogsaa død for længe siden,« sagde saa Moderen sagte.

»Fik hun da aldrig den Mælk?« spurgte Marie. Hendes Øjne var fulde af spørgende Angest.

»Nej, det fik hun ikke,« sagde Moderen stille.

»Døde hun snart efter den Gang, da jeg skulde have bragt Mælken?« spurgte Marie videre.

Forældrene tav stille en Stund, men saa sagde Faderen til sidst: »Ja, hun døde nok omtrent Dagen efter at du var gaaet.« — Og saa vendte han sig om og tog en Pris, for han vilde ikke se Maries Ansigt.

Men Marie satte sig ned og gav sig til at græde, som om hendes Hjerte skulde briste. Hverken Fader eller Moder kunde trøste hende. Hun græd saa længe, til hun ikke kunde græde mere, og saa holdt hun op.

Men fra den Dag af forlod Marie næsten aldrig sine Forældres Hus. Hun hjalp dem med alting, baade ude og inde, og jo haardere Arbejdet var, des ivrigere var hun efter at være med til at gøre det. En lydigere og mildere Datter kunde ingen have, og lidt efter lidt begyndte hun ogsaa at blive lidt gladere. Men, bedst som det var, kunde hun pludseligt sætte sig ned og hulke og græde. »Aah, aah,« jamrede hun da, »Mormor, som aldrig fik sin Mælk!«

PRINSEN OG SKORSTENSFEJEREN

EN GLAD HISTORIE OM, HVORLEDES ENHVER SYNES BEDST OM DET, HAN PASSER TIL

Der var engang en Konge, som kun havde et eneste Barn. Det var en lille Prins, som hed Johan.

Da det var ham, som engang skulde arve Kronen og Riget og hele Historien, fik han en ganske udmærket Opdragelse, — det vil sige, han fik Lov til at gøre alt, hvad han vilde.

Men, naar man faar Lov til at gøre alt, hvad man vil, saa ved man til sidst slet ikke, hvad man vil, og lille Prins Johan havde tusinde Nykker.

Om Morgenen, naar han vaagnede, saa laa han og kneb Øjnene sammen og lod, som om han sov, for det morede ham at se, hvordan alle de gamle Kammerherrer og Hofkavalerer, som han havde til Opvartning, sad og ventede paa, at han skulde aabne Øjnene, som om det var Solopgangen, de ventede paa.

Saa begyndte han endelig at strække sig og gabe frygtelig, og alle Kammerherrerne for op af Stolene. Den ene greb Prinsens Skjorte, den anden hans Bukser og Strømper, og den ældste og fornemste af dem alle nærmede sig Sengen og spurgte: »Behager Deres kongelige Højhed at staa op straks, eller behager Deres kongelige Højhed at indtage Chokolade paa Sengen?« — »Ja, lad mig se!« svarede Prinsen

og saa meget tankefuld ud. — »Jeg maa først betænke mig lidt.« Og saa krøb han langt ind under Dynen og laa og betænkte sig. »Jo! Chokolade paa Sengen!« raabte han saa pludselig og dukkede op, og saa rendte alle Kammerherrer og Kammertjenere imellem hverandre i en saadan Fart, som om der havde været Ild i Huset.

Guldbakken med Chokoladekande og Kop af Guld blev baaret ind i Sovekammeret, og lille Prins Johan sad midt i sin store Silkeseng og drak Chokolade med Kransekage til, saa han blev brun op til begge Øren.

Naar han saa var bleven vadsket og klædt paa, skulde hans Undervisning begynde. Den lærdeste Professor i hele Kongeriget var bleven udvalgt til hans Lærer, og han kom op paa Slottet med sin store Lærebog, hvori al Verdens Visdom var skrevet op, og bukkede for Prins Johan.

»God Dag, dit gamle Skabilkenhoved!« sagde Prinsen og dunkede ham i Ryggen, og saa begyndte Lektionen.

Men Prinsen havde sat sig i Hovedet, at han kun vilde læse, hvad der stod paa den ene Side i Bogen. »Det anstrenger mig at dreje Hovedet,« sagde han, »og for Resten behøver en Prins ikke at lære mere end halvt saa meget som andre. Og saa bliver vi saa meget desto hurtigere færdig med Bogen. Det forstaar du vel, gamle Skabilkenhoved?«

Professoren gjorde ganske vist sine smaa Indvendinger; men Prinsen lod sig ikke noget sige. Han studerede blot de højre Sider i Bogen, og naar Folk spurgte den lærde Professor, hvordan det egentlig kunde gaa, saa svarede han: »Det gaar skam udmærket; han er jo saa begavet.«

Naar Prinsen skulde ud at ride, stod alle hans Lakajer i Forhallen hver med sin Hue i Haanden, for at han kunde vælge den, som mest behagede ham. Der var Jockeyhuer og Ridehatte af alle mulige Farver og Faconer. Prins Johan snappede efter dem, naar han gik forbi, og alle dem, han ikke vilde have, kylede han hen i den anden Ende af

Hallen. Saa svang han sig op paa sin Ponni og red ud, med tre Rideknægte bag efter sig, for at hilse paa sit Folk.

Han var en køn Dreng med gult, krøllet Haar og en lille, rask Opnæse, og naar han kom ridende med Haanden i Siden og sin Silkehue paa tre Haar, var alle Mennesker nær ved at gaa ud af deres gode Skind af Henrykkelse. De løb efter Hesten og skreg og raabte: »Leve vor elskede Prins Johan! Leve han! Prins Johan!«

Inde i Slottet havde han alle mulige Ting at more sig med. Der var Keglebane og Rutschbane og Billardstue og Gymnastiksal, og hver Dag skrev Prinsen egenhændigt en lang Liste paa alle de Livretter, han vilde have til Middag.

Men trods al denne Herlighed kunde Prinsen somme Tider være i rigtig daarligt Humør, ja, i saa daarligt Humør, at hans opvartende Kavalerer knap vovede at gaa tværs over Gulvet, langt mindre at tale til ham. Hvis nogen af dem vovede at komme med den uskyldigste, lille Bemærkning, saa fik han til Svar: »I er nogle kedelige Bæster alle sammen. Lad mig være i Fred!«

I et saadant Humør stod Prinsen en Morgen ved et af Slottets Vinduer og saa ud over Byens Tage. Det var det allerdejligste Foraarsvejr. Der var ikke en Sky paa Himlen, og alle de unge Træer og Buske i Haverne og Alleerne skinnede saa lyse og friske som ved Verdens Skabelse.

Men der var Skygge over Prinsens Øjenbryn. Hans Øjne vare mørke, og han stod med Albuerne støttede mod Vindueskarmen og bed sine Negle.

Da fik han pludselig Øje paa noget sort, som rørte sig ved Kanten af en af de højeste Skorstene i Byen, og op af Skorstenen krøb en lille Skorstensfejer. Han havde Kosten i den ene Haand, og han stak forsigtigt først det ene og saa det andet Ben ud over Kanten, og saa satte han sig paa Skorstensranden og dinglede med Benene. Men i det samme gav han sig til at raabe, og han raabte saa højt og saa langt, som om man skulde kunne høre ham til Verdens Ende.

Det lød saa underlig tydeligt i den klare Foraarsluft. Prinsen stirrede paa ham, der sad deroppe, halvvejs til Himlen.

»Aah, hvor han maa være lykkelig!« tænkte han og sukkede. »Kan man tænke sig noget dejligere end at sidde deroppe mutters alene, højt over hele Byen og alle Mennesker og skraale af fuld Hals!« — Han fik formelig Taarer i Øjnene af Misundelse.

Et Øjeblik efter var Skorstensfejeren igen forsvundet i Skorstenen; men Prinsen gik hele Dagen omkring i det sorteste Humør.

Da han vaagnede den næste Morgen, og hans Overkammerherre spurgte, hvad Hans kongelige Højhed behagede at ville sysselsætte sig med den Dag, var den gamle Mand nær trillet omkuld paa det bonede Gulv af bare Forskrækkelse, da Prinsen saa ham stift i Øjnene og sagde: »Jo, jeg vil være Skorstensfejer!«

»Prinsen behager at spøge,« sagde den gamle Kammerherre og viste alle sine forlorne Tænder, »Prinsen er altid saa humoristisk.«

»Nej, du kan tro nej!« sagde Prins Johan og rynkede Øjenbrynene. »Det er skam mit ramme Alvor. — Jeg er led og ked af at gaa her og drive. Her er ækelt. Hvad anser I mig egentlig for at være, I gamle Hofnarre? — Tror I, at jeg er en Skueret, som I skal sidde i en Kreds og glo paa? Tror I, at jeg er en Papirsdrage, som blot skal flagre om med en Snor, fuld af alle jer Lapper efter mig? Tror I virkelig, at jeg ikke er til for andet end at gaa og spille Komedie for alle jer Abekatte? Men jeg skal sige jer, at jeg har i Sinde at begynde at blive et Menneske, et frit og selvstændigt Menneske, som kan gøre nogen Nytte i Verden. — Og nu vil jeg lære at krybe op i den højeste Skorsten, saa jeg kan sidde deroppe og dingle med Benene og raabe Hurra, saa man hører det til Verdens Ende. Deroppe er

jeg sikker paa, at hverken Kammerherrer eller Lakajer kan naa mig.«

Den stakkels, gamle Kammerherre troede rent ud sagt, at Prinsen havde faaet en Skrue løs. Han lod i al Hemmelighed Hans kongelige Højheds Livmedicus tilkalde og spurgte ham, om det maaske ikke kunde være et Anfald af Influenza, som jo ytrer sig paa saa mange underlige Maader. Men Livmedicusen svarede, at Prinsen var sund og frisk som en Nøddekærne og meget godt vidste, hvad han selv sagde. — Ja, hvad skulde man gøre? — Prins Johan sagde, at man skulde sende Bud efter den lille Skorstensfejer, for nu kunde han være Prins, for at Prinsepladsen ikke skulde staa tom. Der hjalp hverken Bønner eller Formaninger; ja, Prinsen truede med, at hvis han ikke fik Lov til at blive Skorstensfejer, saa vilde han rende til Verdens Ende og gemme sig saa godt, at ingen skulde finde ham. Hele Hoffet hylede og jamrede; men den gamle Konge sagde: »Nej, lad ham bare faa sin Vilje! Men skal han være Skorstensfejer, saa skal han ogsaa være det for ramme Alvor.«

Saa blev Prins Johan sendt i Skorstensfejerlære; men den rigtige, lille Skorstensfejer gik der kongeligt Bud efter, for nu skulde han bo paa Slottet og være Prins.

Det var en stakkels, lille Dreng, som hverken havde haft Fader eller Moder. Det vil sige, han havde naturligvis haft dem, for det har alle Mennesker, men han havde aldrig vidst noget om dem. Fra sin tidligste Barndom havde han været mellem fremmede, og han var kun en ganske lille Dreng, da han allerede blev sendt i Skorstensfejerlære. Her fik han sin egentlige Opdragelse, det vil sige, han fik Prygl. Der vankede saa mange Prygl baade Morgen, Middag og Aften, at han til sidst blev vant dertil og begyndte at synes, at det hørte til Dagens Orden. Hans lille Krop saa ud som et arabisk Alfabet, saa fuld var den af blaa og gule Streger efter alle de Prygl, han havde faaet. En Smule Rugbrød og

en Bid fedt Flæsk var al den Mad, han fik, og han skyllede det ned med sine Taarer.

Han voksede just ikke videre, og mager og bleg var han; men det var der ingen, som lagde Mærke til, for han var jo sort udenpaa, og han havde kun Tid til at vadske Soden af sig ved enkelte højtidelige Lejligheder. Men han levede i alt Fald og lærte lidt efter lidt at gøre sit Arbejde godt.

Aldrig brændte Ilden saa levende i et Køkken, som naar den lille Skorstensfejer havde været der og klaret Røret. Ingen kunde gaa saa forsigtigt og svine saa lidt til som han, og det hændte, at man hist og her stak en Bid Mad til ham, ja, endogsaa gav ham et Par Skilling og et venligt Ord.

Og den lille Skorstensfejer holdt af alle Mennesker, men mest af alt holdt han dog af at krybe op i en Skorsten. Det var for ham det vigtigste og bedste i hele Livet. Hver Gang han entrede op igennem saadan en lang, sort Skorsten, gjorde han det med samme Lyst og Iver.

Han havde erklæret al Sod i Verden en uforsonlig Krig, og han gik saadan til Bunds med sin Skorstensskraber, at Soden styrtede over ham som fra et ildsprudende Bjerg. Han blev sort helt ind i det hvide af Øjnene. Men hvad gjorde det ham, at han blev sort, naar blot Skorstenen blev ren? Og han klarede den for hver Alen, han krøb højere op. Højt, højt over ham lyste Himlen gennem den trange Aabning, og det var, som om den trak og sugede ham op ad den lange, sorte Vej, han havde at krybe. Hvis Skorstenen var meget høj, kunde det endog hænde, at han ved høj, lys Dag kunde se Stjernerne paa Himlen, naar intet andet Menneske udenfor kunde se dem. Han arbejdede med Hænder og Fødder for bestandig at komme højere, og, naar han til sidst var naaet helt op, saa krøb han altid ud af Skorstenen og satte sig paa Kanten af den. Derfra kunde han jo se hele den vide Himmel over sig og langt, langt bort over Jorden under sine Fødder. Den store By med

alle dens Huse saa ud som bare smaat Legetøj, ja, selv det kongelige Slot saa saa lille og ubetydeligt ud. Men allerlængst borte, bag alle Marker og Skove laa det store, aabne Hav og lyste som Sølv.

Heroppe var en Luft saa ren og frisk som paa det højeste Bjerg, og den lille Skorstensfejer følte sine Lunger udvides og fyldes af en saadan Sundhed og Glæde, at han absolut maatte raabe, raabe saa højt, han kunde, ud over hele den vide Verden. Han skulde jo rigtignok ned igen igennem den lange, sorte Skorsten og saa hen i den trange Gade, hvor han boede hos fremmede Mennesker; men snart ventede jo en ny Skorsten paa ham, og disse Øjeblikke deroppe i Højden, hvor han sad alene med Lyset og Himlen over sig og den friske Vind om Kinderne, de var nok værd, at man for deres Skyld krøb igennem megen Sod.

Den Formiddag, Prinsen havde set ham deroppe paa Taget, havde Skorstensfejeren just siddet og tænkt sine egne Tanker. Han saa ud over den store By, hvor det røg op af de fleste Skorstene, og saa tænkte han paa, hvordan dog de fleste Mennesker har et Hjem at være i og et Bord at spise ved, og saa tittede han ned paa det kongelige Slot og tænkte: »Derinde bor Prins Johan. Han drikker nok Vin og spiser Gaasesteg, og han har en Kongefar og et helt Folk, som elsker ham, og som vilde sørge forskrækkelig, hvis han døde. Og jeg, jeg har ikke saa meget som bag paa min Haand, og, hvis jeg skulde falde ned og brække Halsen, saa der blot blev en rød Klat efter mig, saa var der ikke et Menneske i Verden, som vilde bryde sig for fire Skilling derom. Det er egentlig underligt fordelt her i Verden. — Aah—aah—aah!« — Og saa havde han raabt de lange, udholdende Toner, som Prinsen havde hørt.

Og nu — nu kommer der pludselig et Bud fra Kongen og siger, at den lille Skorstensfejer skal skrubbes og gøres ren, for nu skal han op paa Slottet og være Prins.

Han troede først, at de blot vilde gøre Kommers med

ham; men, da han saa, at det var Alvor, ja, saa var det hele saa underligt, at han slet ikke kunde forstaa det, og saa var det jo lige saa godt at lade være at tænke derpaa, men blot følge med. Det hele var jo alt for overnaturligt lykkeligt. Alt, hvad der havde tilhørt Prins Johan, skulde nu være hans, og man førte ham blot fra Værelse til Værelse og sagde: »Vær saa god! Tag for dig af Retterne!«

Prins Johan var sat i Skorstensfejerlære, og han havde udtrykkeligt ønsket, at hans Mester ikke skulde vide, at han var en Kongesøn. Han var saa led og ked af at blive behandlet som en Undtagelse, han vilde være præcis som en anden Skorstensfejerdreng og behandles derefter.

Og det kan nok være, at de »behandlede« ham. Han fik saa mange Prygl, som der kunde ligge paa ham, og saa mange uventede Tilnavne som f. Eks. »Fæ« og »Klodrian«, at han mange Gange om Dagen var lige ved at udbryde: »Hvad var det, I sagde? — Klodrian! Er det saadan, man taler til Prins Johan?« — Men han bed sig i Læben og tav, for nu vilde han vise, at han var Karl for sin Hat.

Men ganske vist fandt han det drøjt og noget ganske andet, end han havde ventet.

De fede Flæskebider, man gav ham at spise, vilde saa gerne krybe op af Halsen paa ham; men selv havde han ikke en Smule Lyst til at krybe op i Skorstenen. Da han første Gang stod ved Opgangen til Skorstenen og saa op i det høje, sorte Rør, og man saa med et Rap befalede ham at entre op, syntes han, at det var det umuligste paa Jorden. Der var jo hedt som i Helvede, og den kvalme Lugt af Soden slog ham for Brystet og vilde kvæle ham; men der hjalp ingen kære Mor, op skulde han, og han gik dertil som til Døden. Det varede mange Uger og Maaneder, førend han bragte det saa vidt, at han kunde krybe op i den allerlaveste Skorsten, og, da han saa endelig kom op, var han saa svimmel, at han slet ikke kunde taale at se ned. Han fik sig blot et Par Mundfulde frisk Luft for ikke at

besvime, og saa maatte han tænke paa at komme levende ned igen. Efterhaanden vænnede han sig jo mere dertil; men det var ham rent umuligt at finde nogen Glæde derved.

Han blev snart lige saa sort indeni, som han var blevet udenpaa, og han tænkte med Forfærdelse: »Er dette det frie og friske Liv, som jeg længtes saa meget efter og gav mig i Lag med? Skal hele mit Liv aldrig blive andet end at kravle op gennem en sort Skorsten og ned igen?« — Og han begyndte at tænke med stor Sorg og Længsel paa alt, hvad han havde forladt, paa den dejlige Slotshave, der nu stod fuld af Roser og Jordbær, paa sin kære, lille Hest og sin trofaste Hund, paa sin store Silkeseng, hvor man laa saa godt og sov saa sødt, paa sin gamle Faders Kærlighed og alle Menneskers Venlighed imod ham. Ja, han tænkte endogsaa med en vis Ømhed paa alle Kammerherrerne, som havde levet af hvert Ord, som faldt fra hans Mund, og paa den gamle Professor med Lærebogen. Og, jo mere han tænkte, des mere snerpede hans Hjerte sig sammen, og Prins Johan græd salte, snavsede Taarer. —

Men oppe paa Slottet levede den lille Skorstensfejer i fyrstelig Overflødighed. De første Dage var han bange for alting lige fra den gamle Kammerherre, der saa saa foragteligt paa ham, til Prinsens lille Terrierhund, som vilde bide ham i Benene; men den gode Mad smagte ham saa godt, og han sov til langt ud paa Formiddagen i Prins Johans Silkeseng. Han bukkede dybt for Kammertjeneren, der bragte ham hans Støvler, og tog Hatten af for Rideknægten, der førte hans Hest frem for Døren; men det varede ikke længe, førend han mærkede, at han var kommet paa den gale Hylde. Med sin allerbedste Vilje kunde han alligevel aldrig gøre nogen tilpas. Den gamle Professor, som skulde undervise ham, var rent fortvivlet. »Opgaven er umulig,« sagde han til Kongen, »den nye Prins mangler jo alle Forudsætninger.«

De fornemme Herrer saa saa stive og ubevægelige paa ham, som om de var Figurer i et Vokskabinet, og han saa

meget godt i Spejlet, at Lakajerne, som vartede ham op ved Bordet, lo af ham bag hans Ryg, naar han stak Kniven langt ind i Munden, mens han spiste, som han altid havde været vant til at gøre.

Det værste var dog, naar han skulde ride ud og hilse paa sit gode Folk. Han syntes jo nok, at det var en dejlig Ting at faa sin egen, lille, levende Hest, men han hang paa den som en Sæk og dinglede fra den ene Side til den anden, og Prins Johans Klæder hang paa ham, saa han ud som et Fugleskræmsel i sin Fløjlsbluse og Knæbukser. Og, hvor han red frem, stod Folk stille med aaben Mund og saa efter ham og glemte rent at tage Hatten af, af bare Forundring. »Hvad var det for en?« spurgte de hinanden. »Det var jo ikke vor rigtige Prins.«

Men den lille Skorstensfejer hilste og bukkede til alle Sider og saa saa ulykkelig og forlegen ud, som om han vilde bede om Forladelse, fordi han var til.

Jo længere Tid der gik, des mere uhyggeligt blev det. Han følte sig som en lille, ensom Prik midt i en stor Ørken, for »det er nok svært at være alene i Verden,« tænkte han, »men det er meget sværere at være alene midt imellem Mennesker, naar ingen bryder sig det mindste om en. Saa er det meget bedre at forsvinde i en Skorsten.«

Og saa havde han een Længsel Dag og Nat, og det var, at han dog en Gang igen kunde faa Lov til at feje en Skorsten rigtig ren og kravle op til den øverste Aabning og sætte sig paa Kanten og se ud over Himmel og Jord.

Til sidst kunde han ikke holde det ud længere, men vovede at spørge en af de gamle Hofkavalerer, om det ikke skulde kunne være muligt, at han kunde faa Lov til at krybe i det mindste et lille Stykke op i en Skorsten. Men Kavaleren blev højst fornærmet og oprørt og bad ham om aldrig mere at komme med saadanne forskrækkelige Skorstensfejerideer.

Ja, saa tav han og led i Stilhed; men der gik aldrig en

Nat, uden at han drømte, at han entrede op i en Skorsten, og i Søvne laa han og sprællede med Arme og Ben som en lille Frø.

Saa hændte det en Dag, at der skulde komme Skorstensfejer i det kongelige Køkken, for endogsaa Skorstenene paa kongelige Slotte behøver at gøres rene af og til, og hændelsesvis gik den lille Skorstensfejer just forbi Køkkenet, hvortil Døren stod aaben.

Derinde stod en sort Skorstensfejer, som for alle andre Menneskers Øjne lignede alle andre Skorstensfejerdrenge; men den lille Skorstensfejer var vant til at skelne sort fra sort og se tværs igennem det, og han saa straks, at han, som stod i Køkkenet, ikke var nogen anden end Prins Johan selv.

Hans Mester vidste jo ikke, at han var Kongens Søn, og havde sendt ham hen for at rense den kongelige Skorsten. Rigtignok kunde man ikke se meget andet af Prinsen end det hvide i hans Øjne; men den lille Skorstensfejer saa straks, hvor skrækkelig ulykkelig han saa ud.

I Køkkenet var man just i Færd med at tillave Frokosten. I Ovnen stod der Hummerpostejer, som Køkkenfrøkenen tog ud og lagde paa Sølvfad, og Gartneren kom ind med en hel Kurv, fuld af modne Kirsebær, og satte den paa Bordet.

Prins Johan skelede til alle disse gode Ting og sukkede. Hans Flæskefrokost sad endnu i Halsen paa ham og vilde hverken op eller ned. Og Prinsen saa paa den venlige Husholderske, der stod og skinnede som en Kobberkasserolle med sit røde, runde Ansigt og sine muntre, sorte Øjne. Hun, som før havde forkælet ham paa alle mulige Maader, hun kendte ham nu ikke; han var jo ganske sort.

Men den rigtige, lille Skorstensfejer, der var udklædt som Prins, han gik hen til Prinsen og hviskede i Øret paa ham: »Prins Johan, skal jeg feje Skorstenen for dig?«

Prinsen sukkede dybt. Han vilde saa ubeskrivelig gerne

være fri for at krybe op i Skorstenen; det var endnu bestandig lige modbydeligt for ham; men han var en stolt Prins, og han skammede sig for at sige, at han fortrød, hvad han selv havde valgt.

Men den lille Skorstensfejer gav sig ikke. Han hviskede igen med Taarer i Øjnene: »Aah, kære, gode Prins Johan, lad mig bare krybe op! Jeg dør af Længsel efter at slippe herfra og komme op i Skorstenen igen, og, naar jeg er død, saa er du i alt Fald nødt til at komme tilbage og være Prins. Lad os lige saa gerne bytte straks og faa en Ende paa det! Nu gaar jeg til Vejrs i dit Sted, saa kan du gaa op og spise Frokosten.«

Det kunde Prins Johan ikke modstaa. Han lo, saa man saa alle hans hvide Tænder i det sorte Ansigt.

»Ja, Tak skal du have, min lille Ven!« sagde han. »Vi har vist haft det lige slemt begge to; men nu skal det være forbi, og her har du Kosten!« — Og i det samme kyssede han den lille Skorstenfejer paa Kinden, saa der kom en stor sort Plet.

Det gøs i den lille Skorstenfejer af Glæde, da han følte Sod i Ansigtet igen. »Gud ske Lov,« hviskede han, »snart er jeg ganske sort, saa ingen skal kunne kende mig!« — Og saa var han som et Vips oppe i Skorstenen. Men Prins Johan gik ind i Badeværelset og douchede sig til Prins igen, og saa gik han op og satte sig ved Frokostbordet.

Man kan næppe tænke sig Hoffets og Kongens Glæde, da de saa Prins Johan komme tilbage, og allermest glædede de sig over, at han sagde, at han aldrig mere i sit Liv vilde løbe sin Vej. Overkammerherren og Terrieren rendte rundt om sig selv og gøede om Kap af Glæde, og Lakajerne bukkede saa dybt, at man kunde se deres Skilning i Nakken. Men Prinsen selv var rent ellevild af Glæde. Han løb igennem alle Sale og Værelser, satte sig paa alle Stole og lagde sig paa alle Sofaer. Han bladede i alle Bøger og trak alle Skuffer ud. Det var, som om han saa det alt sammen for

første Gang, eller som om han vilde forvisse sig om, at hver eneste Ting fandtes paa sin Plads og saa akkurat ud som før.

Saa snart han havde slugt Frokosten, var han rendt ned i Køkkenet for at sige den lille Skorstensfejer Farvel; men han var allerede løbet sin Vej. Han havde været saa skrækkelig bange for, at de skulde fange ham og bringe ham op paa Slottet igen.

Og nu begyndte et ganske andet og nyt Liv deroppe paa Slottet, for Prins Johan havde lært et og andet, medens han krøb gennem Skorstenene. Han skændte ikke mere paa sine Tjenere og gav ikke de gamle Kammerherrer Øgenavne og Spottegloser. Ja, da den gamle Professor kom med Visdomsbogen, saa sagde han endogsaa ganske frivilligt: »Jeg tror næsten, at jeg skal begynde at studere ogsaa de andre Sider af Bogen, Hr. Professor; ellers faar man dog ingen rigtig Mening i det hele.«

Da Prinsen red ud for at hilse paa sit Folk, var der hverken Ende eller Begyndelse paa Jubelen. Og Prinsen satte sig rank i Sadelen med Haanden i Siden og smilede. »Det bedste af alting er dog at være Prins,« tænkte han i sit stille Sind.

Han vidste slet ikke, hvor den lille Skorstensfejer var blevet af; men saa hændte det en Morgen, at Prins Johan stod paa sin Balkon, hvorfra man havde den allerdejligste Udsigt. Han stod og talte og lo med sine Hofkavalerer og var i Perlehumør, hvad han nu næsten altid var. Da hørte han pludselig et langt, udholdende Raab, som kom højt oppe fra. Prinsen spidsede Øren og saa op, og oppe paa Randen af Byens højeste Skorsten sad en lille Skorstensfejer. Der var noget i Prinsen, som sagde ham, at det maatte være den, han søgte, og han begyndte at vifte med sit hvide Lommetørklæde. Og den lille, sorte Dreng deroppe i Højden saa det og viftede tilbage med sin Kost, for det var virkelig den lille Skorstensfejer.

»God Dag, Prins Johan!« sagde han for sig selv deroppe.

»God Dag, lille, rare Prins Johan! Gid du maa leve godt og være lykkelig! Men mig skal du aldrig faa fat i mere. Nu ved jeg, hvordan det er at leve i et kongeligt Slot; men tusind Gange bedre er det at kravle op igennem den højeste Skorsten og sidde paa Kanten af den og se ud over Himlen og Jorden. Jeg er saa lykkelig, saa jeg maa raabe, raabe af mine Lungers hele Kraft.« — Og saa raabte den lille Skorstensfejer: »Aah—aah—aah!« — saa man næsten kunde høre det til Verdens Ende.

EN SØRGELIG HISTORIE OM DRENGEN, SOM INGEN STEDER MAATTE VÆRE

Der var engang en lille Dreng som hed Prip. — Han havde saadan et ulykkeligt Hjem, og saa døde hans Fader og Moder, og saa havde han slet intet Hjem. Da var der jo ikke andet for ham at gøre end, ligesom saa mange andre ensomme smaa Drenge, at gaa ud i den vide Verden og prøve sin Lykke.

Han havde just ikke meget at byde, for han var saa lille og havde ikke lært noget videre. Han kunde synge den kønne Vise om »De tre smaa Fugle« og den lille muntre Vise om »Peter Nielsen og hans Svoger«. Saa kunde han pibe i Fingrene paa elleve forskellige Maader, og vende Mølle hen over Jorden som den raskeste lille Vejrmølle; men det var ogsaa det hele. Prip tænkte imidlertid, at hans smaa Kunster vel kunde være en og anden til Nytte og Glæde, og saa gik han ud i den vide Verden for at søge sig en Tjeneste.

Først kom han til en By, hvor han blev staaende uden for et stort, fint Hus. Alle Gardinerne for de Vinduer der vendte ud til Gaden, var rullede ned, men ud til Gaarden stod de aabne, og Prip hørte tydeligt hvordan man kogte og rumsterede i Køkkenet paa første Sal.

»Hvem bor her i dette store Hus?« spurgte han en Karl som gik forbi.

»Her bor den rige Hr. Erik,« fik han til Svar. »Og kan du faa Tjeneste i hans Hus, saa er du lykkelig, for der faar Tjenerne Hvedebrød med Gaasefedt og blanke Sølvpenge i Løn.«

Prip stod og betænkte sig lidt, men saa gik han indenfor i Gaarden og hen til Køkkentrappen. Der lugtede saa fornemt af stærk Bouillon og Vokslys, og Prip listede ganske sagte op ad Trappen.

Saa kom han op i et stort Køkken. Paa alle Vægge lyste Kobbertøjet, som om det var rigtige Guldskjolde, Ildstedet var saa blankt som Sølv og saa hedt, at det spyttede, for paa alle Huller stod Pander og Gryder og kogte saa de hoppede.

Ved Køkkenbordene var mange Jomfruer og Tjenere sysselsatte med at tillave Maden. Hr. Eriks ældste og arrigste Søster var nemlig død for nogle Dage siden, og nu skulde man fejre hendes Begravelse med et højtideligt og dundrende Gilde.

Mellem alle de Personer, som stod i Køkkenet, var der især en, som tildrog sig lille Prips Opmærksomhed. Det var en høj og slank Herre, klædt helt i sort, med korte Bukser, sorte Silkestrømper og Blanklædersko. Han var bleg i Ansigtet og havde smaa, kortklippede Bakkenbarter og glatkæmmet Haar. Ud over Hænderne, der var saa hvide og lange, havde han fine Kniplingsmanchetter, og paa Pegefingeren bar han en stor Ring med en Karneolsten. Prip troede, at han vel i det mindste maatte være en Baron, men det var Hr. Eriks Hovmester.

Han var i Færd med at lægge Begravelseskonfekten ind i Sølvpapir med sorte Kanter og drejede det imellem sine smalle Fingre, saa Deviserne med Indskrifterne kom paa Retten.

»Hvad vil du?« spurgte Hovmesteren da Prip blev staaende ved Døren. »Vi gi'er ingenting.«

»Jeg kommer ikke for at tigge,« sagde Prip hurtigt. »Jeg

vilde blot spørge om her ikke var en lille Tjeneste jeg kunde passe til?«

Hovmesteren drejede ikke engang Hovedet. Han skelede blot lidt til Prip forbi sin ene Bakkenbart. »Hvad duer du til?« spurgte han kort.

Prip fik en Følelse som om han havde en Kartoffel paa tværs i Halsen. Han syntes pludseligt, at alle hans smaa Kunster ikke var det mindste værd, men han var jo nødt til at svare, og saa sagde han meget hurtigt og sagte: »Jeg kan synge den smukke Vise om »de tre smaa Fugle«, og den lille lystige Vise om »Peter Nielsen og hans Svoger«, og saa kan jeg pibe i Fingrene paa elleve forskellige Maader, og saa kan jeg vende Mølle paa jævn Mark, saa let som en Vejrmølle.«

Hovmesteren smilede. I det mindste troede Prip at han smilede, for han trak sin lange, smalle Mund op til den Bakkenbart, som var nærmest ved Prip. Og saa sagde han med sin skarpe Stemme: »Hvor kan man vove at fremstille sig i et fornemt Hus, naar man ikke forstaar sig paa andet end saadanne Dumheder? Gaa du hen og lær et ordentligt og nyttigt Arbejde. Hvis du kan lære at byde om ved Bordet med Tallerkenen paa en Serviet og den anden Haand paa Ryggen, og naar du kan lægge Konfekt i Papir saa Devisen kommer paa Retten, — ja saa kan du se herind igen, saa kan man maaske faa nogen Anvendelse for dig.«

Prip blev staaende ved Døren og drejede paa sin Hue. Han var saa forskrækkelig sulten, og her lugtede af Sauce og nybagt Brød, saa hans Tænder løb i Vand.

Hovmesteren løftede lidt paa den ene Bakkenbart som var nærmest ved Prip. »Staar du der endnu?« sagde han. »Jeg sagde dig jo, at her kan du ikke faa Lov at være.«

Ja, saa havde Prip jo ikke andet at gøre end at forsvinde i al Stilhed ned ad Trapperne.

Men nu havde han jo faaet at vide, at det var nødven-

digt at lære et alvorligt Arbejde, og han gik derfor i Lære hos en Konditor.

Da han var lille og havde saa daarlige Klæder, maatte han bestandigt gøre det sværeste Arbejde, og alle Konditorsvendene hundsede ham og lod ham rende Ærinder fra Morgen til Aften. Men Prip havde Øjnene med sig, og skønt han selv ikke fik Lov til at røre ved de fine Ting i Konditoriet, men kun blev sat til at vadske Tallerkener og rende af Sted med Kagerne til Selskaber, saa lærte han sig dog inden Aaret var omme, hvordan man skulde byde Tallerken paa Serviet, med den anden Haand paa Ryggen, og hvordan man skulde vikle Konfekt i Sølvpapir, saa Devisen kom paa Retten. Og da han havde lært dette, tænkte han at nu kunde han nok hjælpe sig frem i Verden, og saa tog han Afsked fra Konditoren.

Men han havde dog ikke Lyst til at gaa tilbage til den rige Hr. Eriks Hus. Den Hovmester havde været saa forskrækkelig fornem, at det gøs i Prip naar han tænkte derpaa. Han gik ud ad Landevejen, til han kom til en anden By, og der blev han staaende uden for Gæstgivergaarden.

»Hvem bor her?« spurgte han en Dreng som gik forbi.

Her bor stærke Kristoffer,« svarede Drengen. »Kan du faa Tjeneste hos ham, saa kan du være glad, for det er en Pokkers Karl, kan du tro.«

Da Prip kom ind i Gæstgivergaarden og spurgte efter Værten, viste man ham ud paa Keglebanen, for der sad stærke Kristoffer med sine tolv Venner og drak Øl.

Han var en vældig Karl, stor og bred, med udstaaende Øjne, et langt, tykt Skæg, og en bred Mund fuld af store, gule Tænder. Han havde nyligt slaaet Kegler, Sveden drev af ham, og han tørrede sig uophørligt med et blaatærnet Lommetørklæde, der var saa stort som et Flag. Han og alle hans tolv Venner sad ved smaa Borde, og havde store Ølkrus foran sig, hvori de stak Ansigterne ned. Men henne

ved Keglebanen sad en lille bleg Dreng sammenkrøbet og ventede paa, at Herrerne skulde begynde at spille igen.

»Hvad vil du!« brølede stærke Kristoffer til Prip, da han kom ind, med en saa grov og hæs Stemme, at Prip var nær ved at falde omkuld af Forskrækkelse.

»Jeg vilde bare spørge, om jeg maaske kunde faa en lille Tjeneste her paa Gæstgivergaarden?« sagde Prip med dirrende Stemme.

»Du ser mig ud til at være en lille, mager Spirrevip,« sagde stærke Kristoffer og satte Hænderne i Siden. »Hvad duer du egentlig til?«

»Jo,« svarede Prip ganske frimodigt, jeg kan baade byde Tallerkener om paa Serviet med den anden Haand paa Ryggen, og vikle Begravelseskonfekt ind, saa Devisen kommer paa Retten.«

»Ja saa du tænker allerede paa min Begravelse,« sagde stærke Kristoffer og lo saa han rystede. »Men jeg har nu i alt Fald i Sinde at holde ud saa længe som muligt. Og at byde om paa Serviet, hvad er det for noget? Det har jeg aldrig i mit Liv hørt Tale om. Det er vel de rene Dumheder. Nej, ved du hvad min Dreng! Gaa du og lær dig noget forstandigt! Lær du dig at drikke Øl og slaa Kegler, og bliv en rask Fyr som alle andre, saa skal jeg se om jeg kan faa Brug for dig.«

»Synes I at jeg ser ud som et Stykke Begravelseskonfekt med Devisen paa Retten?« spurgte saa stærke Kristoffer sine tolv Venner. Og de gav sig alle til at le og stampe som en Flok Heste paa et Marked. Øllet sprøjtede og flød om Munden og om Hænderne paa dem og ned over deres store Læderstøvler.

»Nu skal vi ha' os et Spil igen!« sagde stærke Kristoffer og rejste sig. Han smøgede Skjorteærmet op paa sin højre Arm, hvorpaa Musklerne laa spændte som Ankertov, og saa greb han den største Kugle og lod den danse hen over Keglebanen, saa alle Keglerne faldt omkuld, og Drengen, som stod

ved Keglespillet, raabte: »Alle ni!« med en Stemme, der lød som en Hanekyllings paa en Mødding.

»Ser du!« raabte stærke Kristoffer til lille Prip. »Det var et Karletag! Gaa du hen og lær at kunne gøre ligesaadan!« Og saa tørrede han Sveden af med det blaa Flag.

Prip blev staaende ved Døren med Huen i Haanden.

»Er der ellers noget du vil?« raabte stærke Kristoffer. Prip svarede ikke.

»Ja saa skrub af! her kan du ikke være!« raabte Kristoffer, og Prip smuttede i en Fart ud af Døren. Men langt ud paa Vejen hørte han endnu alle de stærke Mænds Vrinskelatter.

Ja, saa tog Prip Tjeneste paa en Keglebane, for nu forstod han jo, at hvis han skulde faa nogen Fremgang i Verden, saa maatte han blive en dygtig Karl som kunde drikke Øl og spille Kegler. Det, var naar alt kom til alt, ikke saa forskrækkeligt svært at lære at drikke Øl, og heller ikke at lære at spille Kegler. Og saa lærte Prip jo ogsaa at stille Keglerne op og at raabe: »Alle ni!« saa han blev blaa i Ansigtet.

Men her havde han i alt Fald ikke i Sinde at blive. Han havde altid haabet, at han dog til sidst skulde finde et Hjem, hvor man kunde holde lidt af ham og hvor han kunde blive nogen til Nytte og Glæde, og saa gik han videre til næste By, og der kom han til en Mur, bag hvilken der laa en stor Have, og i Haven laa saadan et smukt Hus med to Etager og højt, blaat Tag. Solen skinnede ind mellem Poplerne og alle de røde Georginer i Gaarden, og lille Prip syntes, at han aldrig havde set et Sted, hvor der kunde være saa godt at bo, som her. Saa spurgte han en Pige, som gik forbi, om hvem der boede i det smukke Hus.

»Der bor Fru Birgitta,« lød Svaret. »Og hvis du kan faa Tjeneste hos hende, saa er du lykkelig, for hun er saa god som Guld, og under alle sine Tjenere lige saa godt som hun under sig selv.«

Ja, det syntes jo Prip lød meget indbydende, og han gik sagte over den grusbelagte Gaard og ringede paa Døren i det store hvide Hus.

Det varede længe inden nogen kom og lukkede op, og medens han ventede, stod han og saa paa Duerne som flagrede frem og tilbage i Gaarden, og somme Tider kom trippende helt hen for Fødderne af ham. De nikkede med Halsene og sagde: »Kurr, Kurr! hvad er du for en Fyr?«

Endelig blev den tunge Dør lukket op, og en lille Pige spurgte Prip hvem han vilde tale med. Ja, han vilde gerne tale med Fru Birgitta selv.

Saa fik han Lov at gaa indenfor og staa og vente, medens Pigen løb op ad Trappen for at sige det til Fruen. Døren lukkede sig bag Prip og han blev staaende i Forstuen.

Gulvet var indlagt i store Ruder af sort og hvidt Marmor, og derover dansede de grønne Skygger fra Poppeltræerne udenfor. Solen skinnede saa varmt herind og der lugtede af Levkøjer og Reseda fra en blaa Porcelænsvase, som stod paa et Bord. En Stentrappe med Gelænder af Smedejern førte ovenpaa, og paa begge Sider af Forstuen var der brede, mørke Mahognidøre, som førte ind til Værelser i nederste Etage.

Alt herinde var saa stille og varmt — og saa rent, som Prip aldrig havde tænkt sig, noget i Verden kunde være. Han begyndte at føle sig selv saa snavset i al denne Renhed. Hans Støvler var snavsede, hans Bukser var snavsede i Kanten, og hans Trøje var støvet. Hans Hænder var heller ikke saa videre rene, og han tog sig i Næsen og begyndte at tænke over, om han maaske ogsaa var snavset i Ansigtet. Han turde ikke røre sig fra det Tæppe han stod paa, for ikke muligvis at komme til at sætte Pletter paa Marmorgulvet, og han havde en Følelse af, at han slet ikke hørte hjemme i al denne Renhed, men dog saa hjertens gerne vilde blive her altid.

Paa en Gang gik der en Dør op ovenpaa, og Fru Bir-

gitta kom ned og blev staaende paa Trappen. Hun var en gammel Dame, lille og fint bygget og klædt i sort fra Top til Taa, kun havde hun en hvid Strimmel om sin lille, sorte Hue og en hvid Pibekrave om Halsen. Hun holdt Hænderne foldede paa Maven, og Prejs saa, at hun havde et blankt Nøgleknippe mellem Fingrene.

»Hvad ønsker du, min lille Dreng?« spurgte hun med en venlig Stemme.

»Jeg vilde gerne spørge om jeg ikke muligvis kunde faa en lille Tjeneste her i Huset,« svarede Prip.

»Hvad Slags Arbejde kan du?» spurgte Fru Birgitta.

Det blev saa underligt tykt i Halsen paa lille Prip. Han syntes pludseligt, at han slet ikke kunde nogenting.

»Jeg kan drikke Øl og spille Kegler,« sagde han med Graaden i Halsen. Han hørte sine egne Ord og syntes, at det var det dummeste han nogen Sinde havde hørt.

»Stakkels Barn!« sagde Fru Birgitta alvorligt. »Men jeg spurgte dig om, hvilket Arbejde du kan gøre?«

»Jo, jeg kan lægge Begravelsesbonbon ind, saa Devisen kommer paa Retten, og byde Tallerkener om paa Serviet med den anden Haand paa Ryggen!« sagde Prejs lidt mere frimodig.

»Det var nogle besynderlige Lærere du maa have haft,« sagde Fru Birgitta. Hendes Stemme lød ikke streng, blot medlidende. »Du har vel lært et og andet ordentligt Arbejde i dit Hjem?« spurgte hun videre. »Der er vel noget, som du har Evne til og som du har Lyst til at gøre?«

»Jo, svarede Prip.« Jeg holder saa meget af at synge om »de tre smaa Fugle«, og ogsaa den lystige Vise om »Peter Nielsen og hans Svoger«. Og saa kan jeg pibe i Fingrene paa elleve forskellige Maader, og vende Mølle som et Hjul, naar jeg kommer paa jævn Mark. Alt dette er meget morsomt at høre og se, og hvis De har Lyst, saa kan jeg godt straks vise Dem mine smaa Kunster.

»Tak min Dreng!« sagde Fru Birgitta. »Men du skal

ikke gøre dig Ulejlighed. Jeg ser nok, at du behøver at lære noget, hvormed du kan fortjene dit Brød. Gaa du hen og tag Tjeneste et Sted hvor du rigtigt maa tage fat. Du skal lære at bære Vand og hugge Brænde, at rede Seng og feje Gulv, at børste Støvler og Sko og holde Lamper og Lysestager rene, — kort sagt alt hvad der behøves i en Husholdning. Den som kan hvad alle Mennesker behøver, bliver aldrig overflødig.«

»Men jeg vilde saa gerne blive her,« sagde lille Prip. »Her er saa godt at være.«

»Kjære Barn!« sagde Fru Birgitta. »Jeg har saa mange Tjenere jeg behøver, — og fler end jeg behøver. Men hvis du arbejder et helt Aar paa at blive en dygtig Tjener, saa kom til mig, saa skal jeg se at skaffe dig noget.«

»Kunde jeg ikke faa Lov at blive her med det samme?« spurgte Prip igen.

»Nej, som jeg har sagt dig, her kan du ikke være; men gaa ned i Køkkenet og sig, at Fruen har sagt, at du skal have et godt Maaltid Mad inden du gaar.« — Og saa nikkede Fru Birgitta til lille Prip og gik op ad Trappen og ind igennem en af de skinnende Mahognidøre.

Prip gik ned i Køkkenet og hilste fra Fruen, og saa fik han en stor Portion Kød og Kartofler og et Krus Mælk dertil. Derefter tørrede han sig om Munden og gik over Gaarden, og Duerne kom nikkende lige op ad hans Ben og sagde: »Kurr, kurr!« gaar du nu, du lille Fyr?« — Og saa gik han sin Vej.

Nu ønskede han blot at han kunde finde en Tjeneste, hvor han kunde lære alt hvad Fru Birgitta havde anbefalet ham, og det varede ikke længe førend han fandt, hvad han søgte. Naar man vil gøre hvilket som helst Arbejde, og just ikke spørger efter Lønnen, saa er det ikke saa svært at faa en Tjeneste, og lille Prip kom i Huset hos en Enke, som havde otte Børn og saa godt som ingenting at leve af. Prip skulde baade være Kok og Barnepige, Brændehugger og Vad-

skerkone. Han skulde gøre Ild og koge Grøden og Kartoflerne, rende efter Mælken og bære Vand den lange Vej fra Brønden. Han skulde rede Seng og børste Drengenes snavsede Støvler, og om Lørdagen skulde han skrubbe Gulvet i Køkkenet og vadske Trappen. Man kaldte paa ham fra den tidlige Morgen til sent om Aftenen.

»Prip, hvor er mine Støvler?«

»Prip, lille Broder vil vugges.«

»Prip, er ikke Kartoflerne færdige?«

»Prip! tag Benene paa Ryggen! du skal rende til Torvet efter Sild!«

Og Prips smaa Ben fløj som Lærkevinger, og han skyndte sig og sled i det, saa han rystede. Men man har dog ikke mere end to Ben — ja, jeg mener Mennesker, — og der var altid mere at gøre end Prip kunde naa. Egentlig Skænd fik han jo ikke, men Husmoderen sagde ham aldrig et venligt Ord.

Hun elskede sine egne Børn til Raseri og Galskab, og naar hun talte til dem, hed det altid: »Mit lille Sukkergryn! mit Guldhjerte, min egen lille Skat,« og de var dog ofte ikke saa videre sukkersøde, men ret arrige og kivagtige. Men deres Moder syntes, at fra Verdens Skabelse havde der aldrig eksisteret saadanne Unger som hendes.

Naar de bare kunde læse rent i ABC-bogen, og skrive Tallene, saa tænkte hun, at med saadan en Forstand maatte man da kunne komme utroligt langt i Livet, og hun saa allerede i Tankerne sin lille dumme Jens som General, og sin lille skeløjede Lovise kaldte hun: »Min lille Prinsesse paa Ærten«. Saa snart hun havde et ledigt Øjeblik, samlede hun alle de otte omkring sig, klappede og kyssede dem og sagde dem milde Ord.

Da listede lille Prip sig somme Tider ganske nær for at kunne føle, at han dog ogsaa hørte med til Huset. Maaske kunde Moderens Haand strejfe hans Ryg, naar hun klappede sine egne Børn, og i alt Fald var det saa varmende at være

nær ved de andre. Men naar han saadan vilde stjæle sig til lidt Venlighed, saa sagde Moderen gerne: »Du har vist noget at gøre i Køkkenet, Prip. Pas paa, at Ilden ikke gaar ud.« — Eller ogsaa peb et af Børnene: »Du træder mig paa Tæerne, Prip!« »Du stødte mig i Ryggen, Prip!« Og saa listede han igen ud til sin Ensomhed.

Der var ingen Soveplads til Prip inde i Værelserne. Han sov i Køkkenet foran Ildstedet paa en Halmsæk med et Tæppe over sig. Om Aftenen, naar Ilden var slukket, var han saa træt, at han faldt om som en Klud paa sin Sæk. Da hørte han, hvordan Moderen og Børnene snakkede og lo sammen inde i Kammeret, og han hørte, hvordan hun læste Aftenbøn med dem og sagde: »Sov godt, mine Hjertegryn!« — Til ham sagde de blot: »God Nat, Prip!« og lukkede Døren, og da græd han sig ofte i Søvn foran Ildstedet, hvor Ilden var gaaet ud og hvor Vinternatten kunde blive kold nok under det tynde Tæppe.

Søndagseftermiddagene gik Enken tidt ud at spadsere med sine Børn. Saa sagde hun gerne til Prip: »I Eftermiddag kan du faa fri. Du kan gaa ud og more dig hvor du vil«.

Ja, det var godt nok, men Prip kendte ikke en Mutters Sjæl som han skulde kunne besøge, og saa havde han saa daarlige Klæder. Den eneste Løn han fik for sit Arbejde var den, at han fik den ældste Søns aflagde Klæder; men de var allerede saa tyndslidte, naar Prip fik dem, at de næppe kunde holde, og saa var de altfor smaa til ham. Trøjeærmerne naaede ham kun midt paa Armene, og Bukserne hørte op midt paa hans tynde Ben. Og derfor blev Prip siddende i det tomme Køkken og saa gennem Vinduerne paa Solen, til den gik ned som en rød Ildkugle bag Skoven.

Mangen en Gang syntes han, at det var saa svært og sørgeligt, at han havde stor Lyst til at gaa sin Vej, men saa huskede han, at Fru Birgitta havde sagt til ham, at først

efter at han i et helt Aar havde lært alt Arbejde som behøves i en Husholdning, vilde hun sørge for ham, og da saa han for sig den solbelyste Gaard og den stille Forstue med de sorte og hvide Marmorfliser. Og øverst paa Trappen saa han Fru Birgitta med sit milde Ansigt, og saa sukkede han og tænkte: »Et Aar faar vel ogsaa engang Ende! Og saa vil Fru Birgitta nok skaffe mig Plads i et Hjem, hvor man vil holde lidt af mig!« — Og saa tog han rask fat paa Arbejdet igen.

Men en Dag kom Enken hjem fra Byen og var meget vred. Man havde sagt hende, at alle Mennesker korsede sig over, at hun havde svært ved at faa Pengene til at slaa til; hun som havde hele fem Kroner om Maaneden i Pension efter sin afdøde Mand, og oven i Købet en Kartoffelmark. Og hvad man allermest forbavsede sig over var, at hun, en fattig Enke, holdt sig Tjener, — saadan kaldte man lille Prip. Det var rigtig oprørende for rige Folk at være Vidne til en saadan Ødselhed.

»Det kan jeg ikke udholde at høre!« sagde Enken og græd. »Og for Resten behøver jeg dig ikke mere Prip. Johan er nu saa stor, at han kan ligge paa din Soveplads i Køkkenet, saa bliver der bedre Plads til de andre syv inde i Kammeret.«

Lille Prip bad saa bønligt om, at han dog maatte faa Lov til at blive Aaret ud; men Enken svarede: »Jeg siger dig jo, at her kan du ikke være. Du er i alt Fald een Mund mere at føde, og enten jeg har dig til Hjælp eller ingen, saa kommer det egentlig ud paa et.«

Det skar i Hjertet paa lille Prip at høre, for han vidste dog, at han havde maattet gøre alt det haardeste Arbejde, og Husmoderen havde sjældent haft noget at sige paa ham. Men hvad skulde han gøre? Naar han ikke maatte være der længere, saa var der jo ikke andet for, end at gaa sin Vej.

Og saa tog han Trøjen paa, hvis Ærmer naaede ham til midt paa hans smalle Arme, og Bukserne, som hørte

op midt paa Læggen, og saa fik han som Afskedsgave et Par af Enkens egne Støvler, som var en halv Gang for store til ham; men med en Avisartikel indstukket i Taaen, kunde de nok sidde fast. Og saa tog Prip sin gamle slidte Hue ned fra Krogen og sagde Farvel.

»Ja Farvel med dig,« sagde man blot, og saa gik han.

Vel var hans Arbejdsaar endnu ikke ude, men naar han huskede, hvor god Fru Birgitta havde set ud, saa tænkte han, at hun dog maaske nok vilde forbarme sig over ham. Det var jo ikke hans Skyld at han maatte gaa fra Tjenesten. Og saa gik han den lange Vej, til han kom til den By hvor Fru Birgittas Hus laa.

Da han forrige Gang havde været der, var det Efteraar. Nu var det Sommer. Himlen var blaa, Solen skinnede saa varmt og Poplerne paa den grusbelagte Gaard stod saa tætte og grønne. I Bedene blomstrede store Buske med lyserøde og mørkerøde Roser, og Duerne kom trippende over Gaarden, nikkede med Hovederne og gik i Cirkel rundt om lille Priq. »Kurr, kurr! er du nu her igen, du lille Fyr!« kurrede de.

»Aa, hvor her er smukt og godt!« tænkte han og gik saa glad over Gaarden. »Og om et Par Øjeblikke skal jeg faa den gode Fru Birgitta at se.«

Men det forundrede ham, at Vinduerne saa saa lukkede ud. Rullegardinerne var rullede ned for de fleste af dem, og da han ringede paa Klokken lød det saa underligt hult og klangløst.

Det varede længe, længe inden nogen kom og aabnede, men til sidst hørte han Skridt, og Døren blev lukket op. Men denne Gang var det ikke en lille Pige som stod der, men en gammel Jomfru i sort Dragt og en stor hvid Kappe om sit rynkede Ansigt. Hun havde et Par hvasse, lyseblaa Øjne og graa Knebelsbarter som en gammel Kaptajn.

»Hvad vil du?« spurgte hun med en barsk Stemme.

»Ved du ikke, at Drenge maa ikke løbe om og tigge, saa ta'er Politiet dem.«

»Jeg vil ikke tigge,« svarede lille Prip med bævende Stemme. »Jeg vilde blot gerne tale med Fru Birgitta. Hun har været saa god at love at skaffe mig en Tjeneste.«

»Skulde du tale med Fru Birgitta, saa kommer du fjorten Dage for sent,« svarede den gamle. »Hun døde for fjorten Dage siden og er allerede begravet.«

»Aah!« sukkede lille Prip. »Er den gode Frue død?« Men kunde da ikke De, som har kendt hende og ved hvor god hun var, hjælpe mig lidt? Jeg har ingen i hele Verden at vende mig til.«

»Ja, hvad rager det mig!« svarede den gamle. »Jeg har andet at tænke paa end Fattighus-Unger og Landstrygere. I Morgen skal her være stor Auktion over alle Fru Birgittas Efterladenskaber, og Huset skal sælges. Gaa din Vej! Her kan du ikke være!« — Og dermed lukkede den strenge gamle Kvinde Døren med et Smæld lige for Næsen af lille Prip. Ja, hvor skulde han nu gaa hen? Han følte Modet svigte og syntes, at hans Hjerte faldt ned i hans Strømper.

Først gik han igennem Gaderne, hvor mange Vogne kørte forbi og Kuskene raabte: »Varsko, din Slubbert!« hvis han ikke var tilstrækkelig rask til Bens, og hvor alle Mennesker trængte og skubbede ham fra alle Sider, men hvor han ikke mødte et Par venlige Øjne; han var som den bare Luft for dem. Saa kom han ud paa den lange, ensomme Landevej, saa kom han ind i de store, ensomme Skove, og til sidst kom han ud paa den vide, ensomme Hede.

Paa den anden Side af Heden laa det store, grænseløse Hav, som rullede sine lange, kolde Bølger pladskende mod Sandbredden. Prip gik nærmere og nærmere, helt ned til Havet. »Jeg har jo ingen i den hele vide Verden som bryder sig det allermindste om mig,« sagde han for sig selv. »Jeg maa ingen Steder være. Det er vel bedst, at jeg gaar

ud og gemmer mig i Havet. — Og saa begyndte han at tradske ud i Bølgerne.

Men i det samme følte han en Haand lægge sig paa hans Hoved, og han hørte tydelig en Stemme, som sagde: »Lille Prip, i Havet maa du ikke være!« — Og han forstod straks, at det var Gud som talte til ham, og han adlød ogsaa straks og vendte om til Bredden igen.

Der stod han og saa paa den grænseløse Himmel over sig, og det grænseløse Hav ved sine Fødder. Han følte sig som den mindste lille Prip paa hele Jorden, og saa tænkte han paa, hvor forhaabningsfuldt han engang var gaaet ud i Verden, hvor glad han havde været over alle sine smaa Kunster, som han troede skulde være blevet saa mange til Nytte og Glæde, og hvordan ingen havde brudt sig en Døjt derom. Og saa begyndte han at fortryde, at han havde lyttet til saa mange Menneskers Raad og lært alt det, som de vilde have, han skulde lære, men som ikke havde nyttet ham til nogen Verdens Ting.

Nu stod han der, mutters alene, og havde ikke det mindste at trøste sig med. Og paa een Gang syntes han, at det bedste, han havde haft, var dog hans egne smaa Kunster. Hvad, om han prøvede dem en Gang igen? Men han var altfor træt til at vende Mølle, og altfor bedrøvet til at have Lyst til at pibe i Fingrene paa elleve forskellige Maader. Saa satte han sig ned og begyndte at synge den lille, kønne Vise om »de tre smaa Fugle« af fuld Hals. Den morsomme, glade Vise om »Peter Nielsen og hans Svoger«, havde han for længe siden glemt.

TOSSEPER

Ja, hvem han egentlig var, stakkels Dreng, det vidste ingen rigtig Besked om, allermindst han selv.

Det var en Dag i Eftersommeren, at de gamle Koner som boede i Fattighuset, havde hørt nogen skrige og tude saa forskrækkeligt ude paa Landevejen. Da de rendte ud for at se, hvem det var, saa stod han der. Han havde ligget og sovet i Grøften og var nylig krøbet op af den. De høje Græs og Nælderne bar endnu Spor af hans lille Krop. Han var dengang kun en Dreng paa en seks, syv Aar, og han saa ganske besynderlig ud.

Han var klædt i en falmet, guldfarvet Fløjls Trøje med tre blaa Glasknapper og tre Sølvknapper, og havde halvkorte, pjaltede Fløjls Bukser. Ingen Strømper havde han paa Fødderne, men et Par store Lædersko, som nok havde tilhørt et voksent Menneske. Paa Hovedet bar han en Filthat med nedhængende Skygge, hvori der var stukket et Par Hanefjer.

Ansigtet var mørkebrunt, og et langt, sort Haar hang i Tjavser om Panden og Kinderne. De store sorte Øjne havde saadan et bedrøvet Udtryk, som paa en Hund, der ikke kan finde sin Herre, og Taarerne haglede i to skidne Strømme ned ad Kinderne paa ham. Han hulkede og græd som om hans Bryst skulde sprænges, medens han knyttede Næverne og pegede ud ad Landevejen. Og hele Tiden snakkede og skreg han afvekslende. Hans lille Tunge hoppede formeligt

i Munden paa ham, medens den pludrede en Mængde fremmede Ord.

Den ene gamle Kone efter den anden kom stavrende ud af Fattighuset. Nu stod de alle i en Kreds om Drengen med deres Kæppe og Krykker, og saa paa ham som paa et underligt fremmed Dyr.

»Det er maaske en Zigeunerunge,« sagde en af de gamle og tørrede eftertænksomt Næsen med Bagsiden af Haanden.

»Aa nej!« sagde en anden. »Saa havde man nok set hele Pakket! de Gavtyve kommer altid i Følge.«

»Han er jo brun som et Egern,« sagde en tredje. »Han kommer nok fra de varme Lande, hvor Solen steger Folk som Sild. I ved nok, de varme Lande, hvor de sorte Mennesker bor som ikke tror paa Gud.«

»Hvis man ellers tør tale om saadanne Ting,« sagde nu en fjerde. »Saa vilde jeg sige, at Ungen nok kommer fra det inderste af Skoven, og man ved nok hvad for Slags Folk der har hjemme dér. Huldrer og Troldtøj af allerværste Slags! Og jeg skal nok tage mig i Agt for at røre ved Skiftingen.

Medens de saadan stod og talte om Drengen, som om han stod i Gabestok, vedblev den lille at græde og skrige og snakke. Visse Ord gentog han om og om igen, og saa pegede han med Eftertryk ud ad Landevejen.

»Uh, hvor han skaber sig!« sagde Konerne, og saa stavrede de igen ind i Fattighuset.

Men da Mørket faldt paa, var der en af de gamle Koner som ikke hunde sove. Det var en meget gammel en, som havde haft tolv Børn og seks og tredive Børnebørn; men nu var de alle døde eller langt borte, og hun var lige saa alene som Milepælen ved Landevejen. Moer Lise — saadan hed Konen, — havde saa ondt af den lille Stakkel derude i Natten. Hun aabnede Døren paa Klem for at se, hvad der var blevet af ham, og dér sad han lige udenfor, sammenkrøbet paa et af Stentrinene, som førte op til Fattighuset. Moer Lise

gik sagte ud. Hun bøjede sig ned og klappede ham paa Kinden, og saa tog hun ham ved Haanden og fik ham til at rejse sig op.

Hun turde ikke tage ham ind i Fattighuset, for der sov alle de gamle Koner i samme store Fællesstue. Hun fik ham op ad den smalle Stige, som gik op til Loftet, og der viste hun ham en Soveplads paa en Bunke Halm i et Hjørne mellem gamle kasserede Møbler og pjaltede Klæder. Saa listede hun sig sagte ned og hentede en Kop Mælk og et Stykke haardt Brød, og bar op til ham, men da han havde smagt paa det, vendte han sig bort og vilde ikke spise deraf. Han laa sammenkrøbet som et lille Dyr, og græd sig i Søvn.

Den næste Morgen undrede Konerne sig meget over, hvor Drengen kunde være blevet af; men det varede ikke længe før de fik Øje paa ham. Han var tidligt om Morgenen krøbet ned fra Loftet og gik nu og tradskede i det høje Græs, der voksede ved Aaen som flød lige forbi Fattighuset.

»Stakkels Tosseper!« sagde en af Konerne. »Man maa vel forbarme sig over ham.« — Og fra den Dag af kom Drengen til at hedde »Tosseper«, noget andet Navn fik han aldrig. Han blev hjemme i Fattighuset, og lidt efter lidt betragtede de gamle Koner ham som deres private Ejendom.

I Fattighuset var det saadan indrettet, at i det store Fællesværelse havde hver af de gamle Koner sin egen Part af Stuen, hvor de havde en Seng, en Melsæk, en Kasse med Brød og en Knage til at hænge deres Klæder paa. Det var alt hvad de ejede i denne Verden, men enhver af dem holdt forskrækkeligt stift paa sine særskilte Rettigheder. Ingen kunde taale, at en anden kom saa meget som en Tomme ind paa det Stykke af Gulvet, som tilhørte hende. Og her sad de, døve og blinde, halte og lamme, og strikkede eller halvsov saa langt Aaret var; skændte over Varmen om Sommeren og over Kulden om Vinteren, eller skændtes med hinanden af Mangel paa noget bedre. Der var blot een Ting,

de alle var enige om at elske, og det var en stor Kat med hvidt, stridt Haar, sorte og gulrøde Striber, og grønne Øjne. Den var kommet af sig selv til Fattighuset, ligesom Tosseper, og var dengang en udsultet og mager Missekat. Nu tilbørte den Huset, og havde ædt sig fed paa Sildeben og Mælkelevninger, saa den var rund og tung som en Pude. Den havde faaet Navnet Semiramis, skønt den var en Hankat, og den var alles Yndling.

Den laa afvekslende i Moer Lises Skød og i Moer Karins Seng. Moer Anna gemte altid en Mælketaar til den, og Moer Kirsten, som kun var halvfjersindstyve Aar, og derfor, som den yngste og raskeste af Fattighuskonerne, gik Ærinder i Egnen, havde altid Semiramis i Hælene efter sig. Saa godt som hver Nat fik Katten sig et særskilt Festmaaltid paa Rotter, hvoraf der vrimlede i Fattighuset, og derefter sad den, viis og mæt, paa Kludetæppet foran Kakkelovnen, slikkede sig fornemt om Munden og blinkede med de grønne Øjne.

»Ja,« sagde en af Konerne andægtigt, »Semiramis taler ikke, men han tænker.« — Og ved alle Skænderier overlodes Afgørelsen til Semiramis. Den tav og slikkede sig om Munden, og saa forstod jo enhver af Konerne, at den just havde givet hende Ret. Men nu hændte det, at siden Tosseper var kommet i Huset, holdt Semiramis sig mest til ham. Det var som om den sagde: »Det var da en Lykke, at man endelig engang har faaet Mandfolkeselskab! De gamle Koner kan jo være meget gode, men i Længden bliver man dog saa forskrækkelig træt af Kællingesnak!« — Og Semiramis luskede i Hælene paa Tosseper, hvor han end gik og stod.

Fiskede han Aborrer i Aaen, saa sad den timevis paa Vagt i Græsset og ventede paa Udfaldet. Laa han og strakte sig i Høstsolskinnet, saa tog den Plads ved hans Side, og om Natten, naar den havde endt sit Rotteblodbad, krøb den hen til Tosseper, hvor han sov i Halmen paa Loftet. Ko-

nerne begyndte formelig at blive skinsyge paa Tosseper, fordi Semiramis viste ham en saa udtalt Forkærlighed.

Men saa var da ogsaa denne Tosseper den kunstigste lille Fyr man kunde tænke sig. Ingenting tog paa ham, ingenting kunde han lære, ingenting syntes han om af alt hvad Konerne vilde give ham.

Først havde man med stor Iver bearbejdet hans mørke Hud. Det kunde jo ikke hænge rigtigt sammen, at en Unge var nøddebrun i Ansigtet og havde ravnsort Haar. De forsøgte med grøn Sæbe, ja endogsaa med grøn Sæbe og Sand, til der gik Hul paa Huden, baade i hans Ansigt og paa hans Hænder, men lige brun var og blev han.

Silden, man gav ham, spyttede han ud, og Mælken kastede han op. En Kaffetaar vilde han jo nok have. Ja, det tror jeg! hvem vilde ikke have en Kaffetaar? men man opføder vel ikke Landevejsunger med noget saa dyrt som Kaffe. Ingen kunde egentlig forstaa, hvad han levede af. Et Æble, en Gulerod, et Par Kartofler syntes at være nok for ham, for endogsaa de Aborrer, som han fangede i Aaen, spiste han ikke selv. Konerne fik Fisken og Semiramis fik Benene.

Og saa var der jo dette underlige, at han aldrig kunde, eller maaske aldrig vilde lære at tale deres Sprog. Der var ingen Tvivl om, at han lidt efter lidt lærte at forstaa det, for han rendte deres Ærinder og var altid villig til at lyde. Hvad man saa end kunde sige om Tosseper, saa maatte man dog indrømme, at han var en mageløs tjenstvillig Dreng. Paa mindste Vink fløj han af Sted, saa han var lige ved at trille over sine egne Ben, og hvis man var fornøjet med ham, saa skinnede hans sorte Øjne og hans hvide Tænder saa kønt, at Moer Lise somme Tider ikke kunde lade være at sige: »Ja, men Drengen er jo rigtig sød!« — Men tale vilde han som sagt ikke, uden med Semiramis, og med den talte han sit eget uforstaaelige Kluddervelsk.

Inden fire Vægge var han sjældent uden om Natten, ja selv da Vinteren kom med Storm og Sne var han største

Delen af Dagen under aaben Himmel. En af Konerne havde strikket et Par Uldstrømper til ham, og en anden havde givet ham Halvdelen af et gammelt Shawl, og med denne Forøgelse af hans oprindelige Dragt, reddede han sig godt i alle Slags Vejr.

Han huggede Brænde for Konerne og bar Vand fra Brønden. Han skovlede Sne i Gaarden og rendte Ærinder til Landsbyen; men hvis der ikke var noget særskildt, der ventede paa ham, saa gik han sine egne Veje.

Da gik det af Sted til Granskoven paa Bjerget, hvor der var lunt og stille, medens det blæste nede paa Sletten. Der krøb han op i et eller andet Rønnebærtræ, hvorpaa der endnu hang halvvisne Bær, og holdt Skaderne med Selskab. Eller han havde Korn i Lommen til Dompapperne, der kom i hele smaa Flokke og slog sig ned hos ham. Ingen Dyr i hele Skoven var bange for Tosseper. Egerne kom kilende med Halen i Vejret og de runde, sorte Øjne ude af Hovedet og snusede i hans Lommer efter Nødder, som han havde med til dem. Kragerne kom trippende lige op paa hans store Sko og trampede ham paa Tæerne. Uglen kom svævende paa lydløse Vinger, satte sig lige over for ham og rullede med de gule Øjne, medens den tavst beklagede sig over, at ingen kunde lide den. Endogsaa de smaa Skovmus kom kilende og spiste Gryn af hans Haand, og naar Ræven kom listende forbi, blev den staaende og smilede med et mildt Smil, som om den vilde sige: »Man kan ogsaa gøre en Skælm Uret.« — Ja, Tosseper var gode Venner med alle Markens Dyr og alle Himlens Fugle. De forstod godt, at ham behøvede de ikke at være bange for.

Han var altid alene paa sine Vandringer, for Semiramis var slet ikke oplagt til at tradske i den dybe Sne. Nu befandt den sig bedst i Kakkelovnskrogen hos de gamle Koner. »Der er dog en Grænse for alt!« sagde den og blinkede med Øjnene. »Vent til du har skaffet dig en rigtig

Forkølelse paa Halsen, saa bliver du nok inden for fire Vægge i et saadant Vejr!«

Men Tosseper blev aldrig forkølet. Det var som om han havde et varmere Blod, som ikke lod Kulden slippe ind. Han kom hjem fra sine lange Strejftog i Sneen med klarere Øjne og rødere Kinder, og sov som en Sten de lange Vinternætter paa Halmsækken paa Loftet. Og saa kom Foraaret.

Isen brast og Bækkene skummede. Vandet i Strømmene steg, og det skinnede og duftede og viftede og flagrede i Krat, i Skov og paa Enge.

Tosseper gjorde ikke andet end at le fra Morgen til Aften. Det var godt, at der nu ikke var saa meget at arbejde med i Fattighuset, for Tosseper vilde helst være ude. Paa Engene bandt han Kranse af Kodriver og Anemoner, der var saa lange, at de kunde gaa rundt om hele Fattighuset. Han var oppe i Træerne for at kigge efter de nye Fuglereder, og dybt inde i Skoven for at hilse paa de nyfødte Ræveunger. Han lagde sig aldrig til at sove før Solen var gaaet ned, og da krøb han ikke mere op paa Loftet. Han laa og sov ved Aabredden paa Engen mellem Blomsterne, og vaagnede saa snart de første Solstraaler stak ham i Ansigtet.

Nu vilde Semiramis igen være med paa hans Vandringer; men Tosseper var ikke rigtig sikker paa Semiramis. Den viste en saa mistænkelig stor Interesse for Fuglerederne og kunde ikke noksom udtrykke sin Henrykkelse over Fuglesangen; men Tosseper mærkede, at den sad *der* og lurede og havde ondt i Sinde. Ja, en Dag saa han den liste af Sted med en Bogfinke i Munden.

Fra den Dag vilde han ikke mere have den med. Semiramis elskede ikke Dyrene saadan som Tosseper gjorde. Naar Katten kom listende efter ham, jog han den bort, ja en Dag tog han endogsaa en lille Sten og kastede efter den, for at skræmme den, — men da faldt Tosseper i Unaade.

Semiramis havde sin egen Maade at snakke med Konerne

paa, og den hylede og tudede nu, som om Tosseper havde slaaet den halvt ihjel, og beklagede sig over ham paa alle mulige Maader. Og de gamle Koner forstod saa godt, hvad deres Yndling mente: »Se til det Skarn af en Tiggerunge! I aabnede Døren for ham og slap ham ind. I gav ham Mad og Drikke og Husly og Kærlighed og Pleje! og hvordan gengælder han jeres Godhed, den Usling! Han foragter jeres Venlighed. Han skyr jeres Hjem! Naar I giver ham Mælk, saa brækker han sig! Han strejfer gennem Skove og Enge som en Fugletyv, hvad han da ogsaa er, og han har slaaet Sten efter mig, — efter mig, Semiramis!« — Og saa hylede Katten.

Alle de gamle Koner kappedes om at trøste og kæle for deres Yndling, og de begyndte at afsky Tosseper. De havde virkelig ødslet altfor megen Kærlighed paa den stygge Dreng. Da Efteraaret kom, beklagede de sig saa stærkt for Skolemesteren, at han lovede dem at tage Tosseper hjem til sig i Skolehuset, og saadan blev det.

Her fik han nu sin egen lille Seng i et Hul under Trappen, og Skolemesterens yngste Søns aflagte Klæder. Men saa maatte han skam ogsaa gøre Nytte. Var der noget inde eller ude, som ingen anden gad gøre, saa hed det altid: »Det kan Tosseper gøre!« Og han var villig til alt, naar man bare ikke slog ham eller sagde ham vrede Ord, for da rendte han bort og gemte sig.

Engang da Skolemesteren havde givet ham et Rap fordi han havde glemt noget, forsvandt Tosseper i hele tre Dage. Man ledte efter ham overalt, og til sidst begyndte man at blive bange for, at han var blevet borte i Aaen. Men den tredje Dags Aften var der en af Drengene som gik en Genvej hjem over Bjerget da han kom fra Skolen, og fandt Tosseper midt i et Kuld Urhøns. Urhanen stod foran ham med udspredt Hale og »spillede« alt hvad den kunde, og Urhønen med sine Kyllinger var krøbet op paa hans Ryg

og Skuldre. Fra den Dag af var der ingen, der slog Tosseper mere.

Skolemesteren syntes, at han var god at have til alle disse Smaating, som det ikke er saa let at opregne, men som bestandigt skal gøres, for at ikke alt skal gaa galt. Men da Tosseper blev lidt ældre, syntes Skolemesteren dog, at han burde have lidt Undervisning, og saa fik han Lov til at komme ind i Skolestuen og sidde ved Siden af Skolemesterens egne Sønner og Bønderbørnene fra Omegnen. Det var jo en stor Velgerning. Men det varede ikke ret længe, førend Skolemesteren indsaa, at Lærdom just ikke var Tossepers stærke Side. Bogstaverne lærte han sig jo lidt efter lidt at læse, men at skrive dem gik det sværere med, og at regne var ham aldeles umuligt. Fire og to er seks, og tre og tre er seks, og een og fem er ogsaa seks! Det var dog saa underligt og ufatteligt og slet ikke til at kunne faa ind i Hovedet. Han forsøgte at regne med Fluerne. Der sad nu fire Fluer paa den ene Væg og to paa den anden, men just som han skulde regne dem sammen, saa fløj to af de fire over paa den Væg, hvor de to sad, og een af de to fløj hen og satte sig paa Skolemesterens Næse. Da lo Tosseper, og da han ikke vilde sige, hvad han lo af, blev han sat paa Døren.

Det værste var dog, naar Timerne var ude og Børnene fik Lov til at gaa ud og lege, for ingen af Børnene vilde lege med Tosseper. Saa snart han forsøgte at være med, jagede de ham bort, og saa begyndte det at regne over ham med Skældsord. »Landstrygerunge! Abekat! Morian!« Men først og sidst »Tosseper!« »Tosseper!« — En Stund kunde han staa stille med sammenbidte Tænder og knyttede Næver. Men saa brød det løs. Han for da ind mellem Drengene og slog omkring sig, saa Armene gik som Møllevinger, medens han skreg og græd. Det var som om han blev grebet af en vild Berserkergang, og han var i saadanne Øjeblikke forfærdelig stærk. Drengene faldt og trillede om ham til

alle Sider, og naar han havde raset ud, saa gik han langt, langt bort og gemte sig i Skoven.

Lidt efter lidt ophørte han med at komme ind i Skolestuen, og Skolemesteren var lige glad, for Tosseper gjorde meget mere Nytte i Køkkenet og i Haven end naar han sad og gloede paa den sorte Tavle i Skolen. Skolemesterens Kone satte ham baade til at lægge Kartofler og hyppe dem. Han maatte slaa Engen bag ved Skolehuset om Sommeren, og skovle Sneen fra Vejen om Vinteren. Alting gjorde han hurtigt og let. Et Ord eller et Blik var nok til at faa ham til at forstaa hvad man mente, men selv talte han bestandig saa lidt som muligt, og gav desuden Ordene en saa besynderlig Betoning, saa der var mange der ikke forstod hvad han mente.

Saadan voksede han op og blev en høj, slank Fyr paa femten Aar, med sorgfulde sorte Øjne, glinsende sort Haar og en smuk Mund med hvide Tænder. Da hændte det, at i Skolehuset, hvor der hidindtil kun havde været to Drenge, blev der født en lille Pige. Hun var spæd og svag fra Fødselen af, og laa altid og peb og gnavede, som om hun var ked af at være kommet ind i denne Verden. Om Natten vilde hun ikke sove, og hendes Moder var blevet rent forvaaget og træt af at pusle med hende. Om Dagen laa hun i sin lille Vogn ude mellem Stikkelsbærbuskene og Humlerankerne, men ikke heller der var hun glad. Hun slog og fægtede med sine smaa Arme i Luften, som om hun bestandig var i Færd med at forsvare sig imod noget som pinte hende. Men saa raabte Skolemesterkonen bestandig: »Tosseper! gaa hen og se efter den lille!« — Ja, endogsaa om Natten raabte hun: »Tosseper, op og varm Mælk til den Lille!« — Og lidt efter lidt blev det Tosseper, som helt og holdent kom til at passe den lille Pige. Og han gjorde det saa gerne.

Saa bleg og bedrøvet hun end saa ud, saa trak hun dog altid lidt paa Munden, naar han kom hen til hendes Vogn.

Naar hun jamrede sig og peb, kunde han sidde hos hende i Timevis og nynne en lille Vise der lød, som om en stor Bremse surrede, eller han kvidrede som en lille Fugl.

Da den lille begyndte at se mere omkring paa denne Verdens Mærkværdigheder, og forundre sig over alt som bevægede sig om hende, saa strakte Tosseper et Straa ud og fik Sommerfuglene til at danse derpaa.

De flagrede og svævede op og ned at det saa længe, som han holdt det mellem Fingrene. Eller han satte et Græsstraa i Munden og fløjtede deri, saa at baade Svalen og Stæren kom flyvende og satte sig paa Kanten af Vognen og sang for den lille. Og saa længe laa hun vaagen med store, aabne Øjne uden at græde.

Der fandtes ikke den Ting, som Tosseper ikke gerne vilde have gjort for den lille Pige. Utallige Gange om Natten stod han op for at stoppe Tæppet bedre om hende eller varme hendes Mælk. Halve Dage kunde han bære hende om i Haven eller vugge hende til Ro. Til sidst var der egentlig ingen anden end Tosseper, som sysselsatte sig med hende. Hun var saa besværlig, at alle blev trætte af hende, endogsaa hendes egen Moder. Men engang hændte det, da Skolemesterkonen gik forbi Tosseper, medens han sad med den lille paa Skødet, at hun klappede ham paa Hovedet og sagde venligt: »Du er i alt Fald en rigtig rar Dreng!« — Da bøjede Tosseper sig ned, løftede Fligen af hendes Kjole op og kyssede den.

Men hvor meget end Tosseper anstrengte sig for at glæde og trøste den lille, saa vilde hun alligevel ikke trives. For hver Dag blev hun blegere og magrere, og hendes Øjne større. Hun havde hverken Ro i Vuggen eller paa Armen, men laa altid og jamrede sig stille. Og saa en Morgen, da Tosseper sad og vissede hende, saa ophørte hun paa een Gang at klynke og laa ganske stille. Hun var død. Tosseper klappede og kyssede hende, men hun rørte sig ikke.

»Du skal ikke gøre dig mere Besvær,« sagde hendes Mo-

der stille til Tosseper, »hun vaagner ikke mere. Nu er hun død.«

Men da udstødte Tosseper et Skrig, saa det skar gennem hele Huset, og i et eneste Spring var han ude af Døren.

Det hjalp slet ikke, at de raabte og kaldte paa ham. Han styrtede gennem Skoven som en Hjort, der har Hundene i Hælene. Dage og Uger strejfede han om i Bjergene, bestandig længere bort, og saa standsede han til sidst ved den rige Mands Dør og bankede paa. Regnen var blevet saa heftig og Stormen saa vild. Han frøs og følte sig syg, og man slap ham ind.

Den rige Mand var en Bonde, som havde saadan et stort, smukt Hus. Under Loftet var der udskaarne Bjælker, Egebordene og de højryggede Stole havde Snirkler og Forsiringer, og de tunge Kister havde store Sølvbeslag. Alle Skabe var fulde af hjemmevævede Væggetæpper, Linned og Sølvtøj, og den rige Mand selv sad altid til Bords paa en Pude, som var stoppet med Sølvpenge. Det var lidt haardt, men saa vidste han, hvad han sad paa. Den rige Mand havde baade Folk og Kreaturer, Huse og Lader, og kunde have levet stort og fedt, men han nænte ikke at røre ved alle sine dyre Penge. Vællingen var tyndere og Silden magrere i den rige Mands Hus end hos mangen fattig Husmand, og dog fik den rige Mand, underligt nok, hvem han vilde i sin Tjeneste. Skønt Kosten var smal og Lønnen ringe, saa syntes dog alle og enhver, at det ligesom var en Ære at tjene hos Egnens rigeste Mand.

Nu kom ogsaa Tosseper i hans Tjeneste. Han fik det samme at gøre som han altid havde haft. Han maatte gøre alt, hvad de andre helst vilde være fri for. Mad og Drikke, havde aldrig været hans svage Side, og Penge behøvede han saa lidt af. Det vigtigste for ham var, at den rige Mand var Enkemand og ikke havde Børn, for Tosseper vilde ikke være et Sted, hvor der var smaa Børn, som maaske kunde dø. Det var heller ikke frit for, at den rige Mand ganske godt

kunde lide Tosseper. Han syntes godt om, at han var først oppe af alle Tjenerne paa Gaarden, og at han tog de mindste Mundfulde ved Bordet, og hvis Husbonden hændelsesvis glemte at betale Tosseper hans Løn, saa var det som om han ikke mærkede det, og han mindede aldrig derom. Men Folkene paa Gaarden vilde ikke have noget at gøre med Tosseper. Da han kom, havde han blot kaldt sig Per, slet og ret, for det var ham en Sorg og Bedrøvelse at høre sig kaldt Tosseper, da han begyndte at forstaa, hvad det betød. Men det varede ikke længe, førend alle i hans ny Hjem kaldte ham for det gamle forhadte Navn: »Den Tosseper, som ikke vil spise Flæsk!« — »Den Tosseper, som ikke drikker Brændevin!« — »Den Tosseper som ikke vil danse!« — »Den Tosseper, som gør alt hvad Husbonden befaler ham!«

Karle og Piger paa Gaarden havde det lystigt i hverandres Selskab. De snakkede og skændtes afvekslende, men alle var enige om at smidske for Husbonden, og siden skælde ham ud bag hans Ryg. Tosseper forstod snart, hvordan det hang sammen, men han gik sin egen stille Vej, og morede sig paa sin egen Maade. Han tømrede smaa Huse til Stærene, og gjorde store Risreder til Ænderne. Han var blevet bekendt med et Spættepar, der boede i en gammel Gran, som han ofte besøgte, og oppe i Risbunken paa Bjerget boede der tre smaa Hugorme, som kom frem og drak Mælk af en Skaal, som han bragte dem.

Saadan gik der et Par Aar med Vaar og Sommer og Høst, og nu var det igen Jul. Lige saa knebent og smaat, som den rige Mand levede til Hverdag, lige saa stort og flot gik det til ved Højtiderne. Nu ventedes der mange Besøg, og hver Mand skulde se, at der fandtes Overflødighed af alle Verdens Goder paa Gaarden.

Tosseper havde hjulpet til med lidt af hvert i Juletravlheden, og han havde endogsaa faaet Lov til at sætte et Neg til Fuglene. Det kneb at faa den rige Mand til at sige ja. Et helt Neg! det kunde jo være nok til at bage flere Brød

af! Men Tosseper havde en Maade at bede, ikke med Ord men med Øjnene, saa det sved saa underligt i Kroppen paa den rige Mand, og Fuglene fik Neget.

Nu havde Tosseper poleret alle Tinbægerne blanke og strøet smaahakket Enebærris paa Gulvet i Storstuen. Bordet var dækket, for der ventedes fine fremmede. Tre af de rigeste Bønder med deres Koner og Børn skulde komme til Julegilde.

Paa det lange Bord var der bredt en hvid Dug, broderet med Roser og Tulipaner. To høje Tinstager med Helligtrekongers Lys prangede mellem hele Bjerge af Smør og fede Oste. Fadene bugnede af Flæsk og Svinesylte, og ved den ene Ende af Bordet stod en helstegt Gris med et forgyldt Æble i Munden, omgivet af kogte Æbler og Svesker, Agurker og Rødbeder. Det var et rigtigt Kunstværk.

Endnu var Solen ikke gaaet ned, men naar som helst kunde Gæsterne komme. Den rige Mand stod foran sit store Skab og saa paa alle de nypolerede Tinbægre, med Hænderne i Bukselommerne og fløjtede. Tosseper gik paa Gulvet og strøede Enebærris.

Da fik han, gennem Vinduet, Øje paa en Tigger, som kom ind paa Gaarden. Han var saa gammel og graa. Hans Haar var graat, hans Klæder var graa og hans tomme Tiggerpose var ogsaa graa. Det hele var den rene graa Elendighed, hvor han kom stavrende hen over Sneen.

Nu bankede han paa Døren, meget sagte og ydmygt, og Tosseper aabnede for ham. Den rige Mand vendte sig om.

»Vi giver ingenting. Pak dig bort!« sagde han.

Den gamle Mand sukkede og blev staaende.

»Hørte du ikke? vi giver ingenting!« skreg Bonden.

Tosseper saa paa ham. »Det er Jul!« sagde han.

»Ja, det er det hvert Aar,« sagde Bonden og vendte sig igen om mod Skabet.

»Ja, saa gaar jeg og tager vel Julen med ud af Huset,« sagde den gamle og vilde give sig til at gaa. Men det syntes

dog Bonden var fælt at høre. Han pegede med Tommelfingeren over Skulderen til Tosseper og sagde: »Naa, saa gi' ham en Bid!«

Det lod Tosseper sig ikke sige to Gange. I et Nu var han henne ved Bordet og tog Fadet med den helstegte Gris, med Guldæble og Svesker og hele Herligheden og væltede den paa Hovedet i Tiggerens tomme Sæk, og saa skubbede han ham hurtigt ud ad Døren.

Den gamle tog Benene paa Nakken det bedste han havde lært, og just i det samme hørtes der Bjeldeklang og Piskesmæld, og tre Slæder med Gæster svingede ind i Gaarden.

Da de havde faaet alt Overtøjet af, skulde de jo gaa til Middagsbordet, men da fik den rige Mand først Øje paa, at Grisen var væk. Der blev et forskrækkeligt Staahej. Han brølede som den værste Tyr, og truede Tosseper med sin tykkeste Stok. »Vil du se at du rupper dig, din tossede Usling!« skreg han. »Ud med dig, og det straks! hvis du ikke vil, at jeg skal slaa Arme og Ben i Stykker paa dig. Pak dig af Sted til din gamle Tigger og del Rovet med ham! Inden for mine Vægge understaar du dig aldrig at komme mer!«

Bonden for omkring som et rasende Uvejr. Kvinderne græd og Børnene hylede af Angest, og Tosseper forstod jo, at hvis han havde sit Liv kært, saa var det nok bedst at pakke sig. I et Par Spring var han ude i Gaarden og nede paa Landevejen, og da Mørket sænkede sig over Jorden og Natten kom, gik han alene gennem den store Skov, hvor Julestjernerne saa ned til ham over Grantoppene. Og han gik og gik, til han ved Daggry kom til Hertugens Slot. Der gik han ind i Brændehuset og spurgte, om han kunde faa Lov til at hjælpe med at hugge Brænde, og da Karlen, som stod der, netop havde hugget sig i Fingeren, saa fik han Lov til at tage fat.

Men saa hændte det at Hertugen, den Dag netop skulde ud at køre i Slæde med Silkenet over Slæden og Sølv-

klokker paa Hestene, og ved Siden af ham sad hans unge Hertuginde.

»Hvad er det for en køn Fyr, som staar ved Brændehuset?« spurgte hun. »Se hvor velskabt og rank han er! Ham vil jeg have til Tjener!«

Og saa blev Tosseper Tjener i det hertugelige Slot. Han fik Fløjlsbukser og Silkevest, Sølv paa Frakken og Pudder i sit sorte Haar, og han maatte lære at staa bag ved Hertugindens Stol og byde Fadene og Vinen om til det høje Herskab.

Damerne ved Bordet tittede til ham og sagde til hverandre paa Fransk, at han var en rigtig »charmant« Fyr. Tosseper hverken hørte eller forstod det. Han havde nok at gøre med at passe sin Tjeneste og forsøge at opføre sig præcis som de andre Tjenere. Det vil da sige, som de opførte sig inde i Spisesalen, for saadan som de var ude i Serveringsrummet og i Køkkenet, vilde da Tosseper slet ikke være. Han hørte, hvor de fnisede og lo ad Herskabet, og han saa, hvordan de tømte de halvt uddrukne Champagneflasker, saa de blev baade røde og blaa i Ansigtet og dinglede paa Benene i Silkestrømperne. Jo vildere de blev, desto alvorligere blev Tosseper. Han trak sine sorte Øjenbryn sammen, og stod ubevægelig som en Statue bag ved Hertugindens Stol.

»Det er en god Tjener, den ny som du har taget dig!« sagde Hertugen til Hertuginden. »Han drikker ikke og han taler ikke. Saadan skal de være.« — Og i to Aar var Tosseper paa Hertugens Slot.

Nede gennem Parken flød der en bred Aa, og her svømmede dejlige hvide Svaner med de lange Halse og de store Vinger. Naar Tosseper havde et Øjeblik fri ved Solnedgangen, plejede han at snige sig derned og sætte sig imellem Taarepilene ved Aakanten og fløjte for Svanerne, og saa kom de glidende med udspændte Vinger som for fulde Sejl, strakte deres lange Halse imod ham og lagde deres Hoveder i hans Skød. I Maaneskinsaftenerne kunde han ogsaa liste

ned i de lange Lindealleer og tale med Nattergalene, som boede i deres Kroner. Han kunde slaa Triller og slaa Kluk lige saa godt som den bedste af dem. »Det er et Bæst til at trille rent!« klukkede Nattergalene, og saa sang og trillede de om Kap med Tosseper til Maanen gik ned bag Skovene.

Ellers var der just ikke videre morsomt paa Hertugens Slot. Det var saa stivt og firkantet og alting gik saa præcist og afmaalt som om det var en Komedie, som de alle havde lært udenad i Forvejen og hver Dag opførte paany.

Men saa hændte det en Morgen, at Tosseper bød Hertugen Kaffe i hans Frokostværelse. Den lille Hertug laa dybt nedsunket i en polstret Lænestol og læste i sin Yndlingsbog. Den var om Heste. Tosseper var just i Færd med at hælde Kaffen i en lille forgyldt Porcelæns Kop, da en Tjener sagte aabnede Døren.

»Nu har vi ham!« sagde Tjeneren.

»Hvad er der Tale om?« spurgte Hertugen gnavent. Han kunde ikke lide at blive afbrudt, naar han sysselsatte sig med vigtige Ting.

»Det et Drengen, som har skudt Haren!« svarede Tjeneren, og i det samme skød han en Dreng gennem Døren ind i Hertugens Kabinet. Det var en fattig Dreng paa en tolv, fjorten Aar. Han stod i Skjorteærmer og med bare Fødder og rystede som et Espeløv over hele Kroppen.

»Ja, saa det er dig, din Kanalje, som har skudt Haren paa mine Marker!« raabte Hertugen. »Ved du, at jeg har Ret til at hænge dig?«

Drengen rystede endnu stærkere. Knæene slog sammen saa de formelig klaprede »Naade! Deres Højhed! Naade!« bad han med foldede Hænder og faldt paa Knæ paa Gulvet. »Vi havde ingenting at spise, hverken Fader eller Moder eller mine Søskende, og saa —«

»Saa stjal og myrdede du!« skreg Hertugen. »En af mine allerfedeste Harer! Men du kan tro, at det skal du komme til at bøde for!«

Drengen begyndte at skrige og vræle, som om han allerede følte Rebet om Halsen.

»Hænges skulde du! det var ikke mere end ret og billigt!« raabte Hertugen. »Men jeg er en nobel Mand, en naadig Herre, og du skal slippe med — — Tosseper! giv mig Ridepisken!« — »Naa, hører du ikke? Ridepisken!« gentog han, da Tosseper ikke rørte sig af Stedet.

Tosseper gik langsomt over Gulvet og tog Ridepisken ned fra Krogen hvor den hang og rakte den til Hertugen, som utaalmodigt snappede den. Saa snart han havde den i sin lille hvide Haand rejste han sig og begyndte at prygle den stakkels Dreng, saa at Slagene hvinede over ham. De faldt som en Hagelregn over hans Hals og Skuldre.

Tosseper var først blevet blodrød i Ansigtet, nu var han ligbleg. »Ikke slaa!« sagde han højt og tydeligt. Hertugen saa forbavset paa ham og gav sig igen til at piske løs paa Drengen med dobbelt Kraft.

»Ikke slaa!« raabte Tosseper nu højt og løftede Haanden.

»Er du ravgal!« skreg Hertugen. »Befaler du mig, din tossede Lømmel?« — Og saa for han ind paa Drengen med saa voldsomme Slag, at han faldt om paa Gulvet. Men i et Nu var Tosseper henne imellem dem. Hans Øjne lynede, hans Kinder flammede. Han rykkede Pisken ud af Haanden paa Hertugen og brækkede den i smaa Stykker, som han kastede paa Gulvet. Hertugen var faldet baglænds om i Lænestolen. Hans høje Hæle slog imod Gulvet som Trommestikker af Angest og Raseri.

»Du vover! — Du vover at lægge Haand paa min høje Person,« raabte han. Hans Stemme lød saa hæs og skingrende, som paa en forkølet Hanekylling. »Du vover! — Aah! Aah! Jeg faar et Anfald!« — Og saa besvimede Hertugen.

Men i samme Øjeblik var baade Drengen og Tosseper ude ad Døren og nede ad Trapperne. Drengen kilede af lige saa hurtigt som Haren, han havde skudt, og Tosseper

var i et Spring oppe i sit Værelse. Han rev det fine Livré af og fik i en Fart fat i sine gamle Bondeklæder, som han havde hængende der siden den Dag han kom til Hertugens Slot, og da Hertugen vaagnede af sin Afmagt og ringede efter Hjælp, var Tosseper allerede langt inde i Skovene.

Ja, hvor skulde han nu gaa hen? Han gik og gik uden at vide hvor Vejen førte ham, og da han havde vandret i Uger og Dage, kom han endelig til Borgen hvor Landets Konge boede.

Han blev staaende ved et af Slottets røde Taarne, hvorunder der var en lille Have. De var just i Færd med at plante Roser.

»Maa jeg hjælpe med?« spurgte Tosseper Gartneren.

»Ja, hvis du vil køre Gødning,« svarede Gartneren. »Hvis man vil have fine Roser, saa maa man ikke spare paa Gødningen. — Der staar Trillebøren!«

Saa kørte Tosseper Gødning og hjalp med at grave og plante, og da det var færdigt, sagde Gartneren: »Du kan gerne blive her. Du er ikke saa tosset, som du ser ud til.« — Og saa blev Tosseper Havekarl paa Kongeborgen.

I Borgen boede den gamle Konge. Han havde kun eet Barn, en ung Prinsesse. Hun var saa smuk som en Svane, og saa dum som en Gaas, og hun boede i sit Jomfrubur med forgyldte Stænger for Vinduet. Derfra kunde man kun se den smalle Strimmel af Haven, som laa under Slotstaarnet, hvor hun spadserede naar det var Solskin. Ellers sad hun i sit Jomfrubur og bestilte ingenting, men der surrede underlige Tanker om i hendes lille Hoved, ligesom Bierne mellem Slyngplanterne om hendes Vindue. Den lille Have laa saa godt i Læ under det mægtige Slotstaarn. Solen bagte rigtigt dernede og der var propfuldt af Blomster og Buske. Op ad det gamle Taarn voksede Vedbenden saa tæt, at den laa som stoppede Madrasser over Stenene. Langs med de fine Sandgange i Haven stod klippede Buksbomhække, og inde i Bedene glødede det af røde Pelargonier, store Buske

fulde af blomstrende Nerier, guldfarvede Fløjlsblomster, og Studenternelliker, som var Prinsessens Yndlingsblomst.

Saa hændte det en Dag, at Prinsessen var ude at spadsere i sin lille Have med sin Hofdame. Hun havde lyseblaa Silkekjole med langt Slæb og en lille Guldkrone paa Hovedet. Hofdamen var i hvidt og sort og gik i passende Afstand med nedslaaede Øjne.

Paa een Gang fik Prinsessen øje paa Tosseper. Han laa paa Græsset midt i Solen og med Øret imod Jorden.

»Hvorfor ligger du der?« spurgte Prinsessen og blev staaende.

»Aa jo,« sagde Tosseper og lo. »Det er saa morsomt at ligge og høre Græsset gro.«

»Kan du det?« sagde Prinsessen. »Det kan jeg ikke. Men jeg kan silkerasle paa Grusgangene. — Hør, hvor det rasler!« — Og saa gik hun frem og tilbage paa Grusgangene og lod Silkeslæbet rasle paa Smaastenene.

»Hører du?« spurgte Prinsessen og lo saa man saa alle hendes smaa hvide Tænder. »Det er Silke alt sammen! — Ogsaa det som er under!« tilføjede hun og løftede lidt paa Silkeslæbet.

Tosseper blev staaende og saa paa hende, men han sagde ingenting, og Prinsessen saa paa ham og viftede sig meget hurtigt med sin lille bitte Vifte.

»Hør!« sagde hun saa. »I Morgen tidligt skal du bringe mig den allersmukkeste Buket. Den skal være ganske hvid. Forstaar du?»

Og næste Morgen kom Tosseper til Prinsessens Jomfrubur med en hvid Buket.

»Den er mageløs dejlig!« sagde Prinsessen og kiggede paa Tosseper gennem Liljerne. »I Morgen vil jeg ha'e en ildrød!«

Næste Morgen kom Tosseper med en rød Buket.

»Jeg tror næsten, at den er endnu dejligere!« sagde Prinsessen og kyssede Blomsterne. »I Morgen vil jeg ha'e en med alle mulige Farver!«

Næste Morgen kom saa Tosseper med en Buket med alle mulige Farver.

»Jo du kan!« sagde Prinsessen. »Nu skal du binde mig en Buket efter dit eget Hoved.«

Næste Morgen kom Tosseper med en ny Buket. Den havde han plukket uden for Haven paa Engen ved Skovkanten.

»Saadanne Blomster har jeg aldrig set før!« sagde Prinsessen og gjorde store Øjne. »Og for Fremtiden skal ingen anden paa hele Jorden end du faa Lov til at plukke Blomster til mig!« — Og saa smilede hun med sit allersødeste lille Smil.

Og Prinsessen sad i sit Jomfrubur og bestilte ingenting, eller gik i Haven og silkeraslede, og Tosseper plukkede Blomster til hende. Men nu havde Kongen bestemt, at Prinsessen skulle gifte sig. Hun var gammel nok dertil, og hun kunde dog vel ikke hele sit Liv blot sidde i et Jomfrubur og se ud ad Vinduet.

Og saa foranstaltede Kongen en stor Fest paa Slottet. Til denne Fest indbød han alle de Prinser og Fyrster, som han kunde faa fat i, saa Prinsessen kunde vælge hvem hun vilde have. Og naar hun havde faaet klaret for sig, hvem af de nærværende hun vilde tage til sin Gemal, saa skulde hun, til Tegn derpaa, give ham den Tulipan som hun holdt i Haanden. Nu var Aftenen kommet og Kongeborgen vrimlede af fornemme Gæster. Kongen sad paa sin Trone, og Prinsessen gik omkring med rødt Fløjls Slæb en en rød Tulipan i Haanden. Hun saa i Smug paa alle Prinserne og Hertugerne og lugtede til Tulipanen.

»Jeg ønsker at alle Slottets Folk skal være til Stede, naar jeg gør mit Valg,« sagde hun til Kongen, og saa blev alle Herrer og Damer og Lakajer og Kammerfrøkener ringede sammen.

»Saa,« sagde Kongen, »nu er de her alle sammen! Nu kan du begynde!«

»Ikke alle!» sagde Prinsessen. »Havekarlene er her ikke.«

Saa blev Gartneren og alle Havekarlene kaldt op.

»Nu mangler der ingen,« sagde Kongen. Han begyndte at blive træt. »Lad det nu blive til noget!«

Prinsessen lod sine Øjne glide omkring i Salen. »Der mangler endnu en,« sagde hun og lugtede til Tulipanen.

»Nej,« sagde Gartneren. »Jo, det er sandt! den nye Havekarl, som vi kalder »Tosseper«, blev vist dernede.«

»Lad ham da komme,« sagde Kongen. »Og det straks!«

Saa blev der sendt Bud efter Tosseper, og han maatte op i sine Arbejdsklæder, som han gik og stod, med Jord paa Hænderne. Saa begyndte Musikken at spille og Prinserne og Fyrsterne saa ligegyldige ud. De lod, som om ingen af dem ventede at Prinsessen vilde vælge ham, og dog havde de alle sammen Hjertet i Halsen og enhver af dem tænkte hemmeligt: »Tænk om det blev mig!«

Prinsessen kiggede og kiggede paa dem og lugtede til Tulipanen, og saa gik hun pludselig tværs over Gulvet og rakte Tulipanen frem imod Tosseper.

Han blev staaende ubevægelig og forstod slet ikke, hvad der der var Tale om, men Kongen, han forstod det. Han rejste sig op fra Tronen og han var saa oprørt, at hans lange sorte Haar og Skæg i et eneste Øjeblik blev kridhvidt. »Ud!« raabte han og strakte Armen ud. »Bort! forsvind!«

Tosseper saa hvordan Kongens Skæg pludselig blev hvidt, og hvor hans Øjne flammede. Han saa, at alle Prinser og Hertuger var fuldkommen i Oprør. Nogle af dem lagde endogsaa Haanden paa Sværdet. Han saa sig med Forfærdelse om i den store Menneskemængde. Hvordan skulde han komme ud? Men saa fik han Øje paa et stort Vindue, som stod paa vid Gab midt i Festsalen. Udenfor skinnede Fuldmaanen i Sommernatten.

I et eneste Spring var Tosseper ude gennem Vinduet. Han tænkte ikke paa, at der var dybt til Jorden. Han tænkte blot paa, at han maatte bort. Men han faldt ikke

til Jorden. Han faldt midt i en stor Hyldebusk, som blomstrede under Slotsvinduet. Grenene knagede og bragede og slog sammen over hans Hoved, men da han kunde tænke sig om efter Springet, fandt han sig selv siddende saa skjult som en Drossel i en Busk.

Men først da Natten var rigtig sort, vovede han sig bort fra Slottet og ind i det vildeste af Skoven. Og fra den Dag tog han ikke mere Tjeneste i Menneskeboliger. Han var bange for Menneskene og de var bange for ham. — »Der er Tosseper, som blev jaget fra Fattighuset.« — »Der er Tosseper, som rendte bort fra Skolemesteren!« — »Der er Tosseper, som stjal Julegrisen!« — »Der er Tosseper, som piskede Hertugen!« — »Der er Tosseper, som blev kastet ud ad Vinduet paa Kongeborgen, fordi han var forelsket i Prinsessen! Det er hans Skyld, at Hans Majestæts Skæg er blevet hvidt.«

Og man gik af Vejen for ham som for en, der bringer Ulykke med sig. Selv undgik han ogsaa helst Menneskene. Mødte han nogen midt paa Landevejen, gik han selv hen til Grøftekanten, og gik den anden ved Grøftekanten, saa gik Tosseper midt ud i Landevejsstøvet. Havde han aldrig talt meget før, saa talte han nu endnu mindre, og han havde hverken Hus eller Hjem. Om Sommeren sov han paa Engen eller i Skovkanten, og om Vinteren krøb han op paa et Høloft eller gemte sig i et Brændehus. Han spiste ikke mere end en Fugl, og i Aarevis kunde man se ham i de samme Klæder. Et og andet Klædningsstykke og en og anden Madbid kunde man jo ogsaa af Barmhjertighed stikke til ham, og skønt ingen vilde have noget at gøre med ham, kunde dog heller ingen sige at han gjorde noget ondt.

Aarene gik, og naar Aarene gaar, saa plejer jo Folk at blive gamle; men det var underligt, at Tosseper ikke forandrede sig videre. Tynd og mager havde han altid været, og tynd og mager var og forblev han. Hans sorte Haar var blevet længere, og hans bedrøvede Øjne var blevet endnu

mere bedrøvede, men naar han somme Tider lo, saa lystes Ansigtet op af hans glade, hvide Tænder. Det eneste man saa ham sysselsætte sig med, var at spille paa en Fløjte som han selv havde skaaret.

Paa den kunde han efterligne alle Fuglestemmer som fandtes under Himlen. Den kunde kukke som Gøgen og kvidre som Svalen, den kunde fløjte som Stæren, slaa Triller som Nattergalen og synge glade Viser som Lærkerne. Og naar Tosseper begyndte at spille paa den Fløjte, saa spidsede Børnene Øren, allermest de allermindste, og hvor han gik og stod, havde han Børnene i Hælene paa sig.

I Begyndelsen var Forældrene bange derfor og tænkte, at Tosseper med sin Trylleføjte vilde lokke Børnene i Ulykke og Fordærvelse, men de mærkede snart, at ingen elskede Børnene saa meget som just Tosseper. Naar han gik igennem Byen og spillede, kom Børnene til Vinduerne og trykkede Næserne flade mod Ruden, og straks efter var de ude paa Trappen, og en Stund efter travede de efter ham, Drenge og Piger, store og smaa, paa Hosesokker, med Træsko eller paa bare Ben. En og en, eller Haand i Haand fulgte de efter ham, ud gennem Byen, op ad Landevejen, og derfra op imod Højderne. Imod Luften saa man det lange Tog drage frem med Tosseper i Spidsen, og alle Børnene efter i en lang Hale, ligesom naar man ser en Trækfugleskare drage bort.

Saa gik det ind over Marker og Enge til de skjulteste Hvilesteder, Tosseper vidste hvor Græsset var blødest af Mos, gennemvævet af Millioner af gule og violette Blomster. Han vidste hvor de dejligste Ege spredte deres Kroner og hvor de fineste Birke svajede. Han vidste hvor Kilderne sprang frem og hvor Droslerne boede. Han vidste hvor Ensomheden sad gemt i de vilde Rosenkrat, og derind i Dybderne spillede han Børnene.

Og saa satte han sig paa en Sten eller en Træstub og spillede, medens Børnene tog hverandre i Haanden og dan-

sede Ringdans over Sommergræsset. Fuglene i Træer og Buske hoppede ud paa de yderste Kviste for at se derpaa, Sommerfuglene flagrede over Dansen, og Kilderne rislede og rislede:

»De samme Ord, de samme Ord,
Den lyse Himmel, den grønne Jord.«

Og de store hvide Sommerskyer stod stille foran Solen og skinnede over Dansen.

Men saa snart Taagerne begyndte at stige og Aftenkulden kom, saa spillede Tosseper alle Børnene hjem i Seng, og saa gik han selv videre til en anden By.

Men hvis han i lang Tid ikke havde været i en By, saa begyndte Børnene at kede sig. Saa gik det trægt med Lektierne, ja endogsaa midt i Sommerferien kunde de gabe og sige, at Dagen var saa ensformig og lang. Naar da deres Moder havde forsøgt paa alt muligt for at opmuntre dem, men de alligevel sad og hang og længtes, saa kunde hun til sidst sige: »Men hvad i al Verden skal jeg da finde paa at more jer med?«

Saa saa Børnene op med længselsfulde Blikke og spurgte: »Naar kommer Tosseper?«

Hun viser desuden i sine Eventyr den Evne at fremhæve Hovedsagen og underordne det uvæsentlige, hvilket er af saa stor Betydning baade for Eventyrets Kunstværdi og for Barnets Tilegnelse. Hun forstaar at vælge det mest karakteristiske Træk, det som giver klar Anskuelighed, og *hendes dybe Fortrolighed med Naturen, hendes sikre Kunstsans* bidrage begge til disse lykkelige Fund.

Overalt er det et Malerøje, som har modtaget Indtrykket, og en Kunstnerhaand, som har sammenpresset det, saa at man faar dets væsentligste Moment. Og Barnets ubevidste Kunstnernatur nyder fremfor alt denne knappe, koncentrerede Fortælleform.

Der findes lykkeligvis ikke megen Moral i Helene Nybloms Eventyr. Men der *findes en stor, sund Hjertelighed, og en Munterhed af den pludselige Art, Børn elske.*

Lige fængslende for smaa og store er de Eventyr, i hvilke Naturens Liv er blevet Symbol for Menneskelivets Love og Menneskehjertets Skæbner; et Symbol *saa naturligt fundet, saa enkelt givet,* at de smaa gribes uden at vide hvorfor, — gribes af Anelsen om, hvad de som store skulle opleve — og de store blive alvorsfulde over, hvad de allerede vide om det underlige Liv.

Disse Eventyr, som egne sig for alle Aarets og alle Livets Aldre, ville blive uundværlige i ethvert Hjem, hvor ikke Gnavenhed og Snusfornuft har forjaget Glæden over Eventyr i Skumringstimen eller i det grønne Græs.«

Ellen Key i »Ord och Bild«.

H. H. THIELES BOGTRYKKERI · KØBENHAVN

HELENE NYBLOM

DER VAR EN GANG—

I. SAMLING

Søster Jenny — Drengen, som ikke kunde lyve — Alle mine Lam og alle mine Bjørneunger — Moster Kajsas Skrin — Alt hvad der kan flyve — Ridderen, som vilde have det bedste af alt — Drengen, som vilde se en Trold — Havets de vilde Vover — Bobe — Fidelunkan

3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre

NY SAMLING

Svenske-Per — Hjemme paa Ørkenæs — Svend Evigglad — Hvordan Misse faldt i Unaade — Prinsen, som fik Tavsheden til at tale — Hvorfor Eyvin kom først — Dronningens Halsbaand — Pigen, som dansede forbi alle

3 Kroner

E. B. skriver i Politiken om Der var en Gang —

»Afgjort en udmærket Æventyrbog for Børn. Fru Nyblom viser en lykkelig Gave til at forfatte Æventyr. Her har hun fundet sit Felt. Fru Nyblom har ikke direkte benyttet det gamle, over hele Verden spredte Æventyrstof. Men naturligvis har hun baade de kække Drenge, de forvovne Riddersmænd, der vil have det bedste af alt, Havfruer og Havmænd og andre af Æventyrets faste Personale. Kun benytter hun dem selvstændigt og med ikke ringe Opfindsomhed. Og undertiden forbinder hun pudsigt Æventyr med Virkelighed. **Der var en Gang** anbefales til gavmilde Børnevenner, hvem Julen sætter i Aktivitet.«

Nationaltidende skriver:

»Det har siden H. C. Andersens Dage ofte nok vist sig i den nordiske Litteratur, at Æventyrets Genre ingenlunde er den letteste, og det er da glædeligt at kunne konstatere, at den her foreliggende Samling fortjener Opmærksomhed og Paaskønnelse ogsaa i den store Æventyrdigters Fædreland Fru Nyblom forstaar ved sin Fortællemaade strax at anslaa den rette Tone; med en tiltalende Blanding af Spøg og Alvor gaar hun løs paa Emnet. Det Fantastiske og det Realistiske veksle i broget Blanding saaledes, at man helt igjennem rives med.«